

Giới thiệu Ngôn Hi Thành Ngọc

Độc truyện Ngôn Hi Thành Ngọc của tác giả Sâm Trung Nhất Tiểu Viên đưa bạn đọc đến với truyện ngôn tình ngược, viết về tình yêu của họ, không phải là loại yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, mà là hình thành dần theo thời gian.

Đó không phải là thứ truyện tình yêu quá lãng mạn, mà chỉ cần cả hai bình yên đi bên cạnh nhau.

Và tình yêu đó, chúng thâm nhập vào xương tủy của họ từng giờ với gia khẩu vị quá nặng.

Tan ra trong cuộc đời của nhau...

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Thời điểm Kiều Ngôn Hi lên lớp 5, cha của cô bị kết án tám năm tù vì tội cố ý đả thương người khác. Kiều Văn Trung cùng một đám người đánh người ta đến mức phải khâu mười ba mũi.

Trong đó, chỉ có nhà Kiều Ngôn Hi là nông dân, không tiền không địa vị, cho nên đương nhiên, Kiều Văn Trung làm người chịu tội thay. Tám năm, một người đàn ông lại lãng phí thời gian rục rờ nhất đời.

Khi đó Kiều Ngôn Hi mới mười tuổi, trẻ con nên vẫn chưa hiểu chuyện gì, chỉ thấy bà đứng trước cửa khóc đến nghẹn thở, mẹ đứng ở một bên, đối mặt với ánh mắt khinh bỉ của cô chủ họ hàng, chỉ luôn nhìn thẳng về hướng ba ra đi, không nói một lời.

Cô cảm thấy xấu hổ, ba của mình phải ngồi tù, chuyện đó thật đáng sợ.

Quê nhà của Kiều Ngôn Hi là một chốn nông thôn bản cùng, bản cùng đến độ nếu như trong thôn có trẻ con nhà nào có thể làm ra một nghìn đồng mỗi tháng, người già trong thôn sẽ bật ngón tay cái lên mà than rằng: Nhìn con nhà người ta xem. Thật đúng là có phúc, con cái ngoan đều ở nhà người ta cả.

Đương nhiên, đó chỉ là đang nói đến cái thời mà vật giá chưa leo thang, mệnh giá tiền chưa hạ thấp. Năm ấy, Kiều Văn Trung bị bắt vào tù, trong và ngoài nước không phát sinh chuyện gì lớn lao to tát, nhưng riêng nhà họ Kiều lại gặp biến cố nghiêng trời lệch đất. Một năm đó, chính là kị ức mà Kiều Ngôn Hi không muốn nhớ lại nhất đời này.

Tổng cộng bà nội sinh bảy đứa con, bốn gái, ba trai, Kiều Văn Trung là con út, đương nhiên sẽ được thương yêu nhất trong nhà.

Ông là một thanh niên nhiệt huyết, biết võ công, biết nói đạo lý, tâm tính tốt, đầu óc cũng linh hoạt, trong quân đội còn lên đến chức vụ trung đội trưởng, được lãnh đạo yêu thích. Nếu như cứ theo cái đà ấy đi lên, có lẽ bây giờ cũng lên đến chức quan gì đó rồi.

Nhưng sau thập niên tám mươi, con người chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh xã hội đổi mới, Kiều Văn Trung nhiệt huyết sôi trào, muốn nuôi mộng dựng nghiệp lớn, ông cảm thấy đây là lúc mình phải bước ra đời lăn lộn.

Không lâu sau, cha Kiều Văn Trung qua đời, ông liền xin phép về nhà để tang cha, sau đó có nói thế nào cũng chẳng chịu về quân ngũ.

Ông đã thề trước mặt bà nội Kiều Ngôn Hi, khẳng định sau hai năm chắc chắn sẽ gây dựng được cơ ngơi của riêng mình. Bà nội vừa nghe xong, thật là, con trai bà đúng là có chí khí, lập tức vung tay lên đồng ý, được, xuất ngũ đi.

Vì thế Kiều Văn Trung bắt đầu lăn xả vào công việc làm ăn. Bán quần áo, bán cà chua, bán dưa chuột... Tóm lại cái gì cũng bán, liên tục ba bốn năm như thế, nhà cao cửa rộng vẫn xa xa không hẹn.

Trong một lần đi thu hồ lô, ông gặp Tiểu Linh – tức mẹ Kiều Ngôn Hi, ngay lúc đó trái tim rung động, cô gái này thông minh xinh đẹp, có tri thức, văn hóa cao, còn là giáo viên nữa, phải cưới cô ấy về nhà mới được. Vì thế nên ông bắt đầu theo đuổi Tiểu Linh mãnh liệt.

Khi đó chuyện kết hôn cũng đơn giản, hai bên nam nữ cảm thấy muốn thành hôn, cha mẹ không phải đối thi xem như việc này đã thành. Kiều Văn Trung mất bao công sức mới lấy lòng được phụ huynh nhà họ Tiểu.

Trải qua một năm, rốt cuộc ông cũng đem được Tiểu Linh về nhà.

Đến hai năm sau thì sinh ra Kiều Ngôn Hi, tuy nhà họ Kiều ở nông thôn, nhưng cũng không có tư tưởng trọng nam khinh nữ, mọi người trong nhà đều yêu thương Kiều Ngôn Hi hết mực, cho đến giờ cũng không muốn chửi bới dù chỉ một câu.

Kiều Ngôn Hi được cha mẹ nuôi dưỡng rất tốt, cô bé mập mạp trắng trẻo, học tập giỏi giang, trong thôn không biết có bao nhiêu người hâm mộ gia đình họ.

Vốn tưởng cuộc sống như thế đã bình yên, một người dạy học một người kinh doanh, tuy không phải giàu sang gì quá, nhưng như vậy cũng tốt rồi. Khổ nỗi Kiều Văn Trung tính tình nóng nảy, ra ngoài sinh chuyện tức giận chỉ biết dùng vũ lực giải quyết.

Ông đã từng được học võ nghệ, ba người hợp lại chưa chắc có thể quật ngã ông, cho nên đánh nhau thành như com bữa, Tiểu Linh khuyên răn cũng vô ích, cuối cùng lại rơi vào kết cục đau khổ nơi ngục tù. Để lại con thơ vợ hiền bên ngoài với cuộc sống gian nan.

Sau khi Kiều Văn Trung đi tù, nhà Kiều Ngôn Hi ngày càng khó sở, Tiểu Linh chỉ là một giáo viên ở nơi nông thôn nghèo nàn, hơn nữa còn là giáo viên dạy thay, tiền lương một tháng một trăm năm mươi nghìn, nhưng không phải cuối tháng được nhận, mà là phải đợi đến cuối năm.

Thời ấy làm ruộng thì phải nộp thuế, trong nhà khó khăn như vậy lấy đâu ra tiền để nộp, Tiểu Linh phải lục tung khắp ngõ ngách nhà mới tìm được một trăm bốn mươi hai nghìn giao cho người thu thuế, người nọ nhìn xấp tiền lẻ trên tay, nói một câu: "Gom hết gia sản mới được nhiều đây à?"

Tiểu Linh chỉ là một giáo viên, da mặt mỏng, bị người ta nói câu đó đâm ra xấu hổ vô cùng. Đêm đó bà mất ngủ cả đêm, hôm sau đến trường học nộp đơn từ chức, sau đó gửi Kiều Ngôn Hi cho bà chăm sóc, mang đồ dùng trang nhà bán lấy tiền, gửi bà nội một ít, rồi đến thành phố D làm công.

Chỉ trong một đêm mà cuộc sống Kiều Ngôn Hi đã thay đổi hoàn toàn, ba đi tù, mẹ đi xa, chỉ để lại cô cùng bà nội sống nương tựa lẫn nhau, bạn học cũng bắt đầu nhìn cô bằng con mắt khác.

Trước đó cô được đảm nhiệm chức vụ lớp trưởng, các bạn rất nể phục và yêu mến. Nhưng sau đó lại biến thành "con gái của tội phạm", mọi thứ dần trở nên bất hòa, sau lưng cô là bao lời dị nghị đàm tiếu.

Thế giới của trẻ con rất đơn giản, ba Kiều Ngôn Hi ngồi tù, là người xấu, thì con gái của gã cũng là người xấu, cả nhà bọn họ đều xấu xa, cho nên phải tránh xa ra, bằng không cũng sẽ trở thành kẻ xấu.

Đã từng có một lần, cô tham gia kiểm tra học sinh có mang khăn quàng đỏ hay không, trong lớp có một nam sinh nghịch ngợm tên Dương Lâm là không mang, cô ghi tên Dương Lâm vào vở, Dương Lâm lập tức nhảy dựng lên, trợn mắt nhìn cô: "Ba mày đi tù, mẹ mày bỏ mày đi thành phố làm tiểu thư đài cát, mày có tư cách gì làm lớp trưởng, có tư cách gì ghi tên tao?"

Nước mắt Kiều Ngôn Hi lập tức rơi xuống, không nói hai lời, chỉ đặt vở lên trên bục giảng, sau đó chạy ra phòng học, đó cũng chính là lần đầu tiên cô bỏ học trong đời.

Cũng từ đó, trong lòng cô có một lời thề: Tuyệt đối không thể rơi nước mắt trước mặt người khác, những kẻ cười nhạo cô sau này phải hối hận.

Trước đến nay trong nhà chưa từng phải khó khăn đến thế, cả tháng trời trên bàn cơm cũng không có một chút thịt, người thân đến thì càng ngày càng ít, đi Hai lại luôn âm thầm nói xấu này nọ, bảo rằng bà ấy gửi tiền cho mẹ thì mẹ lại lấy tiền đó bỏ khuyết cho thằng con hư hỏng, dựa vào cái gì. Bà ấy muốn chăm sóc mẹ già, chứ không phải giúp mẹ già nuôi con.

Mỗi lần nghe thấy mấy lời này, Kiều Ngôn Hi đều nhìn sắc mặt bà nội. Nhưng bà chưa bao giờ biểu hiện rằng mình không vui, chỉ biết cười cười với Kiều Ngôn Hi, sau đó nói: Bảo bối của bà hôm nay muốn ăn gì, ba sẽ làm cho cháu.

Nhưng Kiều Ngôn Hi biết, rất nhiều đêm bà đã âm thầm khóc, cô rất đau lòng, nhưng lại không dám an ủi bà, bởi vì trong lòng một đứa bé, người lớn khóc chắc chắn là vì chuyện rất nghiêm trọng.

Cô bắt đầu hận cha mẹ, hận thân thích trong nhà, mặc kệ là ba hay là mẹ. Trong lòng Kiều Ngôn Hi, chỉ có bà là quan trọng nhất, bà tự chăm sóc bản thân mình, bà chăm lo cho cô từng tí, bà nói Hi Hi là bảo bối của bà.

Một năm trôi qua, Kiều Ngôn Hi dần dần lớn lên, tuy rằng cô mới mười tuổi.

Nhưng cũng dần dần hiểu được cái gọi là nhân tình ấm lạnh, biết rằng nếu như đã bị người nhà xem thường như thế, thì bản thân cô phải cố gắng nhiều hơn nữa.

Từ đó, sau khi tan học, Kiều Ngôn Hi sẽ không cùng chị gái hàng xóm chơi thất dây thun, tập threw con bướm nữa. Cuộc sống của cô gần như khác trước hoàn toàn.

Cô nhìn bà nội già nua cố gắng vì cô mà xào rau, bếp lửa nóng hừng hực. Bà của cô tuổi đã cao, vậy mà đến giờ vẫn chưa thể có được hạnh phúc an nhàn.

Cô âm thầm thề rằng, cả đời này, cô nhất định phải cố gắng, để bà nội có thể sống trong một căn nhà ấm cúng! Mỗi bữa cơm đều có thịt ăn! Không ai có thể xem thường bà nữa!

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Edit: Shin-sama

"Bà nội, bà nội, bà nghỉ ngơi đi, chỗ cô này để cháu nhờ cho." Kiều Ngôn Hi tan học trở về nhà liền thấy bà nội ngồi trong sân nhỏ cỏ.

Sân nhà ở nông thôn đều rất lớn, đặc biệt dễ dàng mọc cỏ dại, người trong thôn đều luôn có thói quen nhổ sạch sân cỏ của mình, ở nông thôn, để cho sân mọc um tùm cỏ đồng nghĩa với việc sẽ bị cười nhạo.

Trong nhà nay chỉ còn bà nội và Kiều Ngôn Hi, tất cả những việc nặng nhọc cơ hồ đều đè lên vai bà.

Kiều Ngôn Hi biết bà có bệnh tim, không dám để bà mệt mỏi, chỉ còn cách cố gắng phụ giúp để bà nghỉ ngơi nhiều một chút.

"Hi Hi đã về rồi sao, không có việc gì hết, cái này bà có thể làm, trở về làm bài tập đi, nhớ học cho tốt." Bà nội Kiều vừa nhổ cỏ vừa nói với Kiều Ngôn Hi.

"Bà nội, bài tập cháu đã làm xong ở trường rồi, bà nội cứ nghỉ đi. Cháu mười tuổi rồi, cháu có thể làm mà." Nói xong, Kiều Ngôn Hi nhanh như chớp chạy vào phòng cất cặp sách, sau đó vọt vào trong sân nhỏ cỏ.

Bà nội Kiều đành phải đứng dậy: "Bà nội về nhà nấu cơm cho cháu, tối nay chúng ta ăn đậu tây xào xương sườn để cháu ngoan của bà bồi bổ."

Kiều Ngôn Hi cúi đầu nhỏ cỏ, giong giọng trả lời: "Dạ!"

Bà nội nhìn bàn tay trắng mềm của Kiều Ngôn Hi không ngừng túm lấy cỏ nhỏ ra từ đất cứng, nhin không được dùng quần áo lau lau mắt, ghen ngào một câu: "Làm cẩn thận."

Buổi tối, Bà nội Kiều cho đậu tây thơm ngát vào cái bát lớn, dùng cái muôi múc một tô com to, sau đó dùng tạp dề lau lau tay, đứng ở trước cửa kêu: "Hi Hi, ăn cơm này, đừng làm nữa."

Kiều Ngôn Hi dạ một câu, liền đứng dậy chạy đến trên bậc thang, múc nước rửa tay, về nhà giúp bà nội dọn cơm. Vừa cầm lấy chiếc đĩa, cô liền cảm thấy tay đau rất, đưa tay dưới ngọn đèn liền nhìn thấy toàn bộ tay đều đỏ ửng, còn có chút tê dại.

Kiều Ngôn Hi thở dài, biết đây là do vừa mới bắt đầu làm việc nặng, không quen, làm vài ngày sẽ ổn thôi.

Nhớ lại lúc xưa khi ba mẹ còn ở nhà, cô chưa từng làm chuyện nặng nhọc, chỉ cần cô cố gắng học thật chăm thì bố mẹ sẽ tấm tắc khen rằng "Con ngoan", "Bảo bối của cha mẹ" nghĩ đến đây, nỗi oán hận đối với cha lại tăng thêm một ít.

Lúc ăn cơm chiều, bà nội gấp cho Kiều Ngôn Hi một cái xương sườn: "Hi Hi ăn nhiều thịt một chút, phải mau lớn nhé, trong thời gian trưởng thành, cháu không thể để bản thân chịu khổ cực."

Kiều Ngôn Hi nén nước mắt, đem miếng sườn đang nằm trong bát của mình chuyển sang cho bà nội, "Bà nội ăn đi, bà nội ăn đi, nếu bà không ăn, cháu cũng không ăn."

Bà nội hiểu cháu gái của mình hiếu thảo, trong lòng dâng lên một chút cảm giác an ủi.

Từ lúc con trai gặp chuyện không may, bà đã lâm vào trạng thái buồn bực đau khổ, mỗi ngày miễn cưỡng cười vui chỉ là vì còn có cháu gái ngoan ở cạnh, nếu không có Kiều Ngôn Hi, bà chỉ muốn mua một lọ thuốc độc rồi uống, chết quách cho xong. May mắn, cháu gái nhu thuận, đem đến cho bà chút hi vọng.

Bởi vì muốn tiết kiệm chút tiền điện, hai bà cháu nhanh chóng ăn nhanh rồi tắt đèn đi ngủ., nghĩ đến khi nào mới có thể kiếm ra tiền mua cho bà một căn nhà, nghĩ đến khi nào ba sẽ ra tù, nghĩ đến khi nào bà mới trở về thăm cô.... Nghĩ một lúc, rồi cuộc cũng chìm vào giấc ngủ.

Thành tích của Kiều Ngôn Hi rất tốt, năm năm tiểu học, cô luôn là người đứng đầu bảng, hơn nữa điểm số các môn gần như tuyệt đối, ngay từ khi bắt đầu vào tiểu học, Kiều Ngôn Hi đã làm lớp trưởng. Sau khi Kiều Văn Trung gặp chuyện không may, cô lại càng thêm cố gắng.

Kết thúc học kỳ, cô giáo tấm tắc khen Kiều Ngôn Hi: Con bé rất cố gắng học tập, còn hay giúp đỡ giáo viên những công việc vặt vãnh. Làm cho bà nội cười đến xán lạn, đứng là nở mặt nở mũi.

Gặp người khác liền khoe: "Cháu gái của tôi ấy hả, thật đúng là ngoan hết chỗ nói, năm nào cũng đứng đầu bảng."

Khi mùa đông đến, Tiểu Linh trở về, vừa vào cửa liền thấy Kiều Ngôn Hi ở trong bếp giúp bà nhóm lửa, lòng đau xót, nhin không được tiến lên ôm lấy con gái cưng. Kiều Ngôn Hi nhìn thấy Tiểu Linh, lập tức đứng phắt dậy hốt hoảng, dọa Tiểu Linh một cú sốc lớn.

Thoát khỏi cái ôm của Tiểu Linh, Kiều Ngôn Hi chạy vào trong phòng, vừa chạy vừa nói: "Con đi làm bài tập." Không hề nói với Tiểu Linh một lời nào.

Tiểu Linh sùng sốt, hốc mắt đỏ lên. Bà nội Kiều thấy con dâu trở về, trong lòng vui vẻ, miệng không ngừng nói "Đã về rồi, đã về rồi", nhưng ai biết cháu gái bình thường ngoan ngoãn nhưng gặp mẹ mình lại làm như không thấy.

Bà nổi nghĩ lại, cháu gái gần ba tuổi đã gặp phải đã kích lớn, mẹ lại chẳng ở cạnh chăm sóc, cũng nhịn không được đỏ mắt. "Con à, con bé rất cực khổ, con đừng để trong lòng, con bé cũng chẳng dễ chịu chút nào đâu."

"Mẹ, lúc đó không phải là bước đường cùng của con sao, đó đâu phải là sự lựa chọn mà con muốn, đều là vì con bé, tại sao nó không hiểu cho con." Tiểu Linh vừa nói, nước mắt cũng rơi xuống là chảy.

Bà nội Kiều nhìn con dâu khóc thành như vậy, lại nghĩ tới con trai hư đốn cùng cháu gái nhỏ phải chịu khổ, cũng khóc theo, mẹ chồng nàng dâu cùng nhau đứng khóc.

Kiều Ngôn Hi trong phòng cũng nghe được tiếng mẹ khóc, biết rằng mình không đúng, không ngừng tự nói trong lòng: Mẹ đều là muốn tốt cho mình, mình không thể khó chịu với mẹ, là vì mình nên mẹ mới phải đi xa, mình phải hiểu chuyện một chút, không thể để mẹ buồn.

Nhưng cũng vô dụng, chỉ là khi nghĩ đến việc đối mặt với mẹ. Vừa nhìn thấy Tiểu Linh, lại nhớ đến lúc bị bạn học cười nhạo, xem thường, châm chọc; chịu đựng những trò ức hiếp trong thôn. Cô thật sự không muốn nhớ lại.

Đêm đó, cả nhà im lặng ăn cơm, Tiểu Linh vài lần gấp rau vào chén đều bị Ngôn Hi né tránh, Tiểu Linh không khỏi chua xót, đây là con gái duy nhất của bà, chẳng phải người ta nói con gái đều dính mẹ như sam sao, tại sao con gái của bà lại chẳng thông cảm cho bà một chút.

Chồng phải đi tù, bà bị người trong thôn cười nhạo, đành bỏ lại con gái nhỏ để đi làm công, nhận một công việc quản lý sổ sách tiền bạc cho người khác, tuy không phạm pháp, nhưng cuộc sống vẫn lênh đênh trôi nổi.

Điều này bà luôn hiểu, nhưng bà có thể làm gì bây giờ, không ra đi thì không có tiền, con gái đi học cũng cần tiền, nuôi mẹ già cũng cần tiền, muốn sống cũng cần tiền. Cái gì đều phải có tiền. Tiền! Tiền! Tiền! Bà đã bị mấy chữ này ép đến điên rồi!

Cho dù ăn uống cực khổ bà cũng không quan tâm, chỉ cần người trong nhà có thể sống tốt một chút, nhưng bà lại rất đau lòng.

Tiểu Linh ăn cơm không nổi, vội vàng ăn vài ngụm rồi đi ngủ. Sáng ngày mai bà còn có một chuyến xe đến thành phố D.

Để lại hai ngàn đồng tiền cho Bà nội Kiều, nói với bà hãy mua đồ ăn ngon cho Kiều Ngôn Hi, đừng tiết kiệm, con bé đang phát triển, cũng không thể để thiếu dinh dưỡng.

Bà nói rằng tết năm nay bà sẽ không về, tết âm lịch tặng ca có thể được thêm tiền, con gái sắp lên sơ trung (THCS), càng phải chi nhiều tiền hơn. Bà nội Kiều đồng ý, khóc lóc đưa Tiểu Linh lên xe.

Kiều Ngôn Hi nghe thấy thanh âm mẹ rời đi, nước mắt tuôn trào, chỉ muốn nhào vào lòng mẹ làm nũng, xin mẹ đừng đi, xin mẹ ở nhà chăm sóc cô, nhưng mà không thể như thế, không thể như thế...

Cô đã không còn là đứa bé ngây thơ không hiểu chuyện, cô không muốn phải phụ thuộc vào ai khác, cho dù là cha mẹ cũng không được. Bởi vì tất cả mọi người sẽ dần dần rời xa cô, chỉ có dựa vào bản thân, chỉ cần dựa vào bản thân là tốt rồi.

Đã từng khóc, cũng đã từng phát tiết ra tất cả, nên hãy đứng lên, hãy kiên cường. Bởi vì cuộc sống vẫn tiếp tục, quỹ đạo cuộc sống dù thế nào cũng phải kéo dài ra, tuyệt đối không thể bỏ dở nửa chừng.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Edit: Shin-sama

Những ngày tháng trưởng thành của Kiều Ngôn Hi cứ chậm rãi trôi qua, ngày qua ngày, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, Kiều Ngôn Hi phát hiện, sáu năm tiểu học đã trôi qua mất rồi.

Nhanh quá, cô sắp lên sơ trung rồi. Ba mẹ rời đi đã gần hai năm, chẳng phải cô vẫn rất ổn sao?

Chỉ là khi đêm dài yên tĩnh ập đến, cảm xúc tưởng niệm của cô sẽ trào ra, nhớ ba, nhớ mẹ, nhớ về hết thảy mọi chuyện...

"Tiểu Khê, Tiểu Khê, mau lại đây ngồi! Tớ nói cậu nghe cái này." Kiều Ngôn Hi mới vừa tiến vào lớp học chợt nghe tiếng gọi thanh thúy của bạn tốt kiêm bạn cùng bàn Đoàn Mạnh Mạnh, có chút hưng phấn mang theo tia vội vã.

Kiều Ngôn Hi đi đến chỗ ngồi bên cạnh Doãn Mạnh Mạnh, dùng khăn lau xoa xoa cái bàn, nhét túi xách vào ngăn bàn, ngồi xuống quay đầu nhìn tiểu cô nương hoạt bát trước mắt: "Làm sao vậy? Có chuyện gì?"

Doãn Mạnh Mạnh áp sát bên tai Kiều Ngôn Hi, thần thần bí bí nói: "Cậu biết tin trường cấp hai chỗ chúng tớ sẽ sáp nhập vào trường cấp hai khác chưa?"

"Thật hay giả? Cậu nghe ai nói?" Kiều Ngôn Hi có chút kinh ngạc, trường cấp hai hiện tại rất tốt, sao lại sáp nhập.

"Là thật đó, tớ thề, là tớ nghe bác tớ nói, " Doãn Mạnh Mạnh trừng mắt to tròn, giọng tay lên cao làm tư thế thề thốt, bộ dạng như muốn nói nếu cậu không tin tớ sẽ cho thiên lôi đánh đê cậu tin.

Kiều Ngôn Hi bị cô pha trò bật cười: "Được rồi được rồi, tótin được chưa, nhưng mà là trường nào thế, tớ còn muốn tiếp tục học lên sơ trung đấy." Bác của Doãn Mạnh Mạnh công tác ở cục giáo dục huyện, nếu như thật là ông ấy nói, thì chuyện này chính xác là thế rồi.

"Trường cấp hai ở đây vốn ít người, học cũng chẳng có kết quả cao, bác tótin cứ trực tiếp lên trường tốt nhất trên huyện học!" Doãn Mạnh Mạnh cười đến đắc ý, "Trường hạng nhất, là trường cấp hai tốt nhất toàn huyện, hắc hắc. Chắc chắn mạnh hơn trường cấp hai ở đây nhiều, nghe nói một năm có đến mười mấy người ở đó có thể lọt vào trường cấp ba hàng đầu đó! Thật tốt."

"Nhưng như vậy chắc chắn sẽ có rất nhiều người giỏi, lúc đó chắc chắn cậu phải cố gắng học nhiều hơn nữa." Kiều Ngôn Hi chặt đứt ảo tưởng của Doãn Mạnh Mạnh.

Doãn Mạnh Mạnh lập tức ỉu xiu, hai tay cầm lấy Kiều Ngôn Hi cánh tay Kiều Ngôn Hi, vừa hoảng sợ vừa đáng thương nói: "Tiểu Khê, cậu không cần lo lắng, điểm số mỗi cuộc thi đều có phân chia cấp bậc, tớ cũng không dễ dàng phí công học tập đâu, lỡ như cậu không để ý đến tớ thì sao."

Trên thực tế thành tích Doãn Mạnh Mạnh rất tốt, tuy rằng thua kém Kiều Ngôn Hi, những lọt top 10. Cô nhóc vẫn xem Kiều Ngôn Hi là thần tượng, cô cảm thấy chỗ nào của Kiều Ngôn Hi cũng tốt cả.

Sùng bái Kiều Ngôn Hi sùng bái thật, hơn nữa còn đặt cho Kiều Ngôn Hi cái tên: Tiểu Khê, tuyên bố chỉ có một mình cô được gọi.

Hiện tại trường cấp hai của bọn họ cũng bị sáp nhập, trường học mới lại chất lượng cao, học sinh giỏi nhiều như mây, cô nhóc cũng bắt đầu lo lắng. Lỡ như lên cấp hai thành tích của cô quá kém so với Kiều Ngôn Hi, cậu ấy sẽ không để ý tới mình thì làm sao bây giờ.

"Mặc kệ thế nào, chúng ta đều là bạn tốt." Kiều Ngôn Hi như con chó nhỏ không ngừng bám víu cánh tay, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Doãn Mạnh Mạnh chớp mắt liền thay đổi thái độ: "Tiểu Khê, cậu tốt nhất, hắc hắc, tớ yêu cậu chết mất."

Đang nói chuyện thì giáo viên bước vào, Kiều Ngôn Hi cùng Doãn Mạnh Mạnh nhanh chóng lật sách giả bộ chuyên chú đọc. Cô giáo nhìn hai người bọn họ, liếc mắt một cái không nói gì, mở ra sách giáo khoa bắt đầu giảng bài.

Doãn Mạnh Mạnh thừa dịp cô giáo xoay người viết chữ lên bảng đen, vụng trộm làm mặt quỷ với Kiều Ngôn Hi. Kiều Ngôn Hi đáp lại cô một cái mỉm cười, tiếp tục nghe giảng bài.

Thời gian vẫn không ngừng trôi, Kiều Ngôn Hi bắt đầu trưởng thành. Cô đã hình thành thói quen không có cha mẹ bên cạnh, thói quen tự lực cánh sinh.

Lúc ở trường cô luôn gắng sức học tập, tiết kiệm thời gian, tranh thủ đem tất cả các bài tập làm xong hết, như vậy lúc tan học sẽ có thời gian giúp bà, giảm bớt gánh nặng cho bà nội. Cô không muốn nhìn thấy bà tuổi cao vì cô mà mệt mỏi thêm.

Dần dần Kiều Ngôn Hi học được cách nấu cơm, nấu các loại thức ăn sáng, học được cách tận dụng tất cả thời gian. Cô dần trở nên khác đi.

Trước kia là một người yếu đuối, một Kiều Ngôn Hi dễ té ngã, chỉ vì thay đổi cuộc sống, thay đổi vận mệnh mà Kiều Ngôn Hi phải phấn đấu trở nên kiên cường bất khuất.

Cuối kỳ thi, không hề bất ngờ khi Kiều Ngôn Hi lại đứng đầu bảng, Doãn Mạnh Mạnh hâm mộ cả buổi. Đồng thời cũng oán giận bản thân không nên sai câu này không nên sai câu kia.

Nhưng không lâu sau, cảm xúc ai oán đó lại bị kỳ nghỉ hè đè bẹp, kích động lôi kéo Kiều Ngôn Hi nghỉ hè nên làm gì, cảm xúc của trẻ con rất hay thay đổi, điều này đã được chứng thực ở Doãn Mạnh Mạnh.

Ngày cuối cùng đi học, hệt như lời Doãn Mạnh Mạnh nói, giáo viên nói với bọn họ trường trung học ở địa phương đã được sáp nhập, muốn bọn họ sau này phải học tập thật tốt, bằng không sau này sẽ không đuổi kịp người khác.

Hơn nữa trường cấp hai trên huyện rất xa, về sau bọn họ phải mất một giờ đạp xe mới đến trường được, điều này cần phải nói rõ cho cha mẹ họ biết.

Bọn nhỏ kêu rên thảm thiết, tuy rằng đều sinh ra ở nông thôn, trong nhà cũng không giàu có gì, nhưng cũng đều là bảo bối trong nhà, bình thường cha mẹ đều nuông chiều, có ai phả nếm loại khổ cực này đâu.

Một giờ đó, nghĩa là phải dậy sớm, càng có nghĩ là phải vận động chân tay, trường cấp hai ở địa phương đi hai mươi phút là đến rồi, cái này cũng thảm

quá đi.

Kiều Ngôn Hi yên lặng thu thập túi sách, cô không có phản ứng gì lớn lắm, cô đã sớm biết chuyện này, hơn nữa so với biến cố cô trải qua năm đó, chuyện này chẳng lớn lao gì lắm. Cùng là là đập xe một tiếng đồng hồ thôi mà.

Đây chỉ là chuyện nhỏ, chẳng hề mang đến cho cô chút oán giận.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: Shin

Nhờ vào nghỉ hè mà Kiều Ngôn Hi có nhiều thời gian hơn để xử lý chuyện trong nhà, tuy rằng đã qua ngày mùa. Nhưng trong viện, chuyện này nọ xảy ra cũng không thiếu, cô dùng thời gian 1 tuần giải quyết xong toàn bộ bài tập, cuối cùng cũng có thể thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Cô sẽ có thêm một chút thời gian làm việc khác, giảm bớt ít nhiều gánh nặng cho bà.

Mùa hạ ở vùng ôn đới có khí hậu gió mùa, mưa nhiều, cực kỳ thích hợp cho thực vật sinh trưởng.

Sân nhà họ Kiều rất lớn, diện tích bị cô đại bao phủ cũng rất lớn, hầu như ngày nào bà nội Kiều cũng phải ở trong sân cuốc sạch cỏ. Mỗi lần Kiều Ngôn Hi nhìn thấy bà nội khom lưng cầm cán cuốc đẩy cỏ đều cảm thấy xót xa.

Vốn dĩ bà phải được an nhàn, nhưng bà nội lại...

"Bà nội, trời nắng thế này, bà nghỉ một lát đi!" Kiều Ngôn Hi đi đến bên bà nội, vừa lấy tay nhỏ cỏ vừa khuyên bà.

"Không được, mùa mưa tới rồi, cỏ sẽ sinh trưởng rất nhanh" Bà nội Kiều vừa lau trán vừa nói. "Ai u, Hi Hi, chuyện này không cần cháu làm, mau về phòng làm bài tập đi, để bà làm được rồi."

"Bà nội, cháu làm xong cả rồi. Cháu đã nói bao nhiêu lần, cháu phải phụ giúp bà mà" Kiều Ngôn Hi không ngẩng đầu lên, tiếp tục nhỏ cỏ.

"Cháu gái ngoan, nghe lời bà, bà nội không cần cháu làm, cháu học cho tốt vào là được, sau này còn chăm sóc bà nữa, trăm ngàn lần không được giống ba cháu, là kiếp trước bà tạo nghiệp nên mới sinh ra thứ nghiệt từ đó." Kiều bà nội nói xong nói xong liền rơi nước mắt.

"Bà nội đừng khóc, cháu biết rồi, cháu quay về học tập, cháu khẳng định sẽ thi đậu đại học để bà nở mày nở mặt, bà nội đừng khóc." Kiều Ngôn Hi vừa nhìn thấy bà nội khóc, có chút bối rối không biết làm sao, vừa ngốc nghếch khuyên bảo vừa đứng dậy, làm bộ đi về học bài.

"Aiz, vẫn là Hi Hi biết điều, ba mẹ cháu thật có phúc." bà nội cảm thán, xoa xoa đầu Kiều Ngôn Hi, sau đó cúi người tiếp tục đẩy cỏ.

Kiều Ngôn Hi trở lại phòng, nhìn ba gian nhà ngói cũ nát, bởi vì đã lâu, thủy tinh chẳng còn sáng ngời, mờ nhạt và đục ngầu, khung cửa bởi vì lau rồi không sơn phết mà xuất hiện dấu hoen gi đen nhem.

Mặt đất vẫn là bùn đất, ba đã từng hứa sẽ giúp bà trám lại, nhưng điều đó vẫn xa xa không hẹn.

Toàn bộ căn phòng như một người già đang hấp hối, không có chút sức sống, rách nát không chịu nổi. chỉ dựa vào một chút sức lực cuối cùng để đứng thẳng. Sẽ có ngày lâm vào cảnh dầu hết đèn tắt, bất quá hiện tại là đang kéo dài hơi tàn thôi. Tựa như một cô gia.

Ngồi vào bàn học, mở sách ra đọc một chút, trong phòng chỉ còn lại âm thanh lật sách của cô. Kiều Ngôn Hi thích đọc sách, tính tình cô tuy hoạt bát, nhưng chỉ cần có một quyển sách ở trong tay, cô có thể ngồi yên một chỗ cả ngày, không nói lời nào, chỉ chuyên chú đọc sách.

Tiểu Linh trước kia là giáo viên, cũng có bằng đại học, sách đọc dĩ nhiên không ít. Kiều Ngôn Hi có thời gian sẽ lôi ra nghiền ngẫm, có thể xem như giết thời gian.

Về sau trong nhà xảy ra chuyện, Kiều Ngôn Hi lại thêm chuyên chú vào sách vở, dường như tìm kiếm một nơi ký thác tinh thần, mỗi ngày đều bỏ thời gian xem sách.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, tận đến lúc Kiều Ngôn Hi có cảm giác đói bụng, cô ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường đã cũ, hơn năm giờ rồi, bà vẫn làm việc trong sân.

Kiều Ngôn Hi buông sách, rời khỏi bàn học đi về phía sau viện, chuẩn bị nấu cơm.

Vì tiết kiệm tiền, nhà Kiều Ngôn Hi cơ hồ chưa bao giờ dùng khí gas nấu cơm, chỉ khi nhà có khách mới dùng gas xào với món, còn lại đều dùng bếp củi, cho dù là mùa hè.

Kiều Ngôn Hi ở sau vườn hái được vài quả cà tím và ớt, đặt vào bồn rửa, đem và tím và khoai tây cắt thành khúc. Nhóm lửa lên, đặt chảo, thêm dầu ăn, trước tiên cho ít hành tây, rán lên thật vàng trên ngọn lửa.

Tiếp theo cho khoai tây vào để xào, cách bảy tám phút sau, lại cho thêm ít cà tím, cuối cùng là ớt, một lát sau thêm ít muối, Kiều Ngôn Hi bận rộn xào nấu, một mâm cơm thơm ngào ngạt liền xuất hiện.

Đem đồ ăn cho vào bát, đẩy lại, Kiều Ngôn Hi lại bới thêm ít cơm, sau đó chạy ra sân gọi bà nội.

Bà nội nhìn đứa cháu mới năm ngoài còn ngây ngô không hiểu chuyện, bây giờ đã có thể tự nấu cơm, muốn nói cái gì đó, nhưng lại nghẹn ngào không nói nên lời.

Con bé giỏi giang như thế, nhưng nó chỉ mới mười một tuổi, con gái nhà người ta tuổi này còn đi chơi đùa cùng bạn đồng trang lứa, đứa nhỏ nhà mình lại phải làm những việc nặng nhọc.

Trong lòng một trận chua xót, người lớn gây ra lỗi lầm, lại để cho một đứa bé phải gánh, thật là khổ sở.

Nghĩ như vậy, bà cũng chẳng ăn cơm nổi, vội vàng ăn vài miếng rồi bà nhanh chóng dọn dẹp, cấp tốc đi ngủ.

Tiểu Linh như là muốn trốn tránh, từ lần trước trở về đến nay vẫn chưa quay lại, chỉ là thường xuyên nhờ người chuyển tiền, mong bà nội chăm sóc tốt cho Kiều Ngôn Hi.

Bà nội cũng biết cháu gái đang trong tuổi phát triển, dinh dưỡng cần được bổ sung tốt, tuy rằng tiền không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để làm món ngon này nọ cho Kiều Ngôn Hi ăn.

Kỳ nghỉ hè của Kiều Ngôn Hi thật sự phong phú, giúp bà làm biết bao nhiêu là việc, thời gian nhàn hạ thì đọc sách, lâu lâu Doãn Mạnh Mạnh sẽ chạy đến nhiều chuyện một lần, nhưng để không làm phiền Kiều Ngôn Hi đọc sách, nên không phiền cô nữa.

Chỉ là nói đến chuyện học kỳ sau sẽ cùng Kiều Ngôn Hi đi học. Cô nhóc này rất năng động, không bao giờ chịu ngồi yên.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Rất cuộc cũng đến khai giảng, Kiều Ngôn Hi cưỡi con xe đạp trước kia của Tiểu Linh dùng để đi làm, đạp đến nhà Doãn Mạnh Mạnh để cùng cô đến trường. Nhà Doãn Mạnh Mạnh ở cạnh bờ sông, cách nhà Kiều Ngôn Hi rất xa, nhưng lại cùng đường lên huyện.

Con đường đi từ nhà mình đến nhà Doãn Mạnh Mạnh chỉ có một mình Kiều Ngôn Hi, bất quá may mắn trời đang mùa hè, tuy rằng là là năm giờ rưỡi nhưng đã tờ mờ sáng.

Đến nhà Doãn Mạnh Mạnh, Kiều Ngôn Hi mới phát hiện, gần hết các bạn cùng lớp đều đã tập trung, Doãn Mạnh Mạnh nhìn thấy Kiều Ngôn Hi, hoan hô một tiếng rồi đẩy xe đạp đến bên cạnh: "Tiểu Khê, Tiểu Khê, cậu đã đến rồi, chúng ta xuất phát thôi, trường học mới thẳng tiến."

"Mọi người cùng đi luôn sao?" Kiều Ngôn Hi hỏi.

"Ừ, bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên, có rất nhiều bạn không biết đường, cho nên trước khai giảng vài ngày, chúng tớ đã hẹn nhau đi cùng." Tiết Đồng Hải giải thích.

Trong lớp của Kiều Ngôn Hi, Tiết Đồng Hải đảm nhiệm chức lớp phó, học tập rất tốt, nếu như không có Kiều Ngôn Hi thì cậu đã luôn đứng nhất rồi, cũng vì chuyện này, một đám con trai nghịch ngợm trong lớp đã đặt danh hiệu của cậu là: Thừa tướng.

"Mọi người tập trung nào, chúng ta chuẩn bị xuất phát!" Tiết Đồng Hải vừa nói xong, chợt nghe thấy một tràng tiếng hoan hô, mọi người nhanh chóng yên vị trên xe đạp, khẩn cấp chạy về phía trước, những đứa trẻ chưa hiểu sự đòi thường có một lòng hiếu kỳ mãnh liệt.

Kiều Ngôn Hi phát hiện thì ra mọi người đang đợi cô, không khỏi có chút ngượng ngùng. Hạ quyết tâm lần sau nhất định phải đến sớm.

Đây là ngày đầu tiên mọi người đi đến trường trung học, hơn nữa còn là trường trung học tốt nhất toàn huyện, cho nên tâm trạng rất phấn khích, vốn là lộ trình một giờ, nhưng chỉ còn lại 40 phút.

Đến trường học, rất nhiều người cảm thán rằng đây đúng không hổ danh là trường cao cấp, mấy tầng lầu cũng thật cao, một loại tình cảm hưng phấn tuôn

trào mãnh liệt. Cát xe đạp xong đi đến trước lầu, liền thấy danh sách tên của bọn họ được dán trên một cột đá cẩm thạch, trong đó còn phân ra lớp của bọn họ.

Rất nhiều người đang đua nhau chen chúc. Tổng cộng được phân thành 5 lớp, mỗi lớp sáu mươi người, Lớp Nhất và Nhị là lớp chuyên, ba lớp còn lại là lớp bình thường.

Tất cả mọi người liều mạng chen chúc về phía trước, hi vọng có thể nhìn được mình học lớp nào, Kiều Ngôn Hi không muốn chen lấn, chỉ đứng ở ngoài chờ, đợi cho mọi người tản đi rồi xem.

Cô nhìn quanh tứ phía, trong lòng không khỏi cảm thán trường học đúng là cao cấp, sân thể dục được chia ra đến tận mười khu vực, ở phía nam là sân bóng rổ, có hơn mười cái giá đỡ.

Dãy học sinh có đến sáu tầng lầu, ở lan can còn trồng cái loại hoa nhỏ, đủ mọi màu sắc, gió thổi qua có thể ngửi được hương thơm thoang thoảng. Kiều Ngôn Hi cảm lòng không đậu mà nghĩ: Không hổ trường tốt nhất toàn huyện, cái gì cũng tốt cả.

"Tiểu Khê, Tiểu Khê, chúng ta đều học lớp Nhất đó, thật tốt quá, được học cùng Tiểu Khê rồi." Âm thanh của Doãn Mạnh Mạnh đột nhiên vang bên tai.

Kiều Ngôn Hi bắt đầu đi lác đác: "Chúng ta đi đến lớp xếp hàng đi". Nói xong liền nắm tay Doãn Mạnh Mạnh đi đến lớp Nhất xếp hàng.

Học sinh giỏi nhất được phân đều ra hai lớp, thành tích Doãn Mạnh Mạnh rất tốt, tỷ lệ bọn họ được xếp cùng lớp là khá cao, Kiều Ngôn Hi không có nhiều ngạc nhiên lắm, tuy nhiên có thể cùng bạn tốt học chung, cô thật sự rất vui.

Thầy chủ nhiệm đã đến từ sớm, phân phó mọi người dựa theo thứ tự cao thấp để xếp hàng. Kiều Ngôn Hi và Doãn Mạnh Mạnh cũng không quá cao, liền được xếp lên phía trên một chút. Cả lớp tập trung đầy đủ, sau khi thầy giáo điểm danh liền đem học trò vào lớp xếp chỗ ngồi.

Kiều Ngôn Hi và Doãn Mạnh Mạnh ngồi ở bàn số hai, phía trước là hai nữ sinh, phía sau dĩ nhiên là Tiết Đồng Hải, Kiều Ngôn Hi cười cười với cậu xem như chào hỏi, Doãn Mạnh Mạnh hưng phấn không thôi, hô to thật là có duyên.

Tiết đầu tiên không học, chủ nhiệm lớp mời mọi người đứng lên tự giới thiệu, Kiều Ngôn Hi không nhớ kỹ được hết, nhưng chỉ có một nam sinh để lại cho cô ấn tượng rất sâu, vóc dáng cao cao, ngũ quan thực anh tuấn, thoát nhìn đặc biệt lạnh lùng. Cậu tự giới thiệu chỉ có ngắn gọn ba chữ: Khương Thành Ngọc.

Kiểu giới hiệu này so với đám nam sinh nhí nhỏ lại khác một trời một vực, hơn nữa chỉ dựa vào cái khí chất lạnh lùng kia, Kiều Ngôn Hi liền nhớ rõ cậu ngay lập tức.

Tiết thứ hai mới bắt đầu vào học, Kiều Ngôn Hi cảm thấy rất nhẹ nhàng, vốn cô học rất tốt, còn rất thông minh, cho dù tốc độ giảng bài của giáo viên mới nhanh gấp mười lần trước kia, cô cũng có thể tiếp thu tốt.

Doãn Mạnh Mạnh cũng không cùng cô to nhỏ này nọ nữa, có thể thấy, cô nhóc đang cố gắng theo kịp tiến độ của giáo viên.

Cơm trưa ăn ở một tiệm cơm nhỏ cạnh trường học, đây là nơi chuyên dành cho học sinh trung học, cho nên giá không đắt, tiêu chút tiền cũng có thể ăn no. Điểm này, Kiều Ngôn Hi thực vừa lòng.

Bây giờ Kiều Ngôn Hi so với bạn cùng trang lứa đã thành thực hơn nhiều, trong khi người khác đang bàn chuyện nên mua cái gì ăn vặt, Kiều Ngôn Hi đã nghĩ xong kế hoạch tiêu tiền để không hoang phí vô ích, có lẽ đây gọi là hoàn cảnh ép người ta trưởng thành.

Kiều Ngôn Hi trải qua ngày học đầu tiên rất tốt, chuyện học tập và tiêu tiền ăn uống đối với Kiều Ngôn Hi mà nói là hai vấn đề quan trọng, hiện tại đều giải quyết ổn thỏa, như vậy Kiều Ngôn Hi đã có thể hoàn toàn hưởng thụ một chút cảm xúc vui sướng rồi.

Về đến nhà lại không thể thiếu một loạt các câu hỏi của bà, cái gì mà trường học có được không, thầy chủ nhiệm có được không, bạn cùng lớp như thế nào, có được ăn no hay không. Kiều Ngôn Hi kiên nhẫn trả lời từng câu một, lúc này bà nội mới yên tâm, nhanh chóng chuẩn bị đồ ăn cho cháu gái ăn tối.

Một cuộc sống khác hơn đang hiện ra trước mắt Kiều Ngôn Hi, sự thay đổi này đều được Kiều Ngôn Hi nắm trong tay kiểm soát, giống như cá gặp nước, Kiều Ngôn Hi tin tưởng và một tương lai thật tốt đẹp, bà nội cũng sẽ được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tuổi trẻ là tuổi nhiệt huyết, năng lực thích ứng luôn rất mạnh, sau vài tuần, bọn họ đã tập thích nghi dần, mọi người cũng không còn cùng nhau tập trung để đi học nữa, nói chung nhiều người quá căng phiến phức.

Giờ đây mọi người chỉ đi cùng bạn thân của mình, mà Kiều Ngõn Hi dĩ nhiên là đi cùng Doãn Mạnh Mạnh.

"Kiều Ngõn Hi, chờ bọn tớ một chút." Hôm nay, Kiều Ngõn Hi và Doãn Mạnh Mạnh vừa định đạp xe khởi hành, chợt nghe thấy có người gọi, nhìn lại, Tiết Đồng Hải cùng Lý Minh Xuyên đang đẩy xe đi đến, người gọi cô là Tiết Đồng Hải.

"Chuyện gì thế, Tiết Đồng Hải?" Kiều Ngõn Hi nhìn Tiết Đồng Hải, có chút kinh ngạc, cô và Tiết Đồng Hải không thân nhau lắm, không biết cậu ta bỗng nhiên gọi cô có chuyện gì.

"Về sau đợi chúng tớ đi cùng nữa, đường quá xa, các cậu lại là nữ, không an toàn." Cậu cười với Kiều Ngõn Hi, lộ ra một cái lúm đồng tiền thật sâu bên má trái.

Tiết Đồng Hải là kiểu người dễ làm người khác sinh ra hảo cảm, tính tình sáng sủa hào phóng, học tập tốt, còn rất hòa đồng, bình thường mọi người có thắc mắc gì liền chạy đến hỏi cậu, cậu luôn kiên nhẫn giải đáp, chưa từng tức giận, một thiếu niên luôn tràn đầy sức sống khiến người ta không thể không thích.

"Được, càng đông càng vui mà, cậu nói có đúng không, Tiểu Khê." Doãn Mạnh Mạnh vội vàng phụ họa, vụng trộm chớp chớp mắt với Kiều Ngõn Hi.

"Đương nhiên, tớ cầu còn không được, huống chi." Kiều Ngõn Hi luôn có ấn tượng rất tốt với Tiết Đồng Hải, hôm nay thấy cậu nghĩ cho sự an toàn của bọn họ, bởi vậy, Kiều Ngõn Hi lại có thêm hảo cảm với cậu nhiều hơn.

Tiết Đồng Hải nghe được câu trả lời của Kiều Ngõn Hi, ý cười lại càng sâu hơn, lúm đồng tiền nhỏ trên mặt khẽ động, phi thường đáng yêu.

"Ây gu, lão đại của tôi ời, đều là bạn học với nhau cả, khách khí cái gì, nhanh đi thôi." Lý Minh Xuyên không kiên nhẫn, nhảy lên xe dẫn đầu. Vì thế một hàng bốn người nhanh chóng xuất phát.

Bắt đầu từ hôm nay, quan hệ của bốn người bọn họ biến chuyển rất tốt, nghiêm nhiên trở thành bốn người một tổ.

Tính tình của Kiều Ngõn Hi và Tiết Đồng Hải rất hợp nhau, hai người lúc nào cũng vừa đùa vừa giỡn, đồng thời cũng thích học tập, đều thích toán học, cho nên thường xuyên cùng nhau thảo luận vấn đề.

Từng có một thời gian, Doãn Mạnh Mạnh thậm chí còn công khai ghen tị với Tiết Đồng Hải, thầm oán Kiều Ngõn Hi trọng sắc khinh bạn, thường xuyên không để ý đến cô, chỉ cùng Tiết Đồng Hải to nhỏ, làm cho Kiều Ngõn Hi dở khóc dở cười.

Bất quá Kiều Ngõn Hi là thật lòng xem Tiết Đồng Hải là bạn tốt, cô thích được tiếp xúc với Tiết Đồng Hải, tính cách hai người hợp nhau, Tiết Đồng Hải lại không phải kiểu nam sinh hay âm ỉ, bọn họ còn có thể cùng nhau thảo luận về toán học, chuyện này đối với Kiều Ngõn Hi cũng rất quan trọng.

Kiều Ngõn Hi thích toán học, mỗi con số tựa như mang theo ma lực, để cho Kiều Ngõn Hi dấy lên khát vọng nghiên cứu nó, giải quyết nó. Mà Tiết Đồng Hải thực thông minh, có thể theo kịp tiến độ của cô.

Doãn Mạnh Mạnh tuy rằng học tập cũng tốt, nhưng hàng ngày cô nhóc thường chạy tới chạy lui, lại càng không có hứng thú trao đổi toán học với cô, cho nên mỗi lần thảo luận với Tiết Đồng Hải, cô cực kỳ vui vẻ.

Bạn tốt của Kiều Ngõn Hi cũng không nhiều, chính xác là số bạn tốt càng ngày càng ít đi từ sau chuyện cha cô đi tù. Trẻ con khi bài xích một ai đó thường không có ác ý, chỉ là thuận theo cảm xúc thôi, nhưng như vậy lại đem đến tổn thương rất lớn cho người khác.

Năm năm tiểu học của Kiều Ngõn Hi đều không tốt, trong thời gian đó chỉ có Doãn Mạnh Mạnh hòa đồng với chuyện vui vẻ với cô, còn lại mọi người thường đối xử với cô kèm theo chút khinh miệt.

Kiều Ngõn Hi là một người có lòng tự trọng rất cao, bọn họ như vậy cô cũng chẳng thêm để ý, trước đó bạn tốt của Kiều Ngõn Hi chỉ có Doãn Mạnh Mạnh, bây giờ có thêm một người: Tiết Đồng Hải.

"Kiều Ngõn Hi, nhìn xem đây là gì?" Tiết Đồng Hải cầm một quyển sách hươu hươu trước mặt Kiều Ngõn Hi.

"Toán nâng cao! Tiết Đồng Hải, sao cậu có được thế?" Kiều Ngõn Hi đoạt lấy quyển sách trên tay Tiết Đồng Hải, nắm chặt như bảo bối.

"Của anh họ tớ, anh ấy sắp tốt nghiệp rồi, có nhiều sách không dùng nữa, ngày hôm qua tớ tới chơi, thấy được, liền mang về cho cậu." Tiết Đồng Hải ánh mắt vui mừng của Kiều Ngõn Hi làm mặt hơi đỏ lên.

"Oa, thật sự cảm ơn cậu, gần đây không có đề toán nào làm cả, nhưng mà sao trên đây không có chữ viết của anh cậu thế?" Kiều Ngõn Hi có phản nghi hoặc.

"Cái đó, cái đó, cậu biết không, thành tích của anh họ tớ không tốt lắm, nhưng bác của tớ luôn mua sách cho anh ấy, nhưng mà có mua anh ấy cũng không thêm đụng, đúng là có lợi cho chúng ta." Tiết Đồng Hải có chút lấp bắp, mặt càng đỏ hơn, ánh mắt mất tự nhiên nhìn sang tứ phía.

May mắn là thời gian học lớp ngoại khóa, các học sinh đều ở bên ngoài nghe radio, hôm nay đến phiên Tiết Đồng Hải và Kiều Ngõn Hi ở lớp trực nhật,

cho nên trong phòng học chỉ có hai người họ, Tiết Đồng Hải thở phào nhẹ nhõm.

Kiều Ngôn Hi quyển luyện không rời nghiên cứu sách, rất chuyên chú. Tiết Đồng Hải đứng bên cạnh nhìn cô, đôi đồng tử bình thường trầm tĩnh nay có chút hưng phấn mà thêm linh động, mũi cao thẳng, khoe môi hơi hơi nhếch lên, tản ra hơi thở hoạt bát của thiếu nữ, nhất thời lại nhìn đến ngân người.

"Xùy ——" bỗng nhiên một tiếng cười nhạo làm Tiết Đồng Hải bưng tỉnh, cậu nhìn lại, trong phòng học thế nhưng còn có một người, là Khương Thành Ngọc! Cậu ta an vị ở một góc xó xinh, thế nhưng cậu lại không để ý.

Tuy rằng chưa từng tiếp xúc nhiều, nhưng cậu đã nghe rất nhiều về Khương Thành Ngọc từ miệng các thầy cô, ai cũng nói cậu ta là thiên tài, học cái gì cũng tốt, chuyên người khác làm mười phần công sức, cậu ta chỉ làm hai phần cũng xong.

Nhưng mà không hiểu tại sao cậu ta luôn mang bộ mặt lạnh như tiền, không nói một lời, chưa bao giờ kết bạn với ai, giống như muốn cách ly mình với mọi người, làm cho thầy chủ nhiệm đau đầu hết cách.

Lúc này cậu ta lại cười nhạo mình. Tiết Đồng Hải trong nháy mắt nhận ra cậu ta đã nhìn thấu mục đích của cậu, trừng mắt nhìn Khương Thành Ngọc một cái, giả bộ trấn định quay đầu nhìn Kiều Ngôn Hi, may thật, Kiều Ngôn Hi vẫn đang đắm chìm trong sách, không phát hiện động tĩnh của cậu và Khương Thành Ngọc.

Khương Thành Ngọc nhìn hành động lấy lòng Kiều Ngôn Hi của Tiết Đồng Hải, trong mắt hiện lên một tia khinh thường. Mới lần đầu thích con gái chứ gì? Thật đúng là thẳng nhóc khờ khạo.

Vừa nhìn là biết được bố mẹ che chở lớn lên mà, hừ, thật ngây quá!

Cậu quay mặt, không có hứng thú xem vở kịch nam sinh lấy lòng nữ sinh ngây thơ. Nhưng lúc này cậu đã quên, cậu cũng chỉ giống như bọn họ - cũng là "nhóc con" thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Edit: Shin-chan

"Chát... ", tan học về nhà, nghênh đón Khương Thành Ngọc là tiếng đồ sứ vỡ tan, thanh âm va chạm giữa sàn nhà và bình sứ trắng luôn khiến người ta sởn gai ốc.

Khương Thành Ngọc vò vò tóc, nhanh chóng cởi giày đi về phòng của mình. Cảnh tượng này của bà ấy cậu nhìn đã quen rồi, không cần quá kinh ngạc, cũng sẽ không đau lòng, bởi vì thời gian biến thói quen thành sự tự nhiên.

Khương Thành Ngọc dùng sức đóng chặt cửa phòng, muốn mang hết thấy những thanh âm đó chèn ép ra ngoài, cửa gỗ cũ nát dường như không chịu nổi âm thanh bén nhọn ấy.

Tiếng của mẹ như có xuyên qua cánh cửa truyền vào lỗ tai Khương Thành Ngọc: "Phá sản rồi đó, mày và cha đúng là giống nhau như đúc, đều là thứ vô dụng." Tuy là nói Khương Thành Ngọc, nhưng cũng là đang mắng chửi cha Khương Thành Ngọc.

"Cô nói cái gì? Người đàn bà như cô có bao giờ chịu thỏa mãn với những thứ hiện có đâu, cô nghĩ cô là thứ tốt lành lắm ư!" Trong âm thanh phẫn nộ của cha còn có một chút run rẩy.

Mẹ chạm vào nỗi đau trong lòng cha, một người chỉ dựa vào sức lao động để kiếm tiền như ông quả thật khó mà ăn sung mặc sướng, ông chỉ là công nhân hạng chót ở cái thành thị này, mỗi ngày dù có bán mạng làm việc cũng chẳng thể sống yên.

Nhiều năm trôi qua như thế, chưa từng có một lần ông có thể tự tin đứng dưới ánh mặt trời nói ra nghề nghiệp của mình, nhưng dù vậy, ông cũng không thể nhận lấy sự vũ nhục từ vợ của mình.

"Hừ, tôi nói không đúng sao? Anh là thứ đàn ông không có bản lĩnh, mười mấy năm rồi vẫn để chúng tôi ở lại cái nơi rách nát này." Thanh âm của mẹ lần này nghe càng chói tai hơn, đem phẫn nộ dồn nén bấy lâu thiếu đốt cha.

Tự trọng trong lòng đàn ông đã bị khiêu chiến đến cực hạn, phòng khách truyền đến thanh âm vỡ nát.

Sức lực của phụ nữ làm sao có thể so sánh với đàn ông, âm thanh kìm nén sự tức giận của mẹ rơi vào lỗ tai Khương Thành Ngọc. Cậu khẽ cắn môi, ngăn lại xúc động muốn đẩy cửa xông ra ngoài của mình.

Cậu lấy ra bài thi học kỳ trong túi sách, con điểm đỏ thẫm chói lọi đập vào mắt, Khương Thành Ngọc bỗng nhiên cảm giác trong ngực nghèn nghẹn

không thờ nổi.

Cái này, có ích lợi gì đâu? Mình đã từng nghĩ thờ tưởng rằng chỉ cần thành tích tốt thì cha mẹ sẽ vui vẻ, sẽ không cãi nhau mỗi ngày. Nhưng mà giờ đây cậu mới phát hiện tất cả nỗ lực của cậu đều chẳng đáng một xu, chỉ dựa vào sự cố gắng của cậu cũng chẳng thể để mọi chuyện quay lại như lúc đầu, mâu thuẫn này, cậu vĩnh viễn không có cách hóa giải.

Ngay cả bản thân cậu, chỉ sợ bọn họ cũng không cần. Khương Thành Ngọc thường nghĩ rằng nếu không có cậu trên đời này, có phải họ đã sớm tự đi tìm hạnh phúc khác cho riêng mình? Khương Thành Ngọc nhìn chăm chăm bài thi trắng tinh, hốc mắt hơi hơi hồng. Cậu vươn tay vò tờ giấy thành một cục, trong mắt có một tia chán ghét, thứ vô dụng này giữ lại thì có ích lợi gì?

Đôi tay bỗng nhiên thả lỏng, tờ giấy trắng tinh đã nhăn nhúm khó nhìn. Khương Thành Ngọc buông tay, vuốt vuốt lại tờ giấy thi, ý muốn trả nó lại trạng thái vẹn nguyên ban đầu, nhưng vô luận cậu cố gắng như thế nào những nếp uốn khó coi ấy đều vĩnh viễn không mất đi, trạng thái ban đầu không thể phục hồi.

Có lẽ đây giống như quan hệ của cha mẹ, trạng thái tron nhăn như lúc đầu sẽ mãi không thể thực hiện được, chỉ còn cách đổi một tờ giấy khác, cuộc sống mới có thể hạnh phúc trở lại.

Khương Thành Ngọc tắt đèn, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng không làm cho màn đêm bớt đi đáng sợ, ngược lại còn tăng thêm một phần tàn nhẫn trong đêm. Trên bàn có một tia sáng lóe lên, Khương Thành Ngọc bước đến nhìn, dao gọt hoa quả dưới ánh trăng bên nhón lấp lánh.

Đây không phải lần đầu tiên cậu nghĩ đến việc chấm dứt sinh mệnh của mình, nhưng mỗi khi lưỡi dao lạnh băng áp lên cổ tay lại khiến cậu nhụt chí.

Đúng vậy, cậu chưa bao giờ ngừng tham vọng sự âm áp, dù cuộc sống không trọn vẹn như ý, vẫn không thể chấm dứt một cách tuyệt vọng như thế. Dừng khi đó, cậu thật sự không có.

Nghĩ đến đây, Khương Thành Ngọc 13 tuổi bỗng nhiên cúi đầu cười thành tiếng, đã không đủ dũng cảm kết thúc, vì thế cứ sống tiếp bằng chút hơi tàn này đi, thất vọng cũng tốt, tuyệt vọng cũng tốt. Khương Thành Ngọc, cả đời này mày cứ như vậy, chính là lỗi của mày, mày là kẻ nhất gan, chết cũng không dám, cứ sống hèn mọn như vậy đi.

Tiếng đánh đập ở phòng khách ngày càng nghiêm trọng, Khương Thành Ngọc dùng tay ôm đầu, không để cho mình phát ra tiếng ghen ngào. Cậu bỗng nhiên rất hận chính mình, không phải chẳng còn gì để luyện tiếc sao? Sao mày lại hèn nhất như vậy. Khương Thành Ngọc không ngừng hỏi chính mình.

Giờ khắc này, Khương Thành Ngọc ngụy trang lạnh lùng trong mắt mọi người đã biến mất, giờ khắc này, cậu chính là đứa bé yếu ớt, một đứa bé không biết phải làm sao cho đúng.

Không ai để ý đến cảm nhận của cậu, con người đôi khi ích kỉ đến đáng sợ, bất cứ là người thân hay người ngoài. Bọn họ làm vì bọn họ nghĩ đối với cậu như thế là tốt nhất, cậu nhất định phải đồng ý, bọn họ sẽ vì hạnh phúc của riêng mình mà thoái thác một lí do, để giải thoát cho chính mình mà không quan tâm cậu khổ sở thế nào. Khương Thành Ngọc bắt lực.

Cậu không phải có tính cách lạnh lùng trời sinh, cậu cũng từng là một đứa bé hoạt bát, chỉ khác với những đứa bé khác ở sự thông minh và xinh đẹp hơn một chút, nhưng cậu cũng sẽ có tính cách bướng bỉnh, cũng sẽ làm nũng với cha mẹ như những đứa trẻ khác.

Nhưng từ sau khi cha mẹ cãi nhau, cậu liền thay đổi, cậu dần mất đi niềm tin vào tình cảm, cậu luôn bày ra một khuôn mặt lạnh nhạt, nhưng có mấy ai biết được, đó chỉ là một lớp nguy trang để che giấu trái tim yếu ớt?

Cậu lạnh nhạt ngược mắt nhìn thế giới, không biết mình tồn tại với mục đích gì, không biết mình phải cố gắng vì điều gì. Cứ như vậy, giống như cái xác không hồn, sẽ biến thành cát bụi vào một ngày nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Edít: Shin

Kỳ thi giữa học kì trôi qua, kết quả Kiều Ngôn Hi lại đứng nhất. Doãn Manh Manh nhìn Kiều Ngôn Hi chăm chăm, sùng bái như nhìn một tòa Kim Tự tháp.

Vốn dĩ, hạng nhất này không phải chỉ tính trong phạm vi học sinh trường cũ bọn cô, mà tính trong phạm vi toàn trường này, nghe nói ở đây ai cũng có thành tích cực kì tốt, ví dụ như nam thần Khương Thành Ngọc, hoặc ví như tài nữ Lý Thanh.

Thế mà Kiều Ngôn Hi thế thật sự đứng thứ nhất, đúng là khó tin. Nhưng trong mắt của Doãn Manh Manh, Kiều Ngôn Hi mới là thần tiên, cái kẻ gọi là thiên tài gì gì đó so với Tiểu Khê cũng chỉ bằng cái rơm. Tiểu cô nương đắc chí, đúng đúng, vẫn là Tiểu Khê nhà mình lợi hại.

Chủ nhiệm lớp thực kinh ngạc, hẳn cảm thấy Kiều Ngôn Hi đúng là rất thông minh, say mê toán học, nhưng trong giờ học cũng không tích cực lắm, ai ngờ lại lợi hại như vậy, cao hơn điểm Khương Thành Ngọc đến năm phần! (5 phần này tớ cũng không rõ là bao nhiêu nên giữ nguyên văn nhen)

Cao năm phần thi không có gì đáng để ý, nhưng mấu chốt là cao hơn ai! Khương Thành Ngọc là ai, cậu là thiên tài tiếng tăm lẫy lừng, đó là lần đầu tiên hẳn gặp một đứa bé thông minh đến thế. Tuy rằng bình thường thằng bé cũng không thêm để ý đến lời hắn nói cho lắm. (được rồi, điều này làm hắn thật ai oán).

Nhưng mà thành tích kia đã rõ ràng rành rành. Kiều Ngôn Hi như vậy mà vượt qua Khương Thành Ngọc! Chẳng lẽ mình đã già rồi sao, đến mắt nhìn người cũng không chuẩn nữa. Chủ nhiệm lớp lấy chính gọng kính, về mặt ai oán.

Kiều Ngôn Hi cũng không ngờ mình có thể đứng thứ nhất, nửa học kì trôi qua, điều cô nghe được nhiều nhất là chuyện Khương Thành Ngọc thông minh thế nào, lợi hại thế nào. Hơn nữa, học cùng một lớp với Khương Thành Ngọc, cô cũng có thể chứng kiến được cậu vì đại cỡ nào, mỗi lần giáo viên đưa ra các vấn đề nan giải đều không làm khó được cậu, trả lời một phát chuẩn xác. Khiến cho cô bội phục, cô không ghen tị, bởi vì cô hiểu được đạo lý ‘nhân ngãi hữu nhân’.

Cho nên việc đầu tiên sau khi nhận lấy phiếu điểm chính là nghiêng đầu nhìn Khương Thành Ngọc. Người kia chỉ vùi đầu xem phiếu điểm, sắc mặt như thường, lạnh lùng như trước, không có một chút biểu cảm, Kiều Ngôn Hi không biết cậu đang suy nghĩ cái gì. Bất đắc dĩ quay đầu lại.

Đội Kiều Ngôn Hi quay đầu rồi, Khương Thành Ngọc lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt hơi hơi liếc về phía Kiều Ngôn Hi, khóe miệng lộ ra một chút ý cười, tốt lắm, rốt cục cũng có người có thể làm ra chuyện khiến cậu hứng thú.

Hy vọng lần này đừng để cho cậu phải thất vọng, cuộc sống cậu như ao tù nước đọng, không còn biết phương hướng phải đi là đâu nữa. Cậu chỉ có thể chờ một chút gọn sóng nào đó bất ngờ xuất hiện trên mặt hồ yên ả bao năm, để cậu yên tâm ký thác bản thân. Có phải bây giờ xuất hiện rồi chẳng? Cậu thật sự chờ mong.

"Kiều Ngôn Hi, chúc mừng cậu nha, cậu luôn luôn xuất sắc như thế." Tiết Đồng Hải kéo áo Kiều Ngôn Hi, ý muốn cô quay đầu lại.

"Haha, được lắm, cậu cũng đâu thua kém gì, thứ ba luôn đó, Thừa tướng đại nhân". Thường xuyên ở cùng Doãn Mạnh Mạnh, Kiều Ngôn Hi cũng bị lây nhiễm chút thói quen của cô nhóc.

Hơn nữa, trong nửa năm này hoàn cảnh cũng thay đổi, cô có nhiều bạn hơn, cuộc sống cũng sáng sủa hẳn, quả thực cô đã biết nói đùa với người khác, không còn giống Kiều Ngôn Hi trước kia nữa.

Vấn đề của cha mẹ cô không còn muốn nghĩ đến, cô cảm thấy nếu không nghĩ ra thì không cần phí công suy nghĩ nữa.

Tiết Đồng Hải bất đắc dĩ cười cười: "Vẫn là không thể thoát khỏi cái biệt hiệu thừa tướng này!"

Kiều Ngôn Hi cười với cậu: "Bởi vì có tớ ở đây, cậu mới trở thành Thừa tướng."

"Được rồi, nữ vương bệ hạ, thần nguyện ý trọn đời nguyện trung thành, tuyệt không phản bội." Tiết Đồng Hải nhìn Kiều Ngôn Hi, nửa đùa nửa thật.

Không đợi Kiều Ngôn Hi trả lời, Doãn Mạnh Mạnh liền xì một tiếng, bật cười, "Hai cậu đúng là buồn nôn, tớ nghe còn chịu không nổi, Thừa tướng nữ vương nữa chứ."

Kiều Ngôn Hi ngẫm lại cũng thấy hai đứa đúng là ngốc, cũng bật cười theo, chỉ còn Tiết Đồng Hải bất đắc dĩ nhìn cô, trong lòng càng không ngừng hò hét: Tớ nói thật đó, tớ nguyện ý làm mọi chuyện vì cậu mà.

Thiếu niên vừa mới bước vào giai đoạn trưởng thành, vẫn chưa hiểu rõ cảm giác thích một người, chỉ biết là cậu rất thích nhìn Kiều Ngôn Hi, nhìn cô đạt thành tích cao cậu rất vui vẻ, cho dù cô vượt qua cả cậu, cho dù cậu có chút không cam lòng.

Nhìn thấy cô vui vẻ cậu cũng vui vẻ. Cho đến vài năm sau này, rốt cuộc cậu cũng hiểu được, ngay từ lúc bắt đầu cậu đã đem lòng thích Kiều Ngôn Hi rồi.

Kiều Ngôn Hi nổi danh, toàn bộ học sinh cùng giáo viên năm nhất đều biết đến cô gái vượt qua Khương Thành Ngọc, mọi người đều muốn nhìn xem cô tròn méo ra sao, cho nên cứ cách vài phút Kiều Ngôn Hi lại thấy có người khác lóp quanh quần trước cửa.

Bắt đầu, cô cũng không biết sao lại như thế. Cho đến một ngày, cô và Doãn Mạnh Mạnh nghe được có người nhắc đến tên mình trong quán ăn, có chút tò mò liền dừng tai lắng nghe.

"Cậu có biết Kiều Ngôn Hi trông thế nào chưa?" Đồng học A.

"Chưa thấy, nhưng mấy ngày trước tớ nghe bạn cùng bàn nói, cậu ta cũng chỉ là học sinh bình thường thôi." Đồng học B.

"Thật hay giả? Tớ lại nghĩ cậu ta phải là kiểu người mang mắt kính thật dày, cả ngày đọc sách cơ." Đồng học C.

"Tớ cũng nghĩ thế, bằng không sao có thể vượt qua Khương Thành Ngọc." Đồng học A đồng ý.

"Ai biết được, coi chừng bạn học của cậu nhìn nhầm rồi đó, nếu không buổi chiều chúng ta đi xem thử?" Đồng học C đề nghị.

"Được được, ăn nhanh rồi đi ngay nhé!" Đồng học A cùng đồng học B đồng thanh.

Kiều Ngôn Hi xấu hổ, chuyện gì thế này, không phải chỉ là vượt qua Khương Thành Ngọc sao. Sao lại biến cô thành một sách thể này. Khương Thành Ngọc cũng không phải thần, vượt qua cậu ta có gì kỳ quái đâu, những người này thật đúng là.

Doãn Mạnh Mạnh nhìn về mặt Kiều Ngôn Hi, cười gian trá: "Cậu nói xem, bây giờ tớ gọi to tên cậu thì thế nào hả?"

"Đừng, cho tớ xin một phút bình yên đi, tớ no rồi, nhanh đi thôi." Kiều Ngôn Hi hoảng sợ nhìn Doãn Mạnh Mạnh.

"Được rồi, chả có tí hài hước gì cả, tớ sẽ không bán đứng cậu đâu." Doãn Mạnh Mạnh bắt mắt lắm lắm, bước nhanh đến bên cạnh Kiều Ngôn Hi kéo tay cô đi mất.

Kiều Ngôn Hi có chút bất đắc dĩ với ánh mắt xem xét của mọi người, cô không thể luôn trốn trong phòng được. Cũng may lòng hiếu kỳ của bọn họ không quá lâu, sau một thời gian thì không còn chú ý nữa, Kiều Ngôn Hi thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cô không muốn đi đến đâu cũng bị người khác nhìn chằm chằm.

Cô càng thêm cố gắng học tập, kiểm tra giữa kỳ chỉ là một nốt nhạc đệm nho nhỏ, thậm chí còn không đáng kể, Kiều Ngôn Hi nhớ kỹ mục tiêu của chính mình. Đỗ đại học! Đỗ trường đại học tốt nhất!

Để cho những kẻ đã từng cười nhạo mình phải ngước mắt nhìn, cho dù ba phải đi tù, mẹ không ở nhà, nhưng cô vẫn là người mạnh mẽ!

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Thời điểm mọi người bắt đầu chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ, chủ nhiệm lớp gọi Kiều Ngôn Hi, Khương Thành Ngọc cùng Tiết Đồng Hải vào văn phòng.

"Hôm nay gọi các em đến đây, mục đích là để thông báo cho các em một chuyện. Trường học muốn các em năm nhất tham gia cuộc thi toán nâng cao, các em là ba học sinh ưu tú nhất lớp, thầy sẽ giúp các em báo danh, các em hãy chuẩn bị sẵn sàng."

Kiều Ngôn Hi cùng Tiết Đồng Hải đều cảm thấy không thể tưởng tượng, bởi vì tuy rằng bọn họ biết toán nâng cao, nhưng lại chưa từng tham gia thi đấu. Mà Khương Thành Ngọc vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng.

"Đừng kinh ngạc, bởi vì từ trước đến nay các em chỉ quanh quẩn trong trường tiểu học ở nông thôn, không có cơ hội tham gia, mà Khương Thành Ngọc... Khụ khụ, Khương Thành Ngọc, lần này..."

"Em tham gia." Giọng nói Khương Thành Ngọc lúc này lọt vào tai thầy chủ nhiệm quả thật như tiếng đần. Hắn biết thằng nhóc này lạnh lùng thế nào, bình thường mọi trận đấu hay cuộc thi đều không thèm tham gia, hôm nay sao lại...?

Quả nhiên nếu không cạnh tranh thì không có áp lực mà, đôi mắt sau gọng kính của chủ nhiệm lớp sáng lên, giống như vừa tìm ra một quy tắc dạy học mới.

Kiều Ngôn Hi và Tiết Đồng Hải ngơ ngác nhìn nhau, nghe được ý kiến của thầy, hình như trước kia thầy luôn bị Khương Thành Ngọc cự tuyệt tham gia nhiều trận đấu, quả nhiên là nam thần có khác. Nhưng tại sao lần này bỗng nhiên tham gia?

"Tuy rằng các em đều học giỏi toán, Kiều Ngôn Hi và Tiết Đồng Hải còn thường xuyên nghiên cứu toán cùng nhau, nhưng có câu 'nhân ngoại hữu nhân', các em vẫn cần được trang bị kỹ càng hơn, như vậy đi, hôm nay tôi sẽ viết bản đăng kí, cấp cho ba em ba chỗ ở để thuận tiện cho việc bồi dưỡng, tranh thủ thời gian nghỉ đông mà luyện tập, trường học rất xem trọng cuộc thi lần này của các em, hơn nữa đội tuyển chúng ta ngoài các em còn có thêm hai bạn tham gia nữa." Dĩ nhiên phải xem trọng rồi, thật vất vả mới có được học sinh xuất sắc như thế, làm sao không nhân cơ hội lợi dụng cho được....

"Kỳ nghỉ đông vẫn phải ở trường à? Vậy chúng em phải ăn gì? Nghỉ ngơi ở đâu?" Vấn đề của Kiều Ngôn Hi luôn liên quan đến thực tế, cô rất thích toán học, nhưng trong nhà khó khăn, nếu như học phải tốn thêm một khoản tiền ăn ở, cuộc thi này cô sẽ không tham gia nữa, biết đâu tham gia có khi còn không có tiền thưởng.

"À, vấn đề này em yên tâm đi, trường học sẽ thu xếp cho các em ở ký túc xá giáo viên, việc ăn uống sẽ do nhà trường phụ trách." Thầy giáo vừa tán thưởng sự thành thực của Kiều Ngôn Hi hơn những đứa trẻ bình thường, vừa trả lời vấn đề của cô.

Vậy là tốt rồi, Kiều Ngôn Hi liền hưng phấn, nếu như cô có thể được cùng thiên tài Khương Thành Ngọc nghiên cứu toán, khẳng định có thể học được rất nhiều điều hay.

Nghĩ vậy, cô không khỏi nhìn Khương Thành Ngọc, phát hiện cậu cũng đang nhìn cô, khuôn mặt lạnh lùng tựa hồ có chút cảm xúc. Kiều Ngôn Hi không thể tin được. Chớp mắt một cái, vẫn là bộ dáng cũ, có phải cô đã nhìn lầm chăng. Thầy giáo đưa cho bọn họ vài tập tài liệu tham khảo, rồi cho mọi người về lớp học.

Buổi chiều, chủ nhiệm lớp chuyển ba người họ lên ngồi cùng một bàn, Kiều Ngôn Hi ngồi ở chính giữa. Tuy rằng Khương Thành Ngọc và Tiết Đồng Hải đều rất cao, ngồi phía sau cậu rất khó nhìn bảng, nhưng bởi vì để tạo điều kiện cho bọn họ học tập, các học sinh cũng không ý kiến.

Tuy rằng chủ nhiệm lớp sắp xếp cho bọn họ ngồi cùng nhau, nhưng quan hệ giữa họ cũng chẳng có gì thay đổi, nói đúng hơn là quan hệ giữa cô và Khương Thành Ngọc, cậu vẫn im lặng làm mặt lạnh như trước, mà Kiều Ngôn Hi và Tiết Đồng Hải vẫn suốt ngày hi hi ha ha, thường xuyên thảo luận nhiều chuyện.

Thời gian chậm rãi chảy xuôi, kỳ thi cuối kỳ đã đến, lần này Kiều Ngôn Hi cùng Khương Thành Ngọc đều đạt hạng nhất, chẳng qua Kiều Ngôn Hi cao hơn ở môn ngữ văn một chút, còn Khương Thành Ngọc đạt điểm toán rất cao. Tiết Đồng Hải vẫn như cũ xếp sau hai người họ.

Khi nhận được kết quả, Kiều Ngôn Hi lại bị Tiết Đồng Hải cùng Doãn Mạnh Mạnh trêu ghẹo, cũng may, cô đã sớm hình thành thói quen trêu đùa cùng họ, đầu võ mồm cũng chiếm ưu thế hẳn.

"Bà nội, kỳ nghỉ đông này cháu muốn ở lại trường học bồi dưỡng toán nâng cao, không thể ở nhà được." Kiều Ngôn Hi đưa cho bà xem phiếu điểm cuối kỳ, nhìn bà nội cười toe toét khiến cô cũng thật vui vẻ.

"Bồi dưỡng cái gì nữa? Còn không có thể về nhà cơ à, cháu gái bà vất vả như thế, ngay cả nghỉ đông cũng không cho về nhà." bà nội nhìn Kiều Ngôn Hi đứng đầu danh sách khiến cho lòng bà thật hạnh phúc. Nhưng giây tiếp theo nghe tin cháu gái không về nhà, trong lòng nóng nảy.

Con bé này đi học sớm hơn người khác một năm, nhưng lúc đến trường vẫn phải đạp xe đường dài như bao người khác, cũng không than mệt, điều này khiến bà rất đau lòng. Đang muốn bồi bổ cho con bé, ai ngờ trường học lại như thế, còn không cho cháu gái bà về nhà.

"Bà nội, cháu muốn tham gia thi đấu, có thể làm quen với nhiều kiến thức mới, đến lúc đó cháu sẽ khiến bà tự hào đó." Kiều Ngôn Hi ôm chặt bà nội Kiều. Cô cũng muốn ở nhà chăm sóc, nhưng cô muốn bản thân mình phải cố gắng hơn cả.

"Ngoan, ngoan, đúng là cháu gái ngoan của bà, đi thôi, bà nội thưởng cho cháu ít tiền, muốn ăn cái gì gì mua mà ăn, bà nội chờ cháu đoạt giải nhé!" Kiều bà nội vui vẻ sờ sờ đầu Kiều Ngôn Hi.

"Dạ, bà nội, bà chờ nhé." Kiều Ngôn Hi tràn đầy tự tin.

Hai bà cháu nhìn nhau cười, như một khúc nhạc hoà thuận vui vẻ, một già một trẻ tươi cười hạnh phúc, góc nhà nhỏ đột nhiên sáng sủa hẳn.

Đúng vậy, khó khăn chẳng là gì cả, bởi vì ông trời luôn công bằng, có nhân ắt có quả, chỉ cần bạn quan tâm người thân yêu của mình, cái gì cũng có thể vượt qua.

Kiều Ngôn Hi bất hạnh, vốn tuổi nhỏ đã không có cha mẹ bên cạnh, Kiều Ngôn Hi lại may mắn, bởi vì cô có bà nội thân yêu của mình. Nhiều năm về sau, khi nhớ lại đoạn tháng ngày xót xa đó, bỗng nhiên cô phát hiện, người đã cho cô sức mạnh kiên trì để tiếp tục tiến về phía trước, chính là cụ già tóc bạc phơ, thấp bé lại hiền lành như bà tiên ấy...

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edit: Shin

Trừ ba người của bọn Kiều Ngôn Hi tham gia thi đấu, còn có thêm hai người ở lớp Nhị là Lý Thanh và Vương Tử.

Giữa mùa đông giá lạnh, năm đứa trẻ cùng nhau chui rúc trong một căn phòng để nghiên cứu đề toán. Không khí đơn thuần mà tốt đẹp, mỗi người đều vì mục tiêu của riêng mình mà cố gắng.

"Đói quá, có gì ăn không nhỉ?" Buổi chiều, bọn họ đang giải đề toán, Vương Tử hoạt bát bắt đầu kêu đói.

"Tớ sắp chết đói rồi, các cậu còn chờ gì mà không đi ăn!"

"Cậu là heo à, mới ăn cơm trưa xong lại kêu đói." Lý Thanh trừng mắt nhìn cậu, không khách khí nói.

"Chị hai à, người ta đang trong tuổi phát triển, chuyện đói không phải rất bình thường sao." Vương Tử quăng cho cô một ánh mắt xem thường.

"Tớ cũng đang trong tuổi phát triển, tại sao tớ không thấy đói nhì, cậu chính là heo." Lý Thanh trừng mắt to nhìn cậu.

"Cậu là con gái có được không hả?" Vương Tử thực bất đắc dĩ, chẳng phải là cậu chỉ đói bụng muốn đi ăn thôi sao, có cần đả kích như thế không.

"Đồ thùng com". Lý Thanh thấp giọng mắng cậu. Vương Tử bất đắc dĩ, đành phải cầm miếng lại, tiểu tử tông này cậu không thể trêu vào. Cậu lấy tay bóp bóp dầy dầy của mình, đói quá đi..

"A, tớ nghĩ ra rồi, chúng ta ra ngoài tiệm com mới mở gần đây ăn đi, tớ ăn thử rồi, ngon lắm." Vương Tử im lặng một hồi bỗng nhiên hô một tiếng.

"Tớ cũng nghe nói chỗ đó bán com ngon lắm, hay là chúng ta đi một chuyến? Tớ cũng hơi đói bụng." Tiết Đồng Hải buông bút, ngưng ngừng gãi đầu.

"Đây mới là huynh đệ tốt chứ, à, các cậu còn lại đi luôn không." Vương Tử vỗ vỗ bả vai Tiết Đồng Hải, bộ dạng hết lòng ca ngợi.

"Tớ không muốn ăn, các cậu đi đi, tớ muốn giải lại một số bài tập." Kiều Ngôn Hi không đi, không phải cô không muốn ăn, mà là cô phải tiết kiệm tiền. Cô đã sớm không còn là cô bé muốn ăn gì sẽ tự bỏ tiền ra mua rồi, tình hình kinh tế trong nhà cô hiểu rất rõ, cô không thể tiêu tiền lung tung.

"Tớ cũng không muốn đi." Lý Thanh phụ họa.

"Đi thôi, Lý Thanh, chị Thanh ơi, chỉ có hai bọn tớ thì chán lắm." Vương Tử chưa từ bỏ ý định, túm lấy tay áo Lý Thanh, giống như muốn nói nếu cậu không đi tớ sẽ không buông tay, đừng nhìn cậu và Lý Thanh luôn đầu võ mồm, kỳ thật quan hệ của họ rất tốt.

"Chuyện này... được rồi, tớ đi cùng các cậu." Lý Thanh do dự một hồi.

"Kiều Ngôn Hi không đi thật à?" Tiết Đồng Hải hỏi Kiều Ngôn Hi, cậu vẫn hy vọng Kiều Ngôn Hi đi. Kiều Ngôn Hi lắc đầu với cậu.

"Được rồi, Kiều Ngôn Hi đúng là không nể tình, lần sau nhất định phải đi nhé, Khương Thành Ngọc, đi thôi." Vương Tử vừa oán giận Kiều Ngôn Hi vừa đưa tay kéo Khương Thành Ngọc.

"Tớ không đi." thanh âm Khương Thành Ngọc lạnh lùng vang lên, thuận tiện chụp tay Vương Tử lại.

Vương Tử còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn Khương Thành Ngọc trưng ra bộ mặt khó gần, nên cái gì cũng không nói ra được, chỉ phải thấp giọng lầm bầm "Không đi thì không đi, hung dữ cái gì."

Tiết Đồng Hải biết tình huống trong nhà Kiều Ngôn Hi, biết nguyên nhân cô không đi, cho nên không khuyên cô. Mà muốn cho Khương Thành Ngọc đi cùng là chuyện càng khó hơn, quay đầu lại nhìn Vương Tử còn đang lầm bầm, liền kéo cậu đi mất.

Trong phòng chỉ còn lại Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc, bình thường hai người không tiếp xúc nhiều lắm, cho dù đã ngồi cùng bàn hơn một tháng, cũng không nói chuyện nhiều. Không còn đề tài tán gẫu, Kiều Ngôn

Hi cúi đầu tiếp tục làm toán, Khương Thành Ngọc nhìn cô một cái, cũng cúi đầu.

Một lát sau, Kiều Ngôn Hi đứng lên đi rót nước uống, ngang qua Khương Thành Ngọc lại thấy cậu đang đọc sách, liếc mắt một cái, lập tức liền nhận ra đó là "Cuốn theo chiều gió"!

Bởi vì cô thích nhất là đọc sách, đọc đi đọc lại đến nỗi mỗi chi tiết đều nhớ rõ, cô có chút kinh ngạc, Khương Thành Ngọc cũng thích quyển sách này?

"Cậu cũng thích xem "Cuốn theo chiều gió"?" Do dự một hồi, Kiều Ngôn Hi rốt cuộc cũng mở miệng.

Khương Thành Ngọc ngẩng đầu lên nhìn cô, không nói cái gì.

Kiều Ngôn Hi có chút xấu hổ, trở lại vị trí của mình ngồi, trong lòng thầm oán tại sao mình lại lảm nhảm đến thế, xứng đáng nếm mùi thất bại.

"Ừ." Kiều Ngôn Hi không nghĩ cậu lại mở miệng. Vừa kinh ngạc lại hưng phấn.

"Vậy cậu thích ai nhất trong sách?"

"Gerald O'Hara."

"Há? Vì sao vậy?" Kiều Ngôn Hi khó hiểu, Gerald O'Hara không phải nhân vật chính, một lão già trong truyện thì có gì đáng thích? Cô còn tưởng rằng cậu sẽ thích nữ chính cơ, nam sinh không phải thích những cô gái xinh đẹp, thông minh sao?

Khương Thành Ngọc bình tĩnh nhìn Kiều Ngôn Hi một hồi, lắc đầu không trả lời.

Kiều Ngôn Hi có chút tiếc nuối, cô rất ngạc nhiên vì Khương Thành Ngọc thích Gerald O'Hara. Nhưng mà người ta không muốn nói, cô cũng không muốn hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 10.2

Khương Thành Ngọc biết Kiều Ngôn Hi muốn biết nguyên nhân, nhưng cậu không biết nói thế nào, cậu không có cách mở miệng.

Từ ngày Kiều Ngôn Hi vượt qua cậu, cậu đã bắt đầu chú ý cô, không có lý do đặc biệt, chỉ là cảm thấy cuộc sống thực nhàm chán, mà Kiều Ngôn Hi xuất hiện vừa hay gọi lên hứng thú trong cậu.

Cậu nhìn thấy cô và Doãn Mạnh Mạnh vui đùa hoạt bát, nhìn thấy dáng vẻ chuyên chú của cô khi giải đề toán học, nhìn thấy khí thế tự tin của cô khi trả lời câu hỏi hóc búa của giáo viên, nhìn thấy cô và Tiết Đồng Hải chơi đùa sôi nổi.

Cô vui vẻ hoạt bát, cô tập trung chuyên chú, cô phiền não phát điên, cậu cảm thấy rất thú vị, cậu thích xem cảm xúc cô biến hóa, càng ngày cậu càng cảm thấy hứng thú với cô. Thậm chí khi bước vào lớp nơi đầu tiên cậu đưa mắt nhìn chính là chỗ ngồi của cô, ánh mắt luôn cảm lòng không đậu đuổi theo cô, mỗi ngày đều quan sát cô đã trở thành thói quen của cậu, cũng chính là bí mật của cậu.

Trước kia khi chủ nhiệm lớp khuyên cậu nên tham gia thi đấu, cậu đều cự tuyệt. Loại chuyện này đối với cậu rất nhàm chán, cậu vẫn luôn thăm giễu cợt, thật không biết vì sao mọi người lại xem trọng nó, được nhận mấy thứ giấy tờ công nhận khen thưởng thì có ích gì, dù sao cũng không có ai thực sự vui mừng cho cậu.

Nhưng lần này không giống như thế, bởi vì Kiều Ngôn Hi muốn tham gia, cậu muốn so thực lực với cô, muốn thử xem lần này cậu thắng hay cô thắng, rốt cuộc cơ hội tốt như thế này, sao cậu có thể buông tha.

Không nghĩ đến, cô lại có thể chủ động bắt chuyện với cậu, trong lòng cậu thật vui vẻ, tuy rằng ngoài mặt tỏ vẻ lạnh lùng. Cô cũng thích xem “Cuốn theo chiều gió”, thật tốt, cô và cậu đều giống nhau. Cô còn hỏi cậu thích nhân vật nào, cậu nói Gerald O'Hara, cậu không lừa cô, là thật, trong lòng cậu luôn nghĩ như vậy.

Cô hỏi cậu vì sao, kỳ thật cậu rất muốn nói cho cô biết, là bởi vì Gerald O'Hara là một người chồng, người cha tốt. Ông ta yêu vợ của mình, yêu con trai mình, hơn nữa bọn họ là một gia đình ấm áp, bọn họ sống rất hạnh phúc.

Nhưng mà cậu không có đủ dũng khí nói cho cô biết, đó chính là bí mật lớn nhất trong lòng cậu, không nên nói cho cô biết, đây là chuyện xấu trong nhà, cậu lo cô sẽ khinh thường cậu.

Nhưng mà, không sao cả, cô nói chuyện với cậu, là cô chủ động, Khương Thành Ngọc nghĩ đến đây, hơi hơi nhếch khóe miệng, nở nụ cười, như vậy thật tốt, tuy rằng chính cậu cũng không biết vì sao lại như thế.

Lúc Tiết Đồng Hải trở về, mang cho Kiều Ngôn Hi hai cái bánh táo, Kiều Ngôn Hi nhận rồi cảm ơn cậu. Quan hệ của cô và Tiết Đồng Hải rất tốt, ngẫu nhiên mua cho nhau gì đó cũng không phải chuyện lạ.

Nhưng mà lại bị Vương Tử thấy được, liền giống như con cú nhỏ ngửi thấy mùi thị phi: "Tớ thắc mắc cậu mua đồ ngọt làm quái gì, thì ra là mua cho Kiều Ngôn Hi."

"Mua đồ ngọt thì có sao hả." Tiết Đồng Hải trừng mắt liếc cậu một cái, sau đó quay đầu nhìn Kiều Ngôn Hi.

"Đúng vậy, Vương Tử, cậu để ý nhiều chuyện quá đó!" Kiều Ngôn Hi cũng nói.

"Thôi đi, tại sao lại mua cho Kiều Ngôn Hi, không mua cho người khác." Vương Tử cười đến vẻ mặt đắc ý. Bộ dạng như muốn nói tớ biết tất cả rồi, đừng hòng qua mặt.

"Hi Hi, đừng để ý đến, cậu ta là kẻ không đứng đắn." Tiết Đồng Hải nói với Kiều Ngôn Hi, thuận tiện trừng mắt nhìn Vương Tử.

Kiều Ngôn Hi gật gật đầu, cũng không thêm đề ý Vương Tử, cô cảm thấy bạn thân mua hộ nhau hai cái bánh táo là chuyện bình thường. Tiết Đồng Hải thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ đến chuyện cậu quyết tâm mua cho Kiều Ngôn Hi ít đồ ăn để dưỡng sức, lại bị cậu ta quấy nhiễu thành chề thập cẩm, chờ đó, nếu một ngày cậu biết được nhược điểm của tên này thì... (cũng xấu tính chứ không hiền lành gì đâu :v)

Vương Tử liền cảm thấy sau lưng rét lạnh, sao lại lạnh như thế.

Khương Thành Ngọc nhìn Tiết Đồng Hải, không hiểu sao lại thấy tên này chứng mất đến thế, không đúng, xưa đến nay cậu có bao giờ quan tâm đến ai đâu, vì sao lại cảm thấy Tiết Đồng Hải chứng mất? Khương Thành Ngọc lắc đầu, không nghĩ ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 11

Edit: Shin

Lễ mừng năm mới nhanh chóng đến, bọn Kiều Ngôn Hi ở trường nghiên cứu toán cũng đã một thời gian dài rồi, tuy rằng bọn họ đều rất thích học, nhưng mà chung quy vẫn là trẻ con, ai lại chẳng muốn được ở nhà chill êm ả với lò sưởi nóng hực bên cạnh, một cuộc sống thoải mái tự do. Giờ thì có thể rời khỏi trường học rồi!

Vương Tử là người có phản ứng lớn nhất, thầy giáo đến thông báo bọn họ có thể đi, đến ngày 18 tháng 2 phải quay trở về trường học, xe sẽ được chuẩn bị để đưa bọn họ đến thành phố D thi đấu.

Vương Tử nghe được có thể về nhà, mừng rỡ đến độ hận không thể nhảy cao ba thước, vừa lớn tiếng hoan hô vừa thu dọn quần áo. Lý Thanh nhìn đáng về của cậu nhện không được lại cười nhạo cậu vài câu. Bởi vì tâm trạng tốt, Vương Tử không thêm hơn thiệt với cô nhiều.

Kiều Ngôn Hi cũng rất vui mừng, rốt cuộc có thể về nhà chăm sóc bà nội. Nhưng mà chỉ nghĩ đến lễ mừng năm mới, nghĩ đến họ hàng thân thích, Kiều Ngôn Hi lại chẳng có chút tâm tình nào. Những bộ mặt đối trá đó, những kẻ nhân lúc nhà cô gặp chuyện không may còn cố thêm dầu vào lửa, cô sẽ không bao giờ quên.

"Làm sao vậy, được về nhà rồi cậu không thấy vui ư?" Tiết Đồng Hải cảm giác được Kiều Ngôn Hi không được vui mấy, lại gần cô, thấp giọng hỏi. Vương Tử cùng Lý Thanh đang dọn quần áo, không chú ý đến hai người bọn họ. Mà Khương Thành Ngọc đang cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

"Không có gì, cậu cũng biết đó, tớ không muốn ăn tết." Kiều Ngôn Hi bày ra khuôn mặt khó xử.

Tiết Đồng Hải liền hiểu ra, kể từ lúc nhà Kiều Ngôn Hi gặp chuyện không may, đám thân thích nhà họ chẳng những không thêm giúp đỡ, còn làm chuyện thêm dầu vào lửa, nhất là dượng Hai ở cùng thôn, không ít lần mắng mỏ Kiều Văn Trung.

Sau khi mẹ Kiều Ngôn Hi đi thành phố D làm thuê, cũng là bọn họ nói mẹ cô đi làm 'tiểu thư đài các'. "Không sao hết, cậu hãy bình tĩnh đi, đây là chuyện không thể trốn tránh."

"Tớ biết, tớ không sao đâu, đừng lo lắng." Kiều Ngôn Hi cười cười với Tiết Đồng Hải, "Dọn đồ nhanh lên, chúng ta còn phải về nhà đó."

"Ừ" Tiết Đồng Hải lên tiếng, xoay người quay về giường của mình thu thập quần áo, Kiều Ngôn Hi cũng phụ giúp cậu thu dọn, Kiều Ngôn Hi mang mang theo không nhiều đồ, hơn nữa cô là người rất ngăn nắp gọn gàng, việc thu dọn cũng nhanh hơn người khác.

Khương Thành Ngọc nhìn Kiều Ngôn Hi và Tiết Đồng Hải vui vẻ hòa đồng, lần đầu tiên cậu tự phi nhỏ chính bản thân mình, giả như cậu có thể hoạt bát hơn một chút, như vậy có thể giống như Tiết Đồng Hải, được trò chuyện với Kiều Ngôn Hi.

Tuy lạnh lùng như vậy chỉ để tạo ra một lớp mặt nạ bảo vệ bản thân, nhưng đó cũng đã trở thành thói quen của cậu rồi, cậu không thể quay trở lại làm Khương Thành Ngọc của trước kia được nữa. Không bao giờ nữa, không thể cười to dưới ánh mặt trời rực rỡ như bao bạn đồng trang lứa khác nữa rồi. Khương Thành Ngọc phiền não vô vô tóc, lấy tay viết lung tung lên bàn.

Truyền thống ăn tết ở nông thôn có rất nhiều màu sắc, mỗi người trong nhà đều vui vẻ, người lớn trong nhà tập nập mua đồ tết, trẻ con cũng háo hức đem tiền dành dụm mua pháo hoa, để dành đốt vào đêm giao thừa.

Nhà Kiều Ngôn Hi cũng chỉ có Kiều Ngôn Hi và bà nội, Tiểu Linh không biết khi nào mới trở về, thời này điện thoại di động vẫn còn là thứ đồ xa xỉ, nhà bình thường không thể mua nổi, phương tiện thông tin hạn hẹp, bà nội cũng không biết làm sao liên lạc với Tiểu Linh, không biết khi nào bà sẽ trở về.

Kiều Ngôn Hi chưa bao giờ hỏi về chuyện cha mẹ cô, cô không muốn quan tâm, cô thầm nghĩ có bà nội ở cùng là tốt rồi, sau đó cô sẽ thi đấu thật tốt, đoạt giải thưởng về khiến cho bà nội vui vẻ.

Mấy ngày nay, cô giúp bà nhỏ cỏ trong sân, thu dọn nhà cửa, không khỏi cảm thán lễ mừng năm mới thật đúng là vất vả.

Nhân dịp tết đến, mỗi nhà đều có tập tục giết heo, nhưng mà mấy năm này, Kiều Ngôn Hi nhìn sân nhà lạnh tanh, nghĩ đến chuyện mấy năm trước cô và cha cùng nhau dán câu đối, lúc đó cô còn rất nhỏ, luôn lèo đèo theo sau cha, thật ra chả giúp ích được gì, nhưng cô luôn muốn theo cha như thế.

Mỗi lần như vậy cha cô đều đuổi cô vào nhà, sợ cô bị cảm lạnh, nhưng cô kiên quyết không đi, ba đành phải tận lực dán câu đối thật nhanh, sau đó một mạch khiêng cô chạy vào nhà, bắt cô uống một chén canh nóng. Đó là những tháng ngày hạnh phúc nhất của cô.

Mà mấy năm gần đây cha đều phải mừng năm mới nơi ngục tù, lúc cô và mẹ đi thăm họ hàng, chỉ nghe được những lời khiêu khích châm chọc, nếu như so với nhiều năm trước, khi mà cha còn ở nhà, làm sao chuyện đó có thể xảy ra.

Nói không nhớ đến cha mẹ là giả, làm sao cô lại không nhớ được, tính tình cha không tốt, nhưng đối xử với mẹ luôn dịu dàng, nếu có say rượu lỡ miệng quát mẹ một tiếng sẽ lập tức xin lỗi. Mà mẹ luôn mua cho cô đủ loại sách, nhất là thứ cô thích, không như cha mẹ khác ép buộc con cái mình chăm chăm vào sách giáo khoa.

Kiều Ngôn Hi nghĩ đến đây đã đỡ hốc mắt. Nhưng mà cô không có cách nào để tha thứ cho bọn họ, cô cực kì oán hận cha, sau đó cũng giận chó đánh mèo với mẹ.

Có lẽ cô không phải là một đứa trẻ ngoan, Kiều Ngôn Hi nghĩ, xoa xoa hốc mắt, tiếp tục dọn dẹp phòng.

Hai mươi chín tháng chạp, Tiểu Linh mới trở về. Bà nội vui vẻ cười toe toét, không ngừng lặp đi lặp lại "Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi." Tiểu Linh mua quần áo mới cho bà nội và Kiều Ngôn Hi, nhưng lại không mua cho bản thân bà thứ gì.

Bà nội nhìn con dâu vẫn mặc quần áo cũ của vài năm trước, trong lòng nhói đau: "Mẹ già rồi, mua cho mẹ làm gì, các con còn trẻ, mua cho mẹ chỉ tốn uống phí tiền của. Con nhìn lại mình xem, làm thuê ở thành phố, ngày đầu năm đầu tết cũng không biết chỉnh chu bản thân lại một chút."

"Mẹ, con không cần quần áo mới, tết năm nay, con mua cho mẹ ít quần áo thì có gì đâu, hơn nữa, quần áo của con vẫn còn chất đầy tủ." Tiểu Linh biết bà đau lòng vì mình, trong lòng ảm áp.

"Haiz, ba đứa con dâu của mẹ, chỉ có con là hiếu thuận." Bà nội nghĩ đến chuyện hai đứa con dâu hay làm, không khỏi thờ dài.

"Mẹ, năm mới tết đến, nhà ta phải vui lên." Tiểu Linh nhìn bà nội buồn rầu, nhanh chóng khuyên bảo.

"Đúng rồi đúng rồi, già rồi nên suy nghĩ nhiều." Bà nội khoát tay. "Hi Hi đâu, mẹ cháu về sao không ra mừng? Hi Hi! Hi Hi!" bà nội đứng bên ngoài, gọi Kiều Ngôn Hi ở trong phòng.

Thật ra Kiều Ngôn Hi đã sớm biết mẹ cô trở về, nhưng mà cô rất bối rối. Cô không muốn quần áo mới gì cả, chỉ cần mẹ có thể trở về, không ra đi nữa. Cô không dám bước ra ngoài, đứng trước mặt Tiểu Linh, cúi đầu gọi một tiếng mẹ.

Tiểu Linh thấy con gái vẫn không muốn gần gũi mình, đã ba năm rồi, tại sao con bé vẫn một mực cứng đầu đến thế. Trong lòng bà muốn làm thật nhiều những cử chỉ thân thiết, giờ tay muốn sờ sờ đầu Kiều Ngôn Hi, đến giữa không trung lại rút trở về. "Hi Hi, tại sao con lại trở nên như thế, con, mới trước đây, mới trước đây." Tiểu Linh nghẹn ngào nói không thành lời.

Kiều Ngôn Hi mạnh mẽ ngẩng đầu, mắt nhìn chằm chằm Tiểu Linh: "Mới trước đây, mới trước đây mẹ và cha vẫn cùng con ở nhà." Nói xong liền đẩy Tiểu Linh, chạy một mạch ra ngoài.

Nước mắt Tiểu Linh rơi lộp bộp, bà nội cũng không biết nói cái gì cho phải, vốn là ngày vui. Nhưng nhà họ Kiều lại bi thương như thế. Kiều Ngôn Hi chạy ra ngoài, núp ở phía sau sân, ngồi ngồi bẹp xuống đất khóc như mưa.

Cô biết điều như thế nào, cô kiên cường ra sao thì cô vẫn chỉ là một đứa trẻ hơn mười tuổi, lại phải chịu u uất trong lòng như thế. Nhưng mà nhân sinh vĩnh viễn không thể lường trước, không ai có thể biết được, so với những điều chúng ta vẫn thường nghĩ, chúng ta còn kiên cường hơn gấp vạn lần.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 12

Edit: Shin

Tiểu Linh rời đi vào mừng sáu, vốn bà được nghỉ đến tận mừng tám, nhưng trong nhà trống rỗng, ngày chồng bà trở về không biết là khi nào, con gái cũng chẳng muốn ở gần bà, ở nhà chỉ càng đau lòng, quay về thành phố làm việc sớm một chút vẫn hơn.

Kiều Ngôn Hi vẫn không tiến mẹ như cũ, có lẽ ngay từ đầu là cố ý trốn tránh mẹ, nhưng sau này lại biến thành thói quen, cô nghĩ cả đời này cô sẽ không thân cận với mẹ nổi.

Mười lăm tháng giêng, tết nguyên tiêu, ngày đoàn viên, bà nội nấu bánh trôi cho Kiều Ngôn Hi ăn, Kiều Ngôn Hi không thích ăn mấy thứ đồ ngọt này, nhưng vì tâm ý của bà nên cô không thể cự tuyệt, vì thế chấp nhận ăn vài cái liền buông đũa.

"Ngày mai là sinh nhật Hi Hi, cháu thích ăn món gì?" Bà nội vừa cắn bánh trôi vừa hỏi Kiều Ngôn Hi.

"Cháu không muốn gì đâu ạ, bà chiên cho cháu hai quả trứng gà là được rồi." Kiều Ngôn Hi thuận tay lấy một quyển sách trong học bàn, cũng không ngẩng đầu lên.

Trước kia vào dịp sinh nhật cha đều chở cô bằng xe đạp lên huyện mua bánh ngọt, còn mua cho cô một món quà nhỏ, lúc có cô còn ước mỗi ngày đều là sinh nhật mình, bởi vì năm đó bánh sinh nhật còn là loại đồ ăn xa xỉ, trẻ con ở nông thôn thường không được mua vào dịp sinh nhật, chỉ có cha cô thương thương con gái, hàng năm đều mua cho cô.

Hiện tại, Kiều Ngôn Hi đã không còn mong đợi vào sinh nhật hàng năm của mình, cô không phải là cô nhóc nữa, cô đã trưởng thành, sinh nhật lạnh tanh này cũng chẳng ảnh hưởng đến cuộc sống của cô bao nhiêu.

"Sao có thể thế được, đây sinh nhật đầu tiên kể từ khi cháu lên trung học, không thể sơ sài như thế, muốn ăn cái gì, bà nội mua cho cháu." Bà nội không hi vọng cháu gái mình phải chịu thiệt thòi.

"Thật sự không cần đâu bà, ngày mai cháu còn phải lên huyện một chuyến, muốn tham gia thi đấu thì cháu phải mua vài dụng cụ, ở đây không bán mấy thứ đó." Trong cái thôn nhỏ này, Kiều Ngôn Hi không bao giờ muốn ở lại, cô chưa từng muốn chạy ra ngoài mảnh liệt như thế, nơi này nghèo nàn, nơi này khiến cô đau lòng nhớ lại chuyện cũ, cô thật sự sắp không chịu nổi rồi.

"Một mình cháu đi sao? Làm sao cháu có thể đi được, cháu còn bé lắm."

"Không sao đâu bà nội, cháu đã đạp xe suốt một học kỳ rồi, có gì mà không thể chứ." Kiều Ngôn Hi an ủi bà nội.

"Đừng nói chuyện với người lạ mặt, ai nói gì cũng đừng quan tâm, đi lên đó mua đồ xong thì mua thêm chút đồ ăn cho cháu nữa, không được tiết kiệm tiền, một năm chỉ có một ngày sinh nhật thôi." Trong mắt bà nội, Kiều Ngôn Hi mãi là đứa trẻ không lớn.

"Cháu biết rồi, bà nội." Kiều Ngôn Hi bắt đầu đi đồng ý.

Sáng sớm ngày hôm sau Kiều Ngôn Hi liền xuất phát, cô muốn đi sớm về sớm, nếu như thế thì có thể tiết kiệm chút tiền cơm trưa. Đến huyện rồi, cô nghĩ mình nên tìm một nơi gửi xe đạp, vừa bước sang năm mới, an ninh trong huyện không chặt chẽ, không nên để mất xe đạp.

Đã đo nhiều nơi, cuối cùng vẫn là chỗ giữ xe trong trường học là tốt nhất, vừa hay cửa phía đông của trường học không khóa, Kiều Ngôn Hi đẩy xe bước đi về phía trường học.

Xa xa nhìn thấy hình như trước nhà xe có người, đến gần nhìn kỹ mới thấy người này thật giống Khương Thành Ngọc. "Khương Thành Ngọc?" Kiều Ngôn Hi thử gọi một tiếng.

Người nọ ngẩng đầu, đây chẳng phải là Khương Thành Ngọc sao, nhưng tại sao khuôn mặt cậu lại có một vết bầm tím thế? Kiều Ngôn Hi hoảng sợ, nhanh chóng buông xe đạp vọt đến bên cạnh cậu: "Khương Thành Ngọc, cậu làm sao vậy? Đánh nhau với người khác ư?"

Khương Thành Ngọc cảm thấy có chút buồn cười, có người gọi cậu cơ đấy? Sao lại có thể nhỉ? Sẽ còn một ai đó nhớ cậu ư? Cậu nhìn không được ngẩng đầu lên, lại thấy Kiều Ngôn Hi, không thể tưởng tượng là cô, cậu có chút quần bách, làm sao có thể để cho cô nhìn thấy cậu trong tình trạng nghèo túng thảm hại như thế, cậu muốn cúi đầu, nhưng đã không còn kịp, cô nhìn thấy vết thương trên mặt cậu mất rồi.

Đánh nhau? Không sai, đúng là đánh nhau, nhưng không phải cậu đánh nhau, mà là cha mẹ cậu. Sáng nay không biết vì lý do gì lại gây gỗ, cậu đang ngủ lại bị âm thanh đồ vỡ đánh thức, mơ màng đi đến phòng bếp uống nước, à, về chuyện cha mẹ cãi nhau đó, cậu cũng không muốn quan tâm nữa.

Ai ngờ, hộp quà mẹ ném vào mặt cha lại bay đến mặt cậu, làm cho khuôn mặt cậu xuất hiện vết bầm đen.

Nhưng cha mẹ lại tiếp tục cãi nhau, không ai quan tâm cậu bị thương.

Cậu cười cười tự giễu, cầm áo khoác chạy ra khỏi nhà, như một kẻ lang thang đầu đường xó chợ, không biết nên đi đâu. Trường học có lẽ là nơi tốt nhất, nơi cất giấu khá nhiều chuyện vui vẻ ít ỏi mấy năm qua của cậu.

Không ngờ vừa ngồi một hồi lại gặp Kiều Ngôn Hi. Cô còn hỏi cậu đánh nhau có phải hay không, muốn cậu trả lời kiểu gì đây? Nói cha mẹ đánh nhau không may làm cậu bị thương? Haha...

"Khương Thành Ngọc, cậu đứng lên cho tót, cậu bị làm sao vậy, trả lời tót mau!" Kiều Ngôn Hi nóng nảy, tên ranh con này nói một câu sẽ chết hả.

"Không có việc gì." Khương Thành Ngọc cúi đầu.

"Có phải cậu đánh nhau với người khác nên không dám về nhà hay không? Không có việc gì, cậu ba mẹ sẽ không trách cậu đâu, trời lạnh như thế, đừng ở chỗ này lang thang nữa, chạy nhanh trở về đi." Kiều Ngôn Hi vừa nói vừa giơ tay kéo cậu đi.

"Tránh ra!" Sẽ không trách cậu? Đương nhiên sẽ không trách cậu rồi, bọn họ đã quên mất đứa con trai này. Khương Thành Ngọc hất tay Kiều Ngôn Hi ra, lớn tiếng nói.

Kiều Ngôn Hi ngăn người, liền cảm thấy máu huyết dâng trào: "Đúng là tót tự chuốc nhục vào thân mà, tót mặc kệ cậu, Khương Thành Ngọc cậu nghe đây, về sau nếu tót chủ động nói chuyện với cậu tót sẽ không mang họ Kiều."

Kiều Ngôn Hi cảm thấy ủy khuất, cô chỉ muốn quan tâm tại sao cậu lại ngồi ở đó một mình, sợ cậu bị cảm, chỉ là quan tâm cậu mà thôi, cậu dựa vào cái mà gào lên với cô, ngay cả cha mẹ còn chưa bao giờ hung dữ với cô như thế, Khương Thành Ngọc có quyền gì mà làm như thế, chẳng nhẽ cô khiến cậu ta chán ghét đến vậy sao.

Kiều Ngôn Hi khóa xe đạp xong quay đầu bỏ đi không thèm nhìn lại.

Không phải, không phải, chỉ là tót không muốn cho cậu nhìn thấy dáng vẻ chật vật của tót, tót thật sự không phải cố ý. Tại sao mọi chuyện lại biến thành

như thế này? Khương Thành Ngọc, cái tên điên này, tại sao mày không nói chuyện từ từ một chút. Khương Thành Ngọc mày đúng là thằng ngu mà!

Cô ấy nói sẽ không nói chuyện với mày nữa, à, chắc là ghét mày đến cực điểm rồi, đúng rồi, tính cách cực đoan của mày, vốn dĩ không ai có thể yêu thích, không nói chuyện với mày cũng tốt, dù sao cô ấy cũng chỉ là một người bạn bình thường mà thôi.

Nhưng là vì sao lại khó chịu như thế, lòng như có ai cắn nát, từng chút từng chút một, không nhẹ không nặng, nhưng liên miên không dứt, thật sự đau quá.

Kiều Ngôn Hi tức giận, sau khi mua xong đồ liền do dự một chút mới tới chỗ để xe đạp, được lắm, Khương Thành Ngọc không ở nơi này, ngoài miệng tức giận nhưng trong lòng cô có chút thất vọng, tại sao cậu ta lại ghét cô như thế, chẳng lẽ bởi vì cô vượt qua cậu trong mấy kỳ thi trước ?

Kiều Ngôn Hi không nghĩ ra, tên ranh con chết tiệt này sao lại gào lên với cô, cô thật sự cảm thấy thù hận rồi đó! Kiều Ngôn Hi mang theo sự oán niệm dành cho Khương Thành Ngọc đạp xe về nhà.

Khương Thành Ngọc trốn sau nhà xe nhìn theo bóng dáng thon gầy của Kiều Ngôn Hi chậm rãi xa dần, tay nắm chặt lại, cô gái tốt đẹp như thế, vừa thông minh lại có sức sống, là thiếu nữ cười xán lạn dưới ánh dương rực rỡ, mà cậu chỉ có thể núp trong bóng tối âm thầm tĩnh lặng nhìn cô, chuyện gì cũng không làm được.

Khi Kiều Ngôn Hi đã đi rồi, cậu bắt đầu suy nghĩ thật lâu, vì sao cậu lại thích nhìn cô như thế, vì sao lại muốn sóng vai bước cùng cô, vì sao khi nghe cô nói sẽ không bao giờ nói chuyện lại đau như thế. Tính cách cậu tuy rằng rất lạnh mạc, nhưng không có nghĩa là cậu không hiểu chuyện gì. Khương Thành Ngọc biết cậu đã thích Kiều Ngôn Hi mất rồi.

Thích ư, thì ra cậu cũng sẽ có thứ tình cảm này, chẳng phải cậu đã sớm nhìn thấy sự dối trá sao. Cha mẹ cậu chính là ví dụ rõ ràng trước mắt, vậy mà cậu lại có thể thích một người.

Hai người trong lúc đó thật sự hội thiên trường địa cửu cảm tình sao? Không, sẽ không. Cha mẹ cậu cũng từng yêu nhau đậm sâu, nhưng giờ đây đã biến thành thứ gì rồi?

Khi sự nồng nhiệt qua đi, tình yêu không còn mãnh liệt như trước, nó sẽ biến thành sợi dây vô hình ràng buộc cả hai. Bất luận lúc trước có thể non nhen biến ngọt ngào bao nhiêu, kết quả chỉ còn lại công dã tràng. Hôn nhân cũng vì mất đi tình cảm mà biến chất.

Cứ như vậy đi, để cho cô chán ghét cậu cũng tốt, Khương Thành Ngọc nghĩ. Cậu sẽ không tin tưởng tình cảm yêu thích hư vô mờ mịt này, một ngày nào đó cậu sẽ phải tỉnh táo lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 13

Edit: Shin

"Kiều Ngôn Hi! Kiều Ngôn Hi! Chiều nay mấy giờ cậu đi?" Kiều Ngôn Hi đang ở nhà ăn cơm trưa, chợt nghe thấy có người ở ngoài cửa gọi tên mình. Bước ra ngoài thì vừa thấy là Tiết Đồng Hải. "Ăn cơm xong tớ sẽ đi, còn cậu?"

Tiết Đồng Hải cười cười: "Đương nhiên là đi cùng cậu rồi."

"Được thôi, cậu chờ tớ một chút, đúng rồi, cậu ăn cơm không?" Kiều Ngôn Hi mời Tiết Đồng Hải vào nhà ngồi. Vừa đi vừa nói.

"Làm gì có ai đến giờ này mới ăn cơm như cậu chứ, có phải sáng nay cậu dậy trễ hay không?" Tiết Đồng Hải nhìn Kiều Ngôn Hi.

Mặt Kiều Ngôn Hi đỏ lên: "Sao chuyện gì cậu cũng đoán được thế."

Tiết Đồng Hải cười vui vẻ.

"Cháu chào bà nội." Tiết Đồng Hải thấy bà nội đang ngồi trong phòng khách, liền lễ phép chào hỏi.

"Cháu là Tiết Đồng Hải đúng không, cao ráo đẹp trai lắm, Hi Hi nhà bà cũng thường hay nhắc đến cháu, đến đây ngồi này." Bà nội tiếp đón Tiết Đồng Hải nồng nhiệt, muốn cậu ngồi bên cạnh bà.

"Bà nội, bà đừng khen cậu ấy như thế, cậu ấy sẽ kiêu ngạo chết mất." Kiều Ngôn Hi nhìn nhìn Tiết Đồng Hải, bĩu môi nói.

"Con bé này, sao lại ăn nói như thế chứ." bà nội trừng mắt nhìn Kiều Ngôn Hi một cái.

"Không sao đâu bà nội, bọn cháu cũng hay nói đùa như thế lắm ạ." Tiết Đồng Hải thừa dịp bà nội đang chú ý đến Kiều Ngôn Hi liền làm mặt quỷ trêu cô.

"Thật đúng là đứa trẻ ngoan mà, về sau nhớ tới chơi thường xuyên." bà nội lời kéo Tiết Đồng Hải, cười đến sáng khoái, đúng là đứa trẻ ngoan, vừa đẹp trai lại học giỏi.

"Dạ, chắc chắn rồi ạ." Tiết Đồng Hải đồng ý với bà nội.

Kiều Ngôn Hi buông chiếc đĩa, đi đến bên giường cầm lấy túi sách đã được chuẩn bị sẵn đeo lên lưng. Vừa chào tạm biệt bà nội vừa túm áo Tiết Đồng Hải. "Bà nội, chúng cháu đi nha."

"Bà nội, lần sau cháu sẽ đến thăm bà." Tiết Đồng Hải cũng nói lời cáo biệt bà nội.

"Này, nhớ đạp xe từ từ thôi." bà nội lo lắng dặn dò hai người bọn họ.

"Dạ, cháu biết rồi." Hai người đồng thanh đáp, sau đó đạp xe đi mất.

"Hi Hi, không thể tưởng được ở nhà cậu lại hay nhắc đến tớ như thế." Tiết Đồng Hải học theo cách bà nội gọi Kiều Ngôn Hi để trêu chọc cô.

"Thừa tướng, ai cho cậu được quyền gọi Hi Hi? Cậu phải gọi là nữ vương nhé, hơn nữa ai thèm thường xuyên nhắc đến cậu chứ, mặt dày quá đi." Kiều Ngôn Hi vừa cười vừa mắng cậu.

"Nếu như cậu không nói, làm sao bà nội của cậu biết tớ chứ." Tiết Đồng Hải chưa từ bỏ ý định. Khi cậu nghe bà nội nói Kiều Ngôn Hi thường xuyên nhắc đến cậu lúc ở nhà, cậu vui sướng đến mức gần như nhảy dựng lên, thì ra mình cũng có địa vị trong lòng Kiều Ngôn Hi. Tiết Đồng Hải vui vẻ nghĩ.

"Cho xin đi, anh hai, cùng sống trong một thôn, bà tớ không biết cậu mới lạ đó." Kiều Ngôn Hi bị cậu làm cho cạn lời rồi.

"Ê, Hi Hi, gọi lại lần nữa xem." Tiết Đồng Hải không biết xấu hổ muốn Kiều Ngôn Hi gọi cậu là 'anh' thêm một lần nữa.

"Thừa tướng, cậu dám lợi dụng tớ!" Kiều Ngôn Hi khó thờ trả lời cậu.

"Lợi dụng như thế đó, thì sao hả." Tiết Đồng Hải bắt đầu xấu tính.

"Cậu thử đạp xe chậm một chút xem, tớ mà bắt được cậu thì liệu hồn đó!"

"Đến đây nào, đến đây nào, Hi Hi —— "

Hai người cứ đùa giỡn như thế suốt một quãng đường từ nhà đến trường học, bước vào lớp mới phát hiện vẫn chưa có ai tới. "Bọn họ làm gì mà đến trễ thế?" Kiều Ngôn Hi có chút buồn bực.

"Chỉ có chúng ta nhà xa, những người còn lại nhà gần đây, đương nhiên sẽ đến trễ hơn một chút, đồ ngốc."

"Cậu nói ai là đồ ngốc, Thừa tướng, nhà người dám khi quân phạm thượng sao?" Kiều Ngôn Hi bỏ túi sách xuống, giơ tay ra ngoài muốn đánh cậu.

"A, Hi Hi, đừng đánh đừng đánh, tớ sai rồi." Tiết Đồng Hải vừa né đòn vừa bắt lấy tay cô.

Khuong Thành Ngọc bước vào phòng học liền thấy một màn như thế này: Tiết Đồng Hải cầm lấy cổ tay Kiều Ngôn Hi, thế nhưng Kiều Ngôn Hi không phản kháng, còn cười tủm tỉm nhìn cậu ta, mà thằng cha này, cậu ta còn dám tự tiện gọi Kiều Ngôn Hi là Hi Hi.

Trong lòng cậu bỗng nhiên ê ẩm, Hi Hi, Hi Hi, làm sao cậu ta lại có thể gọi thân thiết như thế, ghê tởm hơn là, thằng ranh con chết tiệt này còn cầm lấy cổ tay Kiều Ngôn Hi.

Nhìn thấy Khuong Thành Ngọc bước vào, Kiều Ngôn Hi cố gắng thoát khỏi tay Tiết Đồng Hải, không đùa với cậu nữa. Đi đến chỗ ngồi của mình, lấy ra một quyển sách, ngoan ngoãn làm học sinh gương mẫu, Tiết Đồng Hải chào Khuong Thành Ngọc một tiếng, sau đó ngồi xuống cạnh Kiều Ngôn Hi.

Nhìn thấy Kiều Ngôn Hi từ đầu tới cuối vẫn chưa thèm liếc mắt với cậu một cái, Khuong Thành Ngọc có chút buồn bực, trước kia cô cũng không như thế này, quả nhiên ghét cậu thật rồi.

Không phải cậu đã nghĩ thông suốt rồi sao, sao lại khó chịu bực bội như vậy, Khuong Thành Ngọc thở dài một hơi trong lòng. Cảm thấy nhìn Tiết Đồng Hải không vừa mắt, còn chào hỏi với mình nữa chứ, tới với anh thân nhau lắm à? Thật đúng là không muốn để ý đến tên này. Cậu ta dựa vào đâu mà thân thiết với Kiều Ngôn Hi như vậy. Quả nhiên, mình đúng là ghét tên này đến cực điểm.

Nhìn thấy Khuong Thành Ngọc, Kiều Ngôn Hi phát hiện vết bầm trên mặt cậu cũng sắp tan hết rồi, xem ra không có đánh nhau với ai nữa. Nhưng vì sao cậu ta lại lạnh lùng nhìn mình như thế? Mình đã chọc giận cậu ta lúc nào sao, chỉ là lúc trước quan tâm cậu ta một chút thôi mà, chẳng lẽ như vậy cũng sai hả, không biết tự hối lỗi thì thôi đi, còn nhìn cô hung dữ như vậy, giống như cô thiếu cậu tám trăm vạn ấy. Về sau nhất định phải cách xa cậu ra một chút.

Nếu như Khuong Thành Ngọc biết được suy nghĩ trong lòng Kiều Ngôn Hi, có lẽ sẽ đau lòng mà chết mất, cậu không có nhìn Kiều Ngôn Hi, cậu đang

nhìn Tiết Đồng Hải, nhìn cái thẳng ranh chướng mắt đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 13.2

Edit: Shin

Cậu rất muốn xin lỗi Kiều Ngôn Hi, muốn giải thích cho Kiều Ngôn Hi sự tình ngày đó, nhưng mà cậu không mở miệng được, cậu không phải là người giỏi nói chuyện, muốn cậu nói chuyện dẫu dằng với một cô gái, thà giết cậu còn dễ dàng hơn.

Một lát sau, Vương Tử và Lý Thanh cũng lục tục đến, Vương Tử cứ liên miêng nói mãi không ngừng, nghiêm nhiên trở thành một cái loa nhỏ, Tiết Đồng Hải và Kiều Ngôn Hi nhìn nhau cùng liếc mắt một cái, đồng loạt thở dài, cậu bạn này, đúng trẻ con quá.

Thầy giáo đến sau cùng, trước tiên hỏi bọn họ đã mang đủ dụng cụ chưa, sau đó dẫn bọn họ lên xe ngồi. Nhà trường thuê một chiếc xe nhỏ, giao cho thầy chủ nhiệm lo liệu. Bọn họ đã chuẩn bị trong suốt một thời gian dài rồi, rốt cuộc cũng đến lúc dụng vũ.

Sau khi tìm được khách sạn, bọn họ nghỉ ngơi trước tiên, thức ăn sẽ do thầy giáo chuẩn bị, hiện tại bây giờ, giữ cho tinh thần thoải mái mới là quan trọng. Ngày hôm sau, thầy giáo dặn bọn họ chú ý đến một số điểm quan trọng rồi dẫn bọn họ tiến vào trường thi.

Tham gia kỳ thi lần này có rất nhiều học sinh trung học, bọn họ bị xếp vào các phòng thi lẫn lộn. Trước khi bước vào phòng thi, Tiết Đồng Hải hướng về phía Kiều Ngôn Hi làm một động tác cổ vũ, Kiều Ngôn Hi cũng đáp lại động tác y hệt. Sau đó bước vào phòng thi, không nhìn thấy Khương Thành Ngọc nhấp nháy môi muốn nói lại thôi.

Khương Thành Ngọc cảm thấy thật thất bại, cậu vất vả cố lấy dũng khí tìm cơ hội nói chuyện với Kiều Ngôn Hi, lại bị Tiết Đồng Hải giành trước, tên ranh này, quả nhiên chính là khắc tinh của cậu!

Khương Thành Ngọc đi tới trước mặt Tiết Đồng Hải, nhìn chăm chăm cậu gần một phút đồng hồ, xem Tiết Đồng Hải như quân chíp bông mà nghiên cứu. Người này lại gần mình để làm gì, Tiết Đồng Hải buồn bực, dùng ánh mắt muốn ăn thịt người khác như thể để nhìn mình, hỏi cậu ta làm thế để làm gì cũng không thêm nói. Hình như cậu chưa từng chọc giận cậu ta thì phải.

Tiết Đồng Hải suy nghĩ mãi cũng không nghĩ ra, đành phải vỗ vỗ đầu, tập trung trở lại vào cuộc thi.

Sau khi bước ra khỏi phòng thi, thầy giáo đứng ở ngoài chờ họ, nhìn thấy bọn họ đi ra, liền nôn nóng hỏi kết quả thế nào, bọn Kiều Ngôn Hi đồng loạt so sánh đáp án. Mọi người cảm thấy sau khi trao đổi, kết quả của họ gần như đều đúng cả, vì thế ai cũng vô cùng vui vẻ đi dạo phố, thật vất vả mới được đến đây một chuyến, sao có thể bỏ qua cơ hội đi dạo.

Rốt cuộc đã xong, Kiều Ngôn Hi cảm thấy khối đá treo trong lòng đã nhẹ xuống.

Tuy rằng bình thường cô rất thích nghiên cứu các vấn đề nan giải, nhưng lại không có kinh nghiệm tham gia các cuộc thi toán nâng cao, trong lòng vẫn luôn lo lắng. Chuẩn bị lâu như thế, rốt cuộc cũng thi xong rồi. Khi trở về phải tập trung thư giãn lại đầu óc!

Thầy giáo dẫn bọn họ đi đến nhà sách, để cho bọn họ tranh thủ mua sách luyện tập cho học kỳ sau, Kiều Ngôn Hi nghe lời thầy mua hai cuốn sách, lúc cô tính tiền, bỗng nhiên thấy trên giá sách có một cuốn sách tựa đề “Biên thành”. Cô đã từng xem qua một đoạn nhỏ của “biên thành”, cảm thấy cực kỳ yêu thích, lần này nhìn thấy một “biên thành” hoàn chỉnh, trong lòng bỗng nhiên ngứa ngáy.

Đẹp bỏ sự đau đớn xé lòng, quyết tâm lấy cuốn sách từ trên kệ xuống, mua! Cùng lắm thì sau này tiền cơm phải dè xén lại chút. vén màn cửa, Kiều Ngôn Hi bước ra ngoài hiệu sách chờ những người khác.

Thật sự Khương Thành Ngọc không muốn mua sách luyện tập, cậu cảm thấy có sách hay không cũng như nhau thôi, cũng cứ dựa theo mấy kiến thức đó rồi phức tạp hóa lên, sau đó tìm cách giải đề, đâu cần phải muốn mua là mua như thế.

Chán thật, đó là suy nghĩ duy nhất của Khương Thành Ngọc khi đi dạo hiệu sách. Quay đầu lại, vừa vặn thấy trong tay Kiều Ngôn Hi cầm một quyển sách, cậu nhích đến gần một chút để xem tựa sách: “Biên thành”. Đây là sách gì, chưa từng nghe qua.

Cậu nhìn bóng dáng quyển luyện không rời của Kiều Ngôn Hi, bỗng nhiên trong lòng muốn biết cuốn sách kia viết về cái gì. Vì thế, sau khi Kiều Ngôn Hi bước ra khỏi cửa, cậu cũng lấy một quyển. Tốt quá, mua sách giống hệt với cô này.

Khỏe miệng Khương Thành Ngọc nhếch lên, chớp mắt băng tuyết trên mặt như tan rã. Ô, tự nhiên bây giờ thấy vui quá, đi dạo nhà sách một vòng cũng hay.

Sau khi Lý Thanh chọn xong sách liền nhìn khắp một lượt nhà sách, không nghĩ tới chuyện thấy được nụ cười của Khương Thành Ngọc. Cô biết Khương Thành Ngọc rất đẹp trai, nhưng không ngờ lúc cười còn đẹp như thế. Ngũ quan của cậu vốn thanh tú, bình thường cậu luôn lạnh mặt xa cách, nhưng lúc này cười, tựa như ánh nắng ấm áp giữa ngày đông giá lạnh.

Ngày đó, Khương Thành Ngọc mặc bên trong một chiếc áo lông màu xám, bên ngoài khoác chiếc áo xanh lam đơn giản, kết hợp với quần bò màu đen sẫm, khiến cho cậu càng thêm tuấn tú hơn. Mặt Lý Thanh lập tức đỏ ửng, chỉ bối rối cúi đầu.

Cho đến rất nhiều năm sau này, Lý Thanh luôn nhớ rõ bóng dáng màu xanh lam cô đơn của chàng thiếu niên năm ấy. Khi đó cô đã mặc định rằng, màu sắc đời này cô yêu thích nhất, luôn là màu xanh lam này.

Đoàn người ra về lúc trời sập tối, chủ nhiệm lớp đặc biệt dặn Kiều Ngôn Hi và Tiết Đồng Hải phải đạp xe cẩn thận mới thả bọn họ đi. Kiều Ngôn Hi thật vui vẻ, không chỉ vì đã kết thúc cuộc thi, mà còn vì trong túi sách có sự hiện hữu của “biên thành”.

Phải về nhanh mới được, cô thầm nghĩ, phải đọc cho hết cuốn sách này, về phần kết quả kỳ thi toán, cô chỉ cần chờ một chút là được. Bởi vì đó đã là chuyện quá khứ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 14

Edit: Shin

Học kì mới bắt đầu, Kiều Ngôn Hi vẫn ngồi cùng một chỗ với Tiết Đồng Hải và Khương Thành Ngọc. Kết quả thi toán của bọn họ rất tốt, Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc được giải nhất, Tiết Đồng Hải và hai người kia được giải nhì.

Tuy rằng trường của bọn họ là tốt nhất toàn huyện, nhưng nếu so với tỉnh thì không thể bằng ai, lần này lấy được thành tích tốt như vậy, quả thực là lần đầu tiên từ trước đến nay.

Hiệu trưởng đặc biệt mở tiệc lớn khen thưởng bọn họ, Kiều Ngôn Hi cùng những người trong bọn đứng dưới quốc kỳ, tiếp nhận sự khen thưởng và vinh danh của mọi người. Vì chuyện này, bọn họ thực sự nổi danh rồi.

Trường học thưởng cho Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc mỗi người một trăm khối, Tiết Đồng Hải và hai người kia được năm mươi khối. Kiều Ngôn Hi cảm thấy số tiền này mang đến cho cô rất nhiều thành tựu, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng dù sao cũng là số tiền lần đầu tiên tự cô kiếm được.

Cô chỉ đem giấy chứng nhận và giấy khen cho bà nội xem, về phần một trăm đồng tiền kia, cô tìm một cái hộp sắt nhỏ cho vào, tự mình cất giữ. Cô muốn được giữ lấy số tiền do chính mình kiếm ra, dường như chỉ có như vậy mới tìm được một chút cảm giác an toàn.

Chỉ còn hai năm, đợi đến đầu tháng ba năm đó cô sẽ có thể làm chứng minh thư, đến lúc đó cô sẽ gửi số tiền tiết kiệm của mình vào ngân hàng. Như vậy cô sẽ có số tiết kiệm riêng, thật tốt, đó là thứ chỉ thuộc về riêng cô. Kiều Ngôn Hi cầm cái hộp sắt nhỏ, ánh mắt cười rộ lên.

Gần đây Khương Thành Ngọc có chuyện phiền toái, không, là chuyện cực kỳ phiền toái. Cậu suy nghĩ cả một ngày dài cũng chẳng tìm ra cách xin lỗi Kiều Ngôn Hi, rõ ràng hai người ngồi cùng bàn, nhưng một câu cũng không nói với nhau. Không nói thì không nói, cậu chỉ cần có thể ở cạnh cô, nhìn cô là được rồi.

Nhưng mà mỗi ngày cô và thằng nhãi Tiết Đồng Hải cãi nhau âm ỉ, trông thật vui vẻ quá chừng. Dựa vào đâu mà thằng ranh đó có thể gọi cô là “Hi Hi”, “Hi Hi”. Đến cuối cùng phải làm gì cô mới có thể tha thứ cho cậu đấy?

Khương Thành Ngọc vác túi xách đi dạo đi dạo trên đường, bất tri bất giác đã đặt chân đến một cửa hàng bán quà lưu niệm, cậu bị hấp dẫn bởi một con mèo bằng đồng đang giương nanh múa vuốt trên cửa kính, bỗng nhiên cậu cảm thấy con mèo đó cực kỳ giống Kiều Ngôn Hi. Cậu hướng về phía con mèo làm mặt quỷ, đúng là giống quá.

Trong nháy mắt, Khương Thành Ngọc đưa ra một quyết định mà cả đời này dù cho có nằm mơ cậu cũng không ngờ được: Mua nó, đưa cho Kiều Ngôn Hi!

Ngày hôm sau, giờ học Toán. Kiều Ngôn Hi cảm thấy hình như Khương Thành Ngọc huyếch cánh tay cô một cái, nghĩ lại, người kia còn lâu mới kêu cô, chắc là không cần thận dụng rồi, cho nên không thèm để ý đến.

Khương Thành Ngọc chớp mắt rồi rầm, quả nhiên, quả nhiên cậu ấy ghét mình, mình gọi cậu ấy, cậu ấy cũng không để ý. Muốn gặp mặt một chút hay không? Muốn hay không? Chuyện này rồi quá, tiết thứ nhất cứ như vậy mà trôi qua, Khương Thành Ngọc vẫn hết lần này tới lần khác lấy dũng khí hẹn gặp Kiều Ngôn Hi ra ngoài một chút.

Giờ nghỉ trưa, Kiều Ngôn Hi vừa gục đầu lên bàn ngủ, lại đột nhiên bị người khác bắt lấy cánh tay, quay đầu lại thì vừa thấy là Khương Thành Ngọc. Kiều Ngôn Hi có chút tức giận, cậu ta làm cái hành động gì thế, sao không từ từ gọi người ta.

"Làm gì thế? Có việc gì?" Kiều Ngôn Hi tức giận nói.

Khương Thành Ngọc không đáp, chỉ cầm lấy tay cô kéo ra ngoài cửa.

Kiều Ngôn Hi nóng nảy, "Nè, cậu muốn làm gì hả?"

Khương Thành Ngọc vẫn không nói lời nào, bước chân càng nhanh hơn, ý định lôi kéo Kiều Ngôn Hi ra vườn hoa nhỏ sau trường.

"Rốt cuộc cậu muốn làm gì vậy? Tớ lại chọc giận cậu hả? Cậu bị câm à!" Kiều Ngôn Hi chỉ nghĩ đến chuyện cậu từng nổi nóng với mình, liền không thể dụi dằng với cậu.

Khương Thành Ngọc mấp máy miệng, vẫn không thể nói lời nào, chỉ tùy tiện lấy đồ trong túi vải của mình ra nhét vào tay Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi cúi đầu nhìn thấy, một con mèo mập mập bằng bông. Cậu ta có ý gì đây? Cho mình? Kiều Ngôn Hi nhìn nhìn gương mặt lạnh băng của Khương Thành Ngọc, đoán không ra ý muốn của cậu.

"Con mèo này? Để làm chi?" Kiều Ngôn Hi quơ quơ con mèo mập mập, đáng yêu ghê, Kiều Ngôn Hi tựa như con mèo tham muốn đến nỗi tưởng chừng nước bọt sắp tràn ra.

... Khương Thành Ngọc vẫn không nói lời nào. (-_-)

Kiều Ngôn Hi buồn bực, cậu ta bị làm sao thế này, sao không mở miệng nói một câu nói vậy.

"Chuyện... Con mèo này, tặng cậu, xin lỗi cậu." Khương Thành Ngọc vất vả nói một câu, nói xong lập tức xoay người bước đi, để lại Kiều Ngôn Hi đứng tại chỗ, cậu ta có ý gì? Tặng cho mình? Xin lỗi mình? Kiều Ngôn Hi suy nghĩ nát óc, một lát sau, rốt cuộc cũng nhớ ra, Khương Thành Ngọc xin lỗi cô vì ngày đó đã gào lên giữa đường.

Kiều Ngôn Hi nhìn con mèo nhỏ mập mập trên tay, lại nghĩ đến đáng về ngốc nghếch vừa rồi của Khương Thành Ngọc, bật cười một tiếng. Người này, thật đúng là chẳng đáng yêu chút nào.

Được rồi, bốn tiểu thư nể mặt con mèo này tha thứ cho cậu, Kiều Ngôn Hi nheo nheo mắt mèo, cảm xúc êm ái khiến cho lòng cô mềm mại. Thật ra Khương Thành Ngọc cũng rất tử tế.

Trở lại phòng học, Tiết Đồng Hải đang úp mặt trên bàn, có lẽ đang ngủ, Khương Thành Ngọc bối rối ngồi thẳng tắp trên ghế dựa, mặt không chút thay đổi như cũ, cho đến lúc cô ngồi vào chỗ cũng không liếc nhìn một cái. Kiều Ngôn Hi xé từ vở ra một mảnh giấy, viết lên tờ giấy nhỏ rồi đưa cho Khương Thành Ngọc.

Khương Thành Ngọc nhận tờ giấy rồi mở ra: Nhìn cậu toàn tâm toàn ý xin lỗi như thế, tớ quyết định tha thứ cho cậu. Mặt sau tờ giấy còn vẽ một cái mặt quỷ cong cong vẹo vẹo. Nghiêng đầu, Kiều Ngôn Hi cười tủm tỉm nhìn cậu.

Biểu hiện trên gương mặt Khương Thành Ngọc không thay đổi, nhưng trong lòng như có pháo nổ đi đùng. Kiều Ngôn Hi tha thứ cho cậu, thật sự tha thứ. Mọi thứ xung quanh dường như đều trở nên tốt đẹp. Đương nhiên công lao lớn nhất vẫn thuộc về con mèo kia, Khương Thành Ngọc lấy tay chống cằm, nhếch khóe miệng, mèo thật sự là một loài động vật đáng yêu.

Nhưng mà không biết Kiều Ngôn Hi có thực sự thích mèo hay không, chuyện này có lẽ cậu phải tự tìm hiểu một chút.

Trong lòng cậu nháy mắt xẹt qua hơn mười cái sở thích của Kiều Ngôn Hi, cậu buồn rầu, hình như mỗi sở thích đều ỏn ẻt, Hay là mình trực tiếp thử từng cái xem cái nào hiệu quả nhất? Dễ ợt! Khương Thành Ngọc xoa tay nóng lòng muốn thử.

P.s: Tặng chương này cho Thương Thương nhenn, cảm ơn bạn đã cho mình (một đứa khá vô trách nhiệm và lười) động lực edit trong suốt thời gian qua. Đăng ra hôm nay ngủ sớm mà đọc cmr của bạn thấy chạnh lòng quá nên chạy đi edit luôn Hy vọng các bạn sẽ ủng hộ truyện lâu dài. Thanks for reading!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 15

Cho đến đầu học kỳ sau, Tiết Đồng Hải kinh ngạc phát hiện mối quan hệ của Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc biến chuyển tốt hơn rất nhiều, tuy rằng Khương Thành Ngọc phần lớn vẫn giữ nét mặt xa cách khó gần kia, nhưng mà đôi khi sẽ cười lơ đãng với Kiều Ngôn Hi. Mà bình thường Kiều Ngôn Hi cũng không còn nhìn Khương Thành Ngọc bằng ánh mắt lạnh buốt như sắt đá, không những thế còn tự nhiên thảo luận với Khương Thành Ngọc mấy vấn đề rắc rối trong toán học.

Tiết Đồng Hải có chút buồn bực, từ khi nào hai người bọn họ bắt đầu hoà hợp đến thế?

Tháng ngày trôi qua nhanh như nước chảy, Kiều Ngôn Hi sắp lên năm hai của chương trình trung học, năm hai này bọn họ sẽ bắt đầu học vật lý, lại phải tăng thêm một môn học, Kiều Ngôn Hi dự tính trước tiên phải tìm một người để mượn sách vật lý, bản thân mình phải xem trước, bởi vì xưa nay chưa từng tiếp xúc với môn học này, Kiều Ngôn Hi cảm thấy vẫn nên hiểu trước một ít thì tốt hơn.

Thời điểm được nghỉ hè, Kiều Ngôn Hi ở nhà giúp bà nội bóc vỏ đậu phộng, để cho đậu phộng bên trong được phơi khô, Tiểu Linh trở lại nhà. Bà nội nhanh chóng bóc vỏ đậu phộng trong tay xuống, đi làm com cho Tiểu Linh ăn. Kiều Ngôn Hi cúi đầu tiếp tục làm việc, giống như không phát hiện ra Tiểu Linh.

Tiểu Linh đi đến bên cạnh Kiều Ngôn Hi. "Hi Hi, mẹ muốn nói với con chuyện này."

Kiều Ngôn Hi nhìn mẹ cô, không nói lời nào.

"Mấy ngày nữa, mẹ muốn đem con đi thăm cha, ba năm rồi, con chưa lần nào đi thăm ông ấy, mỗi lần mẹ đi thăm cha con, ông ấy đều nói nhớ con rất nhiều, lần này mẹ muốn dẫn con đi."

Kiều Ngôn Hi như thế nào cũng không nghĩ tới mẹ cô sẽ nói đến chuyện này, từ lúc cha cô vào tù đến giờ cũng đã ba năm, chưa lần nào cô đến thăm ông ấy. Nghĩ đến chuyện ngày đó cha tự mình gây họa, sau đó thân thích trong nhà thoát cái trở mặt quay lưng, ba năm nay chắc chắc ông thấy đã vô cùng trông ngóng cô rồi.

Kiều Ngôn Hi gật gật đầu: "Khi nào thì đi?"

"Ngày mai đi, nhân tiện mua cho con mấy bộ quần áo, con đã lớn rồi, sao không biết ăn diện một chút." Tiểu Linh thấy con gái không phản đối, trong lòng thật vui mừng.

"Không cần đâu ạ, mẹ vào nhà nghỉ ngơi đi, trời nóng lắm." Kiều Ngôn Hi nói xong lại ngồi xỏm xuống tiếp tục bóc vỏ đậu phộng.

"À ừ!" Tiểu Linh có điểm thụ sủng nhược kinh*, từ sau khi cha con bé gặp chuyện không may, đứa nhỏ này không còn hôn bà nữa, quả thực giống như thay đổi, đây cũng là lần đầu tiên con gái chủ động quan tâm bà.

[i](*thụ sủng nhược kinh: được yêu thương mà kinh ngạc)/[i]

"Con đừng làm nữa, mẹ sẽ mua đồ ăn ngon cho con, đi, vào nhà." Tiểu Linh kéo Kiều Ngôn Hi vào phòng.

Bà nội đã nấu com xong, nhanh chóng đặt chén com đã xới cho Tiểu Linh lên bàn, sau đó bà ngồi xuống bên cạnh Tiểu Linh nói chuyện phiếm. Kiều Ngôn Hi không muốn xen vào khi người lớn đang nói chuyện, liền tiếp tục đọc sách vật lý cô vừa mượn.

Nói chuyện với bà một hồi lâu, Tiểu Linh mới biết, thì ra con gái tham gia cuộc thi toán nâng cao được giải nhất, cảm thấy kiêu hãnh đồng thời lại có chút bi ai, làm một người mẹ, con gái của mình đạt được giải thưởng, vậy mà bà lại chẳng hề hay biết gì, cả quá trình trưởng thành của con gái bà đều không tham gia vào, bà không xứng làm mẹ.

Nhìn giấy khen trong nhà đã dán kín tường, trong lòng bà đau xót, cho dù con gái không có bà ở bên cạnh cũng sống rất tốt.

Kiều Ngôn Hi đi theo mẹ đến ngục giam ở thành phố D, nhìn thấy cha sau ba năm cách biệt. Ông gầy đi, tóc cắt cụt lùn, mặc trang phục tù nhân, trông có vẻ gầy càng thêm gầy. Nhìn thấy con gái mình, xúc động đến nỗi không nói nên lời, chỉ lặng lẽ sờ sờ đầu.

Nước mắt Kiều Ngôn Hi liền tuôn trào như mưa lũ, cô bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình oán hận trong ba năm năm này giống như cổ tình gây sự, ba phải đi tù, thân làm con gái mà ba năm liền không thêm đến thăm cha, phải đợi mẹ yêu cầu. Dựa vào điều gì mà cô có thể oán hận, ba đi làm đường là không đúng, nhưng cô là con gái của cha, lẽ ra không nên oán giận, chỉ trích, mà phải thật ngoan ngoãn để cha yên tâm.

Từ khi cha vào ngục giam, một mình mẹ sống gian nan chống đỡ gia đình, mà chưa bao giờ cô cho mẹ sắc mặt hoà nhã, lần đầu tiên Kiều Ngôn Hi cảm thấy bản thân mình bất hiếu đến thế.

Kiều Văn Trung thấy con gái ở trước mặt mình không ngừng khóc lóc, trong lòng càng thêm khó chịu bực bội, bản thân ông đúng là có lỗi với con bé, có lỗi với vợ hiền, có lỗi với cả gia đình này. Ông vừa lau nước mắt cho Kiều Ngôn Hi vừa vụng về an ủi an ủi: "Hi Hi đừng khóc, đều là do ba không tốt, đừng khóc mà."

Kiều Ngõn Hi nghe thấy lời cha nói, khóc càng dữ dội hơn, cô đã nghĩ thông suốt rồi, cô không oán cũng không hận. Chỉ cần ba mẹ đều khỏe mạnh, đó mới là điều quan trọng nhất.

Lần này đi thăm cha cho đến mãi về sau, Kiều Ngõn Hi thay đổi hẳn, cô không hề dùng biểu cảm lạnh lùng biểu đối với Tiểu Linh nữa, giống như hết thảy đều chưa từng xảy ra biến cố, cô làm nũng với mẹ, khi mẹ rời đi cô sẽ yêu cầu mẹ nhanh nhanh trở về, để chăm sóc cô.

Tiểu Linh thật hạnh phúc, rốt cuộc con gái không còn bài xích bà nữa. Từ đó về sau, số lần bà về nhà cũng tăng nhiều, hơn nữa còn cần răng mua một cái đi động, để cho lúc rảnh rồi Kiều Ngõn Hi có thể gọi cho bà vài cuộc. Khúc mắc trong lòng Kiều Ngõn Hi rốt cuộc cũng cởi bỏ, cô cũng trở nên hoạt bát hơn, những người bên cạnh đều cảm giác được sự biến hóa của cô, Tiết Đồng Hải nói cô càng ngày càng giống như Doãn Mạnh Mạnh, Doãn Mạnh Mạnh đương nhiên vui vẻ vì sự biến hóa của Kiều Ngõn Hi, cô còn ước gì có thêm vài người điên như cô nữa, còn Khương Thành Ngọc mỗi ngày đều bị Kiều Ngõn Hi trêu chọc.

Bất quá, dường như mỗi lần như thế Kiều Ngõn Hi đều không chiếm được chút tiện nghi nào của Khương Thành Ngọc, bởi vì mặc kệ cô nói cái gì, Khương Thành Ngọc đều yên lặng nhìn cô, không nói lời nào. Điều này làm cho cô cảm thấy thực thất bại.

Năm thứ hai này, Kiều Ngõn Hi gặp được địch thủ của đời cô: Vật lý. Lúc trước chưa học vật lý, thầy giáo luôn giảng đạo bên tai cô rằng, học giỏi toán thì nhất định có thể học giỏi vật lý. Kiều Ngõn Hi cũng đã xem trước sách rồi, cảm thấy cũng rất đơn giản. Nhưng mà cô chỉ đọc sách học kỳ một thôi.

Cái làm Kiều Ngõn Hi gian nan nhất chính là mạch điện! Kiều Ngõn Hi bị mạch làm cho sắp phát điên rồi, cô không hiểu thầy giáo giảng cái gì, cũng không thể làm bài. Học điện học lâu như vậy, cô chỉ biết vẽ sơ đồ mạch nối tiếp! Sơ đồ song song cô không biết vẽ. Mỗi lần cô xem mấy bức hình sơ đồ song song chần chịt nhưng không rõ nét trong vở Khương Thành Ngọc lại thấy ghen tị, sao cậu ấy có thể làm tốt như vậy!

"Aiz ---- sao điện học lại khó khăn đến thế, Khương Thành Ngọc, cái này vẽ làm sao thế?" Kiều Ngõn Hi nhìn đề vật lý trong sách đã được thầy giáo giảng không dưới ba lần mà ai oán.

Khương Thành Ngọc nhìn bộ dạng chán đời của cô mà buồn cười, cậu cảm thấy điện học cũng không phức tạp lắm, Kiều Ngõn Hi thông minh như vậy sao lại không học tốt nhỉ. Cậu lấy ra một cái bút bi, nhanh chóng phác họa sơ đồ rồi đưa cho Kiều Ngõn Hi.

Trong lòng Kiều Ngõn Hi bất bình, người này sao cái gì cũng giỏi thế, từ sau khi học vật lý, cô chẳng còn đứng nhất bảng nữa, vị trí đứng đầu đều do cậu ta chiếm đóng, cô đành phải lết xuống thứ hai, vạn năm cũng đứng thứ hai.

"Tớ nói này, cậu học kiểu gì thế? Nói cho tớ một chút phương pháp thôi!" Kiều Ngõn Hi tiến đến trước mặt Khương Thành Ngọc cười nịnh nọt.

Khương Thành Ngọc nhếch mày nhìn cô, học kiểu gì? Rất đơn giản mà. Cậu nghĩ như vậy nên cũng không ngại trả lời như thế.

Kiều Ngõn Hi nghe cậu trả lời, quả thực hận không thể bóp chết cậu, "Khương Thành Ngọc, cậu có ý chọc giận tớ có phải hay không?"

"Không có." Mặt vẫn như cũ không thay đổi.

Kiều Ngõn Hi phát điên, cô giơ tay lên véo mặt Khương Thành Ngọc, sau đó liền hối hận, bởi vì cô cảm giác được nhiệt độ xung quanh bắt đầu hạ thấp.

Cô ngượng ngùng rút tay về, "À ừ... Chắc là không đau nhỉ, tớ nhẹ tay mà..."

Khương Thành Ngọc cảm thấy Kiều Ngõn Hi càng ngày càng to gan, ngay cả mặt cậu cũng dám néo, tuy rằng bị cô dùng tay chà xát như vậy cũng rất thích, nhưng mà cậu là một thằng con trai, lại đang ở trong phòng học, bị một đứa con gái nhỏ nhấn néo mặt, đúng là khó coi. Tuy rằng không ai dám cười nhạo cậu, nhưng cũng phải dạy cô một bài học, bằng không về sau không chừng còn làm chuyện to gan hơn.

Cậu nhìn chằm chằm Kiều Ngõn Hi, không nói một lời, Kiều Ngõn Hi bị cậu nhìn chăm chú như chuột bạch, "Ày da, đường đường là con trai cao to thì không nên nhỏ mọn thế chứ, mới néo một chút đã tính toán vậy."

Hả? Thật sự to gan lắm rồi, còn dám mắng cậu keo kiệt. Muốn bị trừng phạt thế nào đây, Khương Thành Ngọc ác liệt nghĩ, nhưng trên mặt vẫn ung dung thản nhiên như trước.

"Hừ, tức giận thật hả, cùng lắm thì tớ cho cậu néo lại." Kiều Ngõn Hi nhìn Khương Thành Ngọc, bộ dạng chuẩn bị anh dũng hi sinh.

Ý kiến không tồi, có lợi mà không bắt lấy là đồ ngốc. Tâm động không bằng hành động, Khương Thành Ngọc lập tức quyết định tuân theo cảm xúc trong lòng, giơ tay lên néo mặt Kiều Ngõn Hi, ồ, cảm giác thoải mái thật, không muốn thả ra tí nào. Quên đi, thời cơ còn chưa đến.

Khương Thành Ngọc tiếc nuôi buông tay. Trong lòng cậu mới là một bụng xấu xa.

"Thô ráp quá, Kiều A Miêu." Khương Thành Ngọc khẩu thị tâm phi, còn làm bộ vỗ vỗ tay ghét bỏ.

"Cảm giác của cậu có vấn đề hả, làn da tớ thô ráp chỗ nào! Còn nữa, cậu mới là con mèo." Trong lòng Kiều Ngõn Hi buồn bực, sao cậu có thể gọi cô là mèo, rõ ràng đây là đang lấy tên cô đặt cho con mèo bông kia.

"Được rồi, Hi Hi, đừng âm ỉ nữa, vào lớp rồi." Tiết Đồng Hải thật sự không chịu nổi, làm sao Khương Thành Ngọc dám néo mặt Hi Hi! Cái tên này thật ác liệt. Đồng thời cậu lại có một loại linh cảm, Khương Thành Ngọc này đối xử với ai cũng lạnh như băng, nhưng đối xử với Hi Hi lại đặc biệt, không

được, về sau mình phải trông chừng Hi Hi thật kỹ.

Kiều Ngôn Hi không cam tâm xoay người lại, còn không quên tặng cho Khương Thành Ngọc ánh mắt xem thường, chờ xem, cô nhất định sẽ trả lại mối hận này.

Tiết Đồng Hải chờ Kiều Ngôn Hi xoay người mới liếc mắt nhìn Khương Thành Ngọc một cái, lại phát hiện Khương Thành Ngọc cũng đang nhìn cậu, hai người mắt chạm mắt, đều phát hiện sự khiêu khích trong mắt đối phương, không ai chịu nhường ai, nhìn nhau một lát, sau đó đồng thời quay đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 16

Giờ tự học, chủ nhiệm lớp đứng trước cửa lớp gọi, “Kiều Ngôn Hi, Khương Thành Ngọc, đến văn phòng thầy một lát.”

Chẳng lẽ lại có cuộc thi gì? Nói không chừng còn có thể có tiền thưởng, Kiều Ngôn Hi cười tủm tỉm nghĩ.

“Cậu ngăn người chuyện gì thế? Kiều A Miêu.” Khương Thành Ngọc bỗng nhiên thấp giọng nói bên lỗ tai cô. Dọa Kiều Ngôn Hi nhảy dựng.

Cái người này đúng là đáng giận, rõ ràng bình thường luôn tỏ ra lạnh nhạt, thế mà không hiểu sao lại thích bắt nạt cô đến vậy? Mình đúng là mù nên mới nghĩ cậu ta là người đáng thương. Kiều Ngôn Hi uể oải.

“Kiều Ngôn Hi, em nhìn nhìn phiếu điểm của mình từ đầu học kỳ 2 đến giờ nhìn, trừ môn vật lý ra, còn lại các môn đều cao ngất, điểm vật lý của em xảy ra vấn đề gì chẳng?” Chủ nhiệm lớp chỉ vào phiếu điểm Kiều Ngôn Hi hỏi.

“Em không có thiên phú môn này ạ.” Kiều Ngôn Hi ăn ngay nói thật.

“Nếu như học giỏi toán thì chắc chắn sẽ học giỏi vật lý, em thật sự chắc chắn mình không thể học môn này?” Chủ nhiệm lớp có phần không dám tin, đây chính là người được giải nhất toán năng cao sao.

“Thật mà thầy, cho đến bây giờ em chỉ biết vẽ sơ đồ thôi ạ.” về mặt Kiều Ngôn Hi bí ai.

Khương Thành Ngọc nhìn thấy cô như vậy liền không nhịn được cười, trước khi gặp Kiều Ngôn Hi, cậu chưa từng có nghĩ rằng đời này sẽ còn có người mang đến nụ cười cho cậu, sau khi biết Kiều Ngôn Hi, dường như mọi thứ đã thay đổi.

“Chuyện này tôi cũng nghe giáo viên vật lý nói rồi ạ, hôm nay thầy gọi em đến cũng vì chuyện này. Như vậy đi, chẳng phải em và Khương Thành Ngọc ngồi cùng bàn sao, để cho em ấy kèm vật lý cho em, đồng thời Khương Thành Ngọc cũng có thể nhân cơ hội ôn lại kiến thức, đừng suốt ngày chỉ biết trung ra khuôn mặt lạnh lẽo đó.” Chủ nhiệm lớp di chuyển đề tài sang Khương Thành Ngọc.

“Khương Thành Ngọc, em có thể dạy kèm cho knh hay không?”

“Dạ.” Khương Thành Ngọc trả lời chỉ một từ. Nhưng trong lòng vui vẻ muốn nổ tung, nức cười, cậu có thể không đồng ý sao, thật đúng là cơ hội tốt, cậu bị điên mới không đồng ý.

Khương Thành Ngọc nhìn dáng vẻ nghiêm túc của chủ nhiệm lớp, bỗng nhiên cảm thấy chủ nhiệm lớp rất gần gũi, hiện giờ thầy chủ nhiệm đang lo lắng không biết có thể tham gia thêm vài ba cuộc thi nữa hay không, để cho thành tích dạy học được nâng cao.

Kiều Ngôn Hi nhìn Khương Thành Ngọc, trong lòng rất hoài nghi, người này có thể dạy kèm cho cô ư? Một ngày cậu ta có thể nói nhiều hơn một câu sao, cho dù bây giờ cô có cự tuyệt cũng vô ích, thật không biết thầy đang nghĩ gì nữa, haiz, mệnh lệnh của thầy chủ nhiệm không thể cự tuyệt, số cô thật sự khổ mà.

Từ ngày đó về sau, Khương Thành Ngọc thật sự đã dạy kèm vật lý cho Kiều Ngôn Hi, Kiều Ngôn Hi không ngờ rằng bình thường cậu ta lạnh lùng như vậy lại có thể dạy rất dễ hiểu, cô thậm chí còn thấy cậu dạy hay hơn cả thầy giáo. Hơn nữa, từ khi Khương Thành Ngọc bồi dưỡng vật lý cho Kiều Ngôn Hi, thành tích của Kiều Ngôn Hi vậy mà có tiến bộ, ít nhất đã có thể vẽ sơ đồ mạch song song.

Quan hệ giữa cô và Khương Thành Ngọc ngày càng biến chuyển tốt hơn, cô thật lòng xem cậu là bạn tốt. Tiếp xúc với Khương Thành Ngọc nhiều hơn, Kiều Ngôn Hi phát hiện Khương Thành Ngọc thật sự là một người chu đáo. Dạ dày cô không tốt, thường xuyên đau đến mồ hôi chảy đầy trán, từ sau lần lên cơn đau dạ dày bị Khương Thành Ngọc nhìn thấy, mỗi buổi trưa cô đều phát hiện trên bàn có một ly nước ấm.

Kiều Ngôn Hi đã từng nói đùa với cậu rằng, Khương Thành Ngọc, cậu làm anh trai tớ đi, từ bé tớ đã hy vọng sẽ có một anh trai như cậu. Khương Thành Ngọc không mở miệng, điều cậu muốn đâu phải là anh trai. Nhưng mà cô ngốc này, lại xem cậu thành anh trai, aiz, đường cách mạng thật lắm gian truân.

“Hi Hi, từ lúc nào quan hệ của cậu và Khương Thành Ngọc trở nên tốt vậy?” Tan học, Tiết Đồng Hải hỏi Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Cậu ấy rất tốt bụng đó.”

“Cậu ta tốt? Cho tớ xin đi, mặt lạnh đó làm sao có thể tốt chứ.” Tiết Đồng Hải tựa như bị cắt đi cái đuôi.

“Nếu tiếp xúc với cậu ấy nhiều hơn thì cậu sẽ hiểu.”

“Tớ chưa muốn bị chết cồng đâu, Hi Hi, chẳng nhẽ tớ không tốt bằng sao?”

“Tự kỷ nữa rồi, chịu không nổi.”

“Hi Hi ----- Hi Hi -----” Tiết Đồng Hải kéo dài âm thanh, không ngừng hạ độc lố tai Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi đạp xe thật nhanh, để cách xa cậu một chút. “Được rồi được rồi, Thừa tướng cậu là tốt nhất, gần đây cậu sao vậy?”

Tiết Đồng Hải nghe được lời nói của Kiều Ngôn Hi, liền cười đến sáng bừng đôi mắt hạnh, lộ ra lúm đồng tiền nhỏ nhắn, “Nhớ kỹ đó, chỉ có anh đây đối xử tốt với cậu, những người khác đều rất xấu xa!”

Kiều Ngôn Hi bĩu môi, liếc trắng mắt, người này thật đúng là, càng ngày càng tự kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 16.2

"Tiểu Khê, có kết quả thi học kỳ rồi kìa, mau ra xem danh sách!!" Doãn Manh Manh hùng hùng hổ hổ chạy đến bên cạnh chỗ ngồi Kiều Ngôn Hi, vừa thở phì phò vừa gấp gấp hô to.

Kiều Ngôn Hi thờ dãi: "Tớ đã không còn muốn xem bảng thành tích từ lâu rồi, hẳn là từ sau khi học vật lý."

"Đi mà, đi mà, đi xem đi." Doãn Manh Manh chưa từ bỏ ý định rủ rê Kiều Ngôn Hi.

"Lúc vào học thầy sẽ đọc cho nghe, cậu gấp thế làm gì?"

"Không được mà, một giây tớ cũng không thể đợi thêm, lần này thành tích rất quan trọng đó, tớ nghe nói đầu tháng ba sang năm, trường học sẽ phân ra các lớp chuyên, cho nên thành tích lần này đặc biệt quan trọng." Doãn Manh Manh lại mang đến tin tức mới.

Kiều Ngôn Hi bị cô cọ xát đến không còn cách nào, "Được rồi, được rồi, tớ đi cùng cậu là được chứ gì."

"Tiểu Khê là tốt nhất!" Doãn Manh Manh thiếu chút nữa ôm hôn Kiều Ngôn Hi để cảm tạ.

Tuy rằng thành tích trên bảng rất nhiều tên, nhưng mà tên của Kiều Ngôn Hi cũng không khó tìm, nhất định sẽ có tên trong top ba của khối, dù cho thành tích của cô chỉ có thể hình dung bằng hai từ hồng bét. Cho nên Kiều Ngôn Hi không quá vất vả để tìm tên mình, vừa nhìn thấy, thiếu chút nữa cô đã nhảy dựng: Thành tích vật lý trên tám mươi!

Kiều Ngôn Hi mừng rỡ thét chói tai: "Manh Manh! Manh Manh! Vật lý của tớ 83 điểm, rốt cuộc tớ cũng trên tám mươi điểm rồi!"

Giây tiếp theo, người chung quanh đều nhìn về phía Kiều Ngôn Hi, Kiều Ngôn Hi mới phát hiện cô vui quá làm mất hình tượng, xấu hổ cúi đầu. Chung quanh đều bạn cùng khối, người nào chả biết cô là Kiều Ngôn Hi học lớp Nhất, cũng đều biết vật lý là vết thương trí mệnh của cô. Nhìn thấy Kiều Ngôn Hi đại danh đình đình vì điểm vật lý trên 80 mà vui mừng thành cái dạng này, liền cười vang một khối.

Kiều Ngôn Hi ngượng ngùng hơn, lôi kéo Doãn Manh Manh chạy về phía phòng học, Doãn Manh Manh thần kinh thô còn chưa biết xảy ra chuyện gì, về mặt khó hiểu nhìn về phía Kiều Ngôn Hi: "Tiểu Khê, cậu làm gì đấy? Buông ra, tớ còn chưa nhìn xong mà!"

Kiều Ngôn Hi đau đầu, ông trời ơi, giết chết tên yêu nghiệt này đi. Lúc này cô cũng phải bắt chước Khương Thành Ngọc, không nói lời nào, kiên quyết không nói lời nào. Mặc kệ Doãn Manh Manh lăm bắm ở bên tai.

Rốt cuộc cũng đến phòng học, Kiều Ngôn Hi thực lòng cảm tạ Thượng Đế, cô lập tức buông tay Doãn Manh Manh ra, chậm chậm trở về chỗ ngồi của mình, để lại Doãn Manh Manh đứng tại chỗ trừng mắt với cô.

Tiết Đồng Hải nhìn cô như vậy, liền cười ha ha, Kiều Ngôn Hi tức giận, quả thực muốn bóp chết cậu ta mà, giúp cho thế giới này tiêu diệt một mối tai họa. Mặc kệ, không thêm đề ý Tiết Đồng Hải cười nhạo nữa, cô lấy tay khéo khéo Khương Thành Ngọc: "Ai, ai, Khương Thành Ngọc, vật lý của tớ

trên tám mươi điểm đó!"

Khương Thành Ngọc nhìn sự vui mừng lộ rõ trên nét mặt cô, cũng nhin không được mỉm cười.

"Tớ nói vậy rồi, sao cậu lại chẳng nói gì thế?" Kiều Ngôn Hi không vui.

Khương Thành Ngọc nhìn cô, nói cái gì giờ, nói cậu rất đáng yêu ư? Nói tớ rất muốn nựng cậu ư? (Tui quỳ OMG >..<)

"Khương Thành Ngọc, tớ tiến bộ vật lý rồi đó, cậu còn không chúc mừng tớ?" Kiều Ngôn Hi nóng nảy.

"À, đó là do tớ dạy tốt." Khương Thành Ngọc thật vất vả mới thốt ra vài từ, liền làm cho Kiều Ngôn Hi tức muốn chết.

"Tớ thật sự là... Thật sự là... hết nói nổi với cậu." Kiều Ngôn Hi tùy ý cầm lên một quyển sách, xoay đầu đi nơi khác. Cái người này đúng là quá ác liệt! Không đề ý tới cậu nữa!

Khương Thành Ngọc sờ sờ cằm, quả nhiên, vẫn là Kiều A Miêu lúc phát điên dễ nhìn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 17

Thứ sáu buổi chiều, Kiều Ngôn Hi cùng Doãn Mạnh Mạnh hẹn nhau đi dạo phố, bởi vì sắp đến sinh nhật Tiết Đồng Hải, làm bạn tốt của nhau, bọn họ phải đi mua quà tặng để bày tỏ tình cảm.

"Tiểu Khê, cậu có muốn mua gì không?" Nhìn khắp tiệm vẫn không tìm thấy đồ vừa ý, Doãn Mạnh Mạnh nhin không được mở miệng hỏi Kiều Ngôn Hi, buồn cười thật, đi hết chỗ này chỗ kia, tới khi mệt chết cũng không mua được thứ vừa ý.

"Không có luôn, cậu không thấy hai tay tớ trống trơn sao." Kiều Ngôn Hi xòe ra hai tay, làm động tác bất đắc dĩ.

"Chúng ta thương lượng một chút đi, cứ tìm mãi thế này cũng không phải cách hay." Doãn Mạnh Mạnh đề nghị.

"Được, đây là lần đầu tiên tớ mua đồ tặng con trai, lần trước chúng ta không biết ngày sinh nhật Tiết Đồng Hải, không tặng cho cậu ấy, lần này khẳng định phải tặng quà thật tốt."

"Vậy tặng gì đây? Gấu bông? Lọ ước nguyện?... " Doãn Mạnh Mạnh càng liệt kê Kiều Ngôn Hi càng đau đầu. "Ngừng, ngừng, chúng ta đang tặng quà cho con trai mà!"

"Tớ biết chứ, nhưng tớ thật sự không biết nên tặng gì! Tớ nghĩ, không phải Tiết Đồng Hải thích đánh bóng rổ sao, tớ sẽ tặng cậu ấy một trái bóng rổ!" Doãn Mạnh Mạnh bỗng nhiên kinh hi kêu lên. (kinh hi: vừa vui vẻ vừa kinh ngạc)

Ý kiến tặng bóng rổ thật không tồi, nhưng còn cô thì tặng gì đây? Kiều Ngôn Hi buồn rầu, mặc kệ, trước tiên cứ giúp Doãn Mạnh Mạnh mua bóng rổ đã.

Hai người tới một cửa hàng đồ dùng thể thao mua bóng rổ, sau đó liền quay lại cửa hàng quà tặng. Kiều Ngôn Hi nhìn tới nhìn lui cũng không biết chọn cái gì. Vừa định rời đi, liền thấy nơi góc quầy có một vật đặc biệt nổi bật.

"Ông chủ, lấy cái đó cho cháu xem." Kiều Ngôn Hi lấy tay chỉ chỉ vật đó, nói với chủ cửa hàng.

"Cô bé à, cháu mua cái đó làm gì? Đó là bật lửa mà." Ông chủ vừa lấy bật lửa vừa nói với Kiều Ngôn Hi.

"Cái bật lửa? Cháu còn nghĩ rằng đó là trang sức chứ!" Kiều Ngôn Hi thất vọng nói.

Lúc này, Doãn Mạnh Mạnh bỗng nhiên tiến đến bên cạnh Kiều Ngôn Hi: "Cái bật lửa cũng không sao cả, dù sao Tiết Đồng Hải cũng là con trai mà."

Kiều Ngôn Hi nghĩ kỹ lại, đúng vậy, đưa cho một đứa con trai bật lửa lúc này có vẻ hợp lý, tuy rằng Tiết Đồng Hải không hút thuốc, nhưng cái bật lửa này rất dễ nhìn, đặt trong nhà để trang trí cũng rất đẹp. Hơn nữa cô còn hay thấy nhiều bạn nữ cùng lớp tặng cho đám con trai bật lửa.

Vấn đề quà tặng đã giải quyết, Kiều Ngôn Hi và Doãn Mạnh Mạnh nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hai người bắt đầu đi dạo phố.

"Tiểu Khê, cậu có muốn mua gì không?" Doãn Mạnh Mạnh hỏi. Kiều Ngôn Hi lắc đầu.

"Được rồi, tớ biết cậu chắc chắn không mua mà, mau theo giúp tớ chọn quần áo đi. Sắp đến năm mới rồi, quần áo mới sẽ lên giá cho xem."

"Được." Kiều Ngõn Hi gật đầu, đi theo Doãn Mạnh Mạnh vào một cửa hàng trang phục. Bất tri bất giác năm mới cũng sắp sang, thời gian trôi qua như nước chảy, ba ở trong ngục giam đã gần bốn năm, chỉ còn bốn năm nữa là có thể ra tù, nhiều năm như vậy không biết đã gặp bao nhiêu khổ sở. Aiz, nghĩ đồng năm nay cô phải đến thành phố D lần nữa, từ lần nghỉ hè trước kia tới nay cô đã không đi thăm ba rồi, nhất định cha rất mong cô đến.

Doãn Mạnh Mạnh còn đang ở bên cạnh hỏi ý kiến của cô, mà cô vốn không có hứng thú đi dạo phố, thỉnh thoảng lại gật đầu với Doãn Mạnh Mạnh, trên thực tế cô cũng không biết Doãn Mạnh Mạnh nói gì.

"Này, Kiều Ngõn Hi! Cuối cùng cậu có nghe tớ đang nói cái gì hay không!" Kiều Ngõn Hi bị Doãn Mạnh Mạnh rống to làm giật mình bừng tỉnh, mới cảm thấy không ổn, Doãn Mạnh Mạnh kêu cả họ lẫn tên cô. Bình thường Doãn Mạnh Mạnh đều gọi Tiểu Khê, Tiểu Khê, một khi cô kêu cả họ lẫn tên có nghĩa là nha đầu này tức giận thật rồi.

"Mạnh Mạnh, đừng nóng giận, tớ thật sự không cố ý, tớ thật sự có nhìn thử quần áo mà, chỉ là vừa rồi tớ nhớ đến chuyện quan trọng nên hơi thất thần một chút." Kiều Ngõn Hi vội vàng giải thích.

"Thật sự sao? Không có gạt tớ chứ?" Doãn Mạnh Mạnh có chút không tin.

"Thật sự thật sự, tớ thề với bóng đèn." Kiều Ngõn Hi một phen lau mồ hôi lạnh, yên lặng cầu nguyện bóng đèn của cửa hàng rắn chắc một chút.

"Được rồi, lần này tha thứ cho cậu. Cậu nhìn xem tớ mặc cái này được không?" Doãn Mạnh Mạnh chỉ chỉ quần áo trên người hỏi Kiều Ngõn Hi.

"Đẹp lắm đẹp lắm, màu đỏ thật hợp với da cậu." Kiều Ngõn Hi nhanh nhạy trả lời, lần này cô không dám thất thần nữa.

Doãn Mạnh Mạnh vừa lòng gật gù: "Trẻ nhỏ cũng dễ dạy. Ông chủ, cháu lấy cái này."

Mua xong quần áo, thanh toán tiền rồi, hai người liền đạp xe về nhà, bọn họ thấy trời đã muộn, không thể không về, lần này vì muốn mua quà tặng cho Tiết Đồng Hải nên đã để cậu về trước, nhưng suy cho cùng bọn họ là con gái, vẫn có chút sợ hãi.

"Tiểu Khê, tớ nói với cậu chuyện này." Đi một đoạn đường, Doãn Mạnh Mạnh bỗng nhiên mở miệng nói.

"Chuyện gì?" Kiều Ngõn Hi cảm thấy hơi kỳ quái, bình thường Doãn Mạnh Mạnh muốn nói gì liền nói thẳng, hôm nay quanh co thế này là sao?

"Cậu, nhưng không cho phép cậu nói cho người khác!" Sắc mặt Doãn Mạnh Mạnh có chút hồng, bất quá giờ đây trời thật tối, cho nên Kiều Ngõn Hi cũng nhìn không ra.

"Nói đi, tớ sẽ không nói cho ai cả." Kiều Ngõn Hi tò mò, đến tột cùng là chuyện gì.

"Tớ... Có người viết thư tình cho tớ." Doãn Mạnh Mạnh do dự một chút, vẫn quyết định nói ra.

"Thật sự sao? Ai vậy?" Kiều Ngõn Hi truy vấn. Dù sao cũng là cô gái mười bốn tuổi, đối với loại sự tình này luôn ôm một loại cảm giác tò mò.

Doãn Mạnh Mạnh nhìn Kiều Ngõn Hi, dường như hạ quyết tâm rất lớn, một hơi nói ra cái tên "Lý Minh Xuyên."

"Hả? Lý Minh Xuyên? Mỗi ngày cùng nhau đi học, sao tớ lại không biết?" Kiều Ngõn Hi thật kinh ngạc, Lý Minh Xuyên thích Doãn Mạnh Mạnh? Sao cô lại không nhìn ra chút gì vậy..

Doãn Mạnh Mạnh không biết nói cái gì cho phải, chỉ biết cúi đầu đạp xe đạp.

"Vậy bây giờ làm sao? Cậu thích cậu ta?" Kiều Ngõn Hi hỏi.

"Tiểu Khê, tớ... Tớ cũng không biết nữa, tớ còn chưa trả lời cậu ấy." Doãn Mạnh Mạnh ngập ngừng nói.

"Cậu do dự cái gì? Chắc chắn cậu cũng thích cậu ta rồi." Kiều Ngõn Hi thông minh đột xuất.

Doãn Mạnh Mạnh đỏ mặt không đáp. "Nhưng mà cậu còn phải tập trung vào việc học, nếu như đồng ý với cậu ấy nhất định sẽ ảnh hưởng đến chuyện học." Kiều Ngõn Hi biết Doãn Mạnh Mạnh rất để ý đến thành tích của mình, cho nên đem chuyện này nói ra.

"Vậy làm sao bây giờ? Thật ra... thật ra, tớ cảm thấy... Người đó rất tốt." Doãn Mạnh Mạnh rút cuộc cũng thừa nhận mình có hảo cảm với Lý Minh Xuyên.

"Tớ cũng không biết nữa, tớ lại không có kinh nghiệm trong chuyện này, nhưng tốt nhất hãy lấy học tập làm trọng đi, nếu như đến lúc thành tích trượt, chủ nhiệm lớp điều tra nguyên nhân, vạn nhất điều tra ra cậu thì phải làm sao bây giờ?"

Doãn Mạnh Mạnh về mặt âm thầm: "Tớ... Tớ còn muốn suy nghĩ."

Kiều Ngõn Hi không biết nên nói cái gì nữa, Doãn Mạnh Mạnh là bạn tốt của cô, cô đương nhiên cô hy vọng cô ấy lấy học tập làm trọng, nhưng lại không muốn để cô ấy đau lòng. Trên thực tế, từ sau khi ba đã xảy ra chuyện, cô luôn cảm thấy thiếu cảm giác an toàn, cô không muốn cảm xúc của mình phụ thuộc vào ai đó mà biến hóa quá nhiều, cô chán ghét cảm giác mất kiểm soát sự việc trong cuộc đời mình.

Khi đó nhà bọn họ giống như cái cây bị ngã, thân thích bạn bè chỉ hận không thể tránh càng xa càng tốt. Những người có quan hệ huyết thống khi gặp hoạn nạn còn có thể xem nhau như người cùng nước lũ. Huống chi vốn là quan hệ nam nữ của hai kẻ xa lạ. Cô không tin cái gọi là tình yêu, không phải cô chưa bao giờ trải qua nó, nhưng cô tuyệt đối không bao giờ muốn tin loại tình cảm đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 18

Edit: Shin

Tâm tình Kiều Ngôn Hi thật sự không tốt bởi vì Doãn Manh Manh. Mấy ngày nay tuy bốn người bọn họ cùng nhau đi học, nhưng hình như không khí đã thay đổi hoàn toàn, Doãn Manh Manh không hề lú lú nói không ngừng như thường lệ nữa, chỉ một mạch đạp xe về phía trước. Mà Lý Minh Xuyên cũng không nói đùa với bọn họ như mọi ngày, nam sinh rực rỡ như ánh mặt trời khi xưa, hiện tại chỉ âm ỉ thiếu sức sống.

Cô biết chắc chắn là Doãn Manh Manh cự tuyệt Lý Minh Xuyên, trải qua hai năm trung học, quan hệ của bốn người bọn họ đã phát triển rất khá, giờ đây bỗng nhiên vì chuyện tình cảm phát sinh này mà khiến bầu không khí trở nên xấu hổ, Kiều Ngôn Hi thật sự cảm thấy không thoải mái, tại sao có thể như vậy chứ?

Từ đó về sau, Kiều Ngôn Hi càng thêm bài xích tình yêu, ở trong lòng cô, loại tình cảm hư vô mờ mịt gì đó đã phá hỏng quan hệ, lãng phí tinh lực, cô hoàn toàn không hề hiểu kỳ muốn thử cảm giác này với bất kỳ ai. Một lòng chỉ muốn học tập, nhưng mà chuyện tình của Doãn Manh Manh cô vẫn muốn quan tâm một chút.

"Tiết Đồng Hải, cậu lại đây một chút, tớ với cậu nói chuyện này." Hết tiết, Kiều Ngôn Hi gọi Tiết Đồng Hải đang còn tán gẫu với bạn học phía sau.

"Làm sao vậy, Hi Hi?" Tiết Đồng Hải nôn nóng quay đầu, mặc kệ khi nào, chuyện Hi Hi gọi mới là quan trọng nhất.

Kiều Ngôn Hi kéo kéo Tiết Đồng Hải, ra hiệu cho cậu cúi đầu, ghé vào lỗ tai cậu nói: "Cậu có biết chuyện tình của Manh Manh và Lý Minh Xuyên không?"

"Biết chứ, thằng nhãi Lý Minh Xuyên kia mấy ngày nay mắt hờn mắt vía, tớ có thể không biết sao?"

"Có thể nghĩ ra cách nào hay không, mấy ngày nay Manh Manh tâm trạng cũng không tốt, nếu tiếp tục như thế cũng không hay đâu, sắp đầu tháng ba rồi, sao có thể để cho họ phân tâm, hơn nữa, mỗi lần chúng ta đi cùng nhau cũng mất tự nhiên lắm."

"Aiz, không thể nghĩ được đâu, Hi Hi, cậu còn không biết Manh Manh nghĩ gì sao." Tiết Đồng Hải trêu ghẹo Kiều Ngôn Hi, cậu thích nhìn dáng vẻ cô đầu võ mồm với cậu.

Kiều Ngôn Hi trừng mắt nhìn cậu một cái, "Cậu nghiêm túc chút đi, nói chuyện chính đi!"

"Tớ đâu có cách nào? Tớ chưa hẹn hò bao giờ, việc này cậu còn không biết sao?" Tiết Đồng Hải nhún nhún vai, bộ dạng không thể giải quyết. Bất quá nếu Kiều Ngôn Hi nguyện ý cho cậu một cơ hội, cậu có thể lập tức hẹn hò ngay.

"Kia làm sao bây giờ đây? Mấy ngày nay Manh Manh chưa hề cười nổi luôn đó." Kiều Ngôn Hi có chút đau lòng, Doãn Manh Manh này từ nhỏ đã hoạt bát vui vẻ, tình trạng mặt mày ủ rũ như vậy, đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

"Như vậy đi, tớ nói chuyện với Lý Minh Xuyên một chút đi, nhìn cậu bây giờ xem, chắc chắn, mày nhú chặt đến mức có thể kẹp chết ruồi bọ rồi, coi chừng nhanh già nhé." Tiết Đồng Hải lại bắt đầu không đứng đắn.

Kiều Ngôn Hi rộng lượng chấp nhận nửa câu đầu của cậu, không thêm so đo nửa câu sau. "Cho dù kết quả thế nào, đến lúc đó cũng nhớ báo cho tớ một tiếng đấy!"

"Được rồi, biết rồi, vô học đi, đừng lo, tiết vật lý đấy." Tiết Đồng Hải một phát đạn vào cái trán trơn bóng của Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi kêu rên một tiếng, chậm rì rì mở sách vật lý ra. Tiết Đồng Hải nhìn dáng vẻ như chuẩn bị lên chiến trường của cô, bất giác nở nụ cười. Hi Hi nhà cậu sao có thể đáng yêu đến thế.

Tan học, Tiết Đồng Hải để Kiều Ngôn Hi đưa Doãn Manh Manh đi trước, cậu muốn nói chuyện về Doãn Manh Manh một chút với Lý Minh Xuyên. "Minh Xuyên, không phải chỉ là một Doãn Manh Manh thôi sao, cậu nhìn cậu bây giờ trông người không ra người quỷ không ra quỷ xem." Tiết Đồng Hải nhìn khuôn mặt âm ỉ của Lý Minh Xuyên nói.

"Cậu chỉ là 'đứng nói chuyện không thấy thất lưng đau' thôi, cậu bị cự tuyệt một lần thử xem!" Lý Minh Xuyên phàn bác cậu.

"Ai nói, cậu còn có dũng khí thổ lộ, tớ có đâu? Hừ, chỉ có thể vụng trộm thích." Tiết Đồng Hải cười tự giễu.

Lý Minh Xuyên không nghĩ rằng cậu sẽ nói đến chuyện này, có phần kinh ngạc, "Ài? Cậu cũng có người thích, chẳng lẽ là Kiều Ngôn Hi?"

"Đến cậu cũng nhìn ra rồi, còn cô ngốc kia một chút cảm giác cũng không thấy."

"Đúng rồi, tớ đã sớm cảm thấy thế, cậu đối với cô ấy tốt hơn bình thường, chẳng trách vừa lên sơ trung đã muốn cùng nhau đi học, tớ còn nghĩ rằng cậu thật sự quan tâm bạn học đó."

"Có là gì so với cậu, cậu còn mạnh hơn nhiều, cậu nhìn mấy ngày nay Doãn Manh Manh mệt mỏi ừ ừ xem, chắc chắn cũng có ý tứ với cậu, cậu buồn cái rắm gì."

Lý Minh Xuyên chớp mắt tựa như vừa được hồi sinh mà phấn chấn, "Thật sự? Nhưng tại sao cậu ấy lại không tiếp nhận tớ?"

"Đầu óc phun xi măng của cậu làm sao hiểu, sắp đến đầu tháng ba rồi, Doãn Manh Manh lại học tập tốt như vậy, sao có thể làm chuyện để phân tâm việc học, cậu cho là cô ấy nghĩ giống cậu, đồ trường nào cũng được sao?" Tiết Đồng Hải rất là bất đắc dĩ với tên bạn thân tri độn này.

"Như vậy là cậu ấy thật sự có thích tớ! Ha ha ——" Lý Minh Xuyên hưng phấn, "Không được, ngày mai tớ phải nói với cậu ấy, tớ... Tớ chờ cậu ấy thi xong! Ha ha."

Tiết Đồng Hải nhìn vẻ mặt Lý Minh Xuyên ngây ngốc, bỗng nhiên cảm thấy thực hâm mộ, cậu cũng muốn như cậu ấy, được thổ lộ với cô gái mình thích, nhưng mà Kiều Ngôn Hi không giống như Doãn Manh Manh, cô sẽ không dễ dàng tiếp nhận cậu, cô tốt đẹp như vậy như vậy, hơn nữa gia đình ngoài gia đình ra thì cô chỉ có sách làm tri kỉ, dường như làm thế nào cậu cũng không thể bước vào thế giới của cô.

Chờ một thời gian nữa, Tiết Đồng Hải nghĩ, đợi đến khi cha Kiều Ngôn Hi ra tù hoặc sau khi thi vào trường cao đẳng, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn, cho đến lúc đó, cậu nhất định phải bắt lấy cơ hội thổ lộ! (kết quả là bị A Ngọc nhà mình hẫng tay trên, đen đui quá =v= suýt thì có cơ hội tranh cúp với nam chính rồi:v)

Nhưng mà trên thế giới làm gì tồn tại những điều dễ dàng đến thế, nếu như cậu không nắm chắc cơ hội, về sau nó sẽ không bao giờ trở lại nữa. Bất luận cậu trả giá bao nhiêu, cũng không có ai chờ cậu. Thế gian gọi đó là tình yêu.

Tình yêu, không phải chỉ cần bạn kiên trì thì sẽ có kết quả, trong thế giới tình cảm đó, chỉ có yêu và không yêu thôi. Nhiều năm về sau, Tiết Đồng Hải nhớ lại, rốt cuộc cũng hiểu ra, hạnh phúc nhất định phải tranh thủ đúng lúc, không ai có thể chờ đợi sự ngập ngừng của bạn, cho dù bạn chắc chắn đã sở hữu nó, nhưng nếu như chậm chạp thì cái gì cũng không thể chiếm được cho riêng mình.

Ngày hôm sau, Lý Minh Xuyên vừa thổ lộ, tâm tình Doãn Manh Manh lập tức chuyển biến, Kiều Ngôn Hi qua lời Tiết Đồng Hải biết được sự tình, giờ phút này nhìn Doãn Manh Manh, chỉ biết rằng cô thật sự thích Lý Minh Xuyên. Bản thân chẳng thể làm gì, chỉ có thể chúc cô hạnh phúc.

Hy vọng cô và Lý Minh Xuyên thuận lợi hết thảy, không một ai thay lòng đổi dạ, cũng không bỏ lỡ việc học tập. Cứ như vậy đi, Kiều Ngôn Hi nói với chính mình, tuy rằng không thể giải quyết vấn đề triệt để, nhưng mà như thế này là đủ rồi, ít nhất sẽ không ai bị tổn thương.

Thật không biết chữ thích này có bao nhiêu hấp dẫn, khiến cho nhiều người vây quanh nó như vậy, vì nó mà biến đổi cảm xúc trong lòng. Chuyện tình lần này Doãn Manh Manh, Kiều Ngôn Hi thu vào mắt từng chi tiết nhỏ, càng thêm kiên định sẽ tuyệt đối quyết tâm không yêu đương.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 19

Edit: Shin

Sinh nhật Tiết Đồng Hải đến, Kiều Ngôn Hi tặng quà cô tự tay mua cho cậu. Thật ra cô cũng có chút ngượng ngùng, đưa một món quà vô dụng như vậy, không biết Tiết Đồng Hải có thích hay không.

Sự thật chứng minh lo lắng của cô là dư thừa, Tiết Đồng Hải cực kỳ thích quà của cô. Ngày đó, trong ấn tượng của Kiều Ngôn Hi lưu lại hình ảnh lúm đồng tiền nhỏ trên mặt Tiết Đồng Hải chưa từng biến mất bên khóe môi cậu.

Kiều Ngôn Hi đưa quà sinh nhật cho cậu, khiến cho Tiết Đồng Hải rất kinh hi. Cậu nắm trong tay cái bật lửa, vuốt ve hết lần này đến lần khác. Thật tốt quá, thật sự Hi Hi đã tặng cậu, cả đời này cậu nhất định xem nó như báu vật riêng mình!

Thoáng cái đã đến kỳ nghỉ đông, Kiều Ngôn Hi mặc áo lông thật dày bước vào ngục giam một lần nữa. Cô ở trong phòng thăm tù kể cho cha nghe về trường học, thầy giáo, bạn học và thành tích của mình.

Cô kiên nhẫn không ngừng kể cho cha nghe, dường như muốn đem tất cả những gì trong cuộc sống những năm qua mà cha bỏ lỡ trở về.

Tiểu Linh vui mừng nhìn chồng và con gái hòa thuận, bỗng nhiên cảm thấy những năm gần bà chịu khổ cực cũng đáng giá. Tuy rằng Kiều Văn Trung không mang đến cho bà cuộc sống giàu sang sung túc, yên ổn nhàn hạ, nhưng mà ông luôn đối xử với bà hết lòng.

Khi bà mang thai, bị nghén nghiêm trọng, hôm nay muốn ăn cái này, ngày mai muốn ăn cái kia, Kiều Văn Trung chưa từng mất kiên nhẫn, mặc kệ bà muốn ăn cái gì đều mua cho bà, tới khi bà không vô mới thôi, khi đó ông sẽ nhìn bà, mỉm cười dạt dào hạnh phúc.

Bọn họ ở nông thôn, lúc nấu cơm đa phần phải dùng than, cho nên việc nhóm lửa khá rắc rối. Đàn ông nhà người ta bình thường đều áp dụng nguyên tắc "Quân tử xa nhà bếp", nhưng chỉ cần Kiều Văn Trung ở nhà, mỗi bữa cơm đều có sự giúp đỡ tận tình của ông.

Lễ mừng năm mới, đều phải giết gà giết vịt, Kiều Văn Trung biết bà không thích giết gà, liền tự mình học cách nhổ lông gà, làm sạch nội tạng gà, cho đến khi gà đã sạch sẽ mới đưa cho bà xào nấu nấu nầu. Một người đàn ông cao một thước tám, ngồi trước căn bếp nhỏ hẹp nhổ lông gà, vậy mà ông chưa từng cảm thấy mất mặt.

Sau khi Kiều Văn Trung gặp chuyện không may, chị em trong nhà khuyên bà nhanh chóng ly hôn, thừa dịp tuổi trẻ còn có thể tìm tấm chồng tốt hơn, lúc này bà đương nhiên tức giận, ông đối xử tốt với bà như vậy, cho dù ông có làm trăm ngàn chuyện không phải, nhưng xưa nay chưa từng đánh chửi bà dù chỉ một lần, bình thường cũng không nổi nặng lời, khi ông gặp chuyện không may làm sao bà có thể bỏ mặc mà đi.

Tuy rằng bà chỉ là một người phụ nữ, nhưng mà cũng thay ông chống đỡ căn nhà này! Chờ đến khi ông trở về. Bà sẽ đem những chuyện này giao lại cho ông, đến lúc đó, ông sẽ lại vì bà mà che mưa chắn gió!

Kiều Văn Trung nhìn con gái đã sắp thành thiếu nữ, trong lòng vừa hạnh phúc vừa chua xót. Ông phải sớm nhận ra rằng, ông có một vợ hiền và một đứa con gái ngoan, làm sao ông có thể làm liên lụy đến họ như thế!

Vợ vì cái nhà này suốt ngày mệt nhọc, mà con gái ông, còn nhỏ tuổi như vậy nhưng sao lại hiểu chuyện như người lớn, đây đều là do một tay ông tạo thành! Ông sẽ không bao giờ sa đoạ như thế lần nào nữa, ông nhất định phải cố gắng giảm án tù, phải được thả ra ngoài sớm một chút, để được đoàn tụ với vợ! Mang lại những tháng ngày yên bình chẳng còn mệt nhọc!

"Mẹ, môn vật lý con học luôn luôn yếu." trên đường về nhà Kiều Ngôn Hi oán giận với Tiểu Linh. "Con luôn cố gắng học, nhưng dù cố thế nào cũng vô dụng."

"Không sao cả bảo bối, con đã rất giỏi rồi mà." Tiểu Linh sờ sờ đầu Kiều Ngôn Hi nói.

"Nhưng chuyện này liên lụy đến thành tích của con đó, con còn muốn thi vào trường tốt nhất!""

"Lấy thành tích hiện tại của con là có thể thi vào trường tốt nhất rồi, đừng lo lắng." Tiểu Linh an ủi cô.

"Từ nhỏ đến lớn mẹ không hề quan tâm đến thành tích của con! Có phải mẹ không thương con hay không!"" Kiều Ngôn Hi tức giận, từ nhỏ đến lớn mẹ chưa từng kiểm tra phiếu điểm của cô, đều do cô chủ động đưa cho mẹ xem, làm sao mẹ có thể vô tâm như thế.

"Con ngốc quá, là do mẹ yên tâm với con gái mình đó, bảo bối của mẹ lúc nào cũng biết mình muốn gì và nên làm gì, căn bản mẹ không cần quan tâm." Tiểu Linh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái nói, trải qua một năm này, quan hệ giữa bà và con gái đã ngày càng tốt hơn, hai người giống như trở thành bạn thân, thật sự bà rất hạnh phúc.

Kiều Ngôn Hi nghe được câu trả lời của mẹ liền đắc chí: "Thật sao? Con có thể làm tốt như thế sao?"

Tiểu Linh hôn lên khuôn mặt Kiều Ngôn Hi: "Ừ, bảo bối của mẹ làm gì cũng tốt."

Kiều Ngôn Hi hôn lại bà một cái, mẹ con hoà thuận vui vẻ. Thật tốt quá, Kiều Ngôn Hi nghĩ, mọi chuyện đều tốt đẹp, chờ khi nào cô thi vào trường tốt nhất, chờ khi nào ba ra tù, chờ khi nào mẹ về nhà, chờ khi nào...

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 19.2

Edit: Shin

"Bà nội, sao bà lại thức sớm như thế chứ, mùa đông thế này thời tiết đâu dễ chịu gì, tại sao bà không nghỉ ngơi nhiều hơn một chút." Buổi sáng, Kiều Ngôn Hi vừa thức dậy liền phát hiện bà nội đã nấu xong bữa sáng.

"Người già rồi, tự nhiên sẽ dậy sớm thôi, Hi Hi đừng lo lắng, bà nội không mệt mỏi." Bà nội nhìn cháu gái ngoan cười ha ha nói.

"Mẹ, con đã nói lúc con về nhà sẽ nấu cơm mà, sao mẹ lại nấu cơm chứ." Tiểu Linh nghĩ đến chuyện bà lớn tuổi như vậy còn dậy sớm nấu cơm cho cả nhà liền khó chịu.

"Mẹ nhàn rồi không có việc gì làm, vài ngày nữa con phải đi rồi, thừa dịp mấy ngày rảnh rỗi này cứ tranh thủ nghỉ ngơi, nhanh, mau tới đây ăn cơm, hai đứa đừng có đứng ngây ra đó, nguội hết bây giờ." Kiều bà nội đưa cho Tiểu Linh hai chiếc đĩa.

"Hi Hi, mẹ mới nhớ ra chuyện này, mẹ hỏi con tại sao đầu tháng ba năm nay con lại không đi chúc tết, chạy tới nhà dì hai làm gì?" Tiểu Linh vừa ăn vừa nói.

"Con đi thăm chị." Kiều Ngôn Hi không ngần ngại nói.

"Ai chẳng biết con đi thăm chị, mấu chốt là tại sao lại đi vào đầu tháng ba, hàng năm vào tháng tư mới đi cơ mà, đầu tháng ba con lại không có mặt ở nhà bác cả để chúc tết, sao con có thể đi tùy tiện như thế, ngày hôm đó bố bới tìm con suốt đấy." Tiểu Linh nhìn con gái có chút tức giận.

*bối bối: ý chỉ xưng hô thân mật

Kiều Ngôn Hi đặt chiếc đĩa thật mạnh lên bàn: "Tìm con? Tìm con làm gì? Châm chọc khiêu khích chặc?"

"Con bé này sao con có thể nói như thế, nó cũng đâu phải kẻ thù của con." Tiểu Linh buồn bực, con gái bà sao lại đột nhiên không hiểu chuyện như thế.

Bối bối là con gái của dì cả Kiều Ngôn Hi, tên thật là Lưu Thần Vũ, nghe có vẻ nam tính nhưng thật ra đó là một đứa con gái. Từ nhỏ đã lớn lên ở thành thị, tính tình có phần kiêu căng, trước mặt người lớn là đáng yêu khác, trước mặt chị em họ hàng lại là một bộ mặt khác nữa. Luôn mồm nói Kiều Ngôn Hi trông rất quê mùa, muốn cùng Kiều Ngôn Hi so sánh này so sánh kia, Kiều Ngôn Hi thật sự không muốn thấy cậu ta.

"Làm sao mẹ hiểu được cậu ấy chứ, mẹ chỉ biết nói con, nếu như cậu ấy tốt bụng, thì con đã không muốn tránh mặt cậu ta rồi." Kiều Ngôn Hi ủy khuất, sao mẹ có thể không phân biệt tốt xấu mà trách cô chứ.

"Vậy con nói cho mẹ nghe về con bé xem, cho mẹ biết lý do vì sao con không muốn gặp bối bối." Tiểu Linh biết con gái mình là đứa rất hiểu chuyện, khi không sẽ chẳng làm chuyện vô lễ này, khẳng định là có nguyên nhân khác.

"Mỗi lần chúng con gặp nhau cậu ta sẽ nói cha không tốt thế này không tốt thế kia, chúng con đẹp hơn thế nào xấu hơn thế nào, quần áo của con như thế nào như thế nào, nói chung là linh ta linh tính các thứ, làm con phiền gần chết."

Nghe thấy con gái nói như vậy, Tiểu Linh trong lòng khó chịu bực bội, đúng vậy, sao bà có thể quên, con gái đã sắp trưởng thành rồi, đây là khoảng thời gian đẹp nhất trong tuổi trẻ, nhưng bà lại chưa từng chú ý đến điểm này, cũng chưa hề mua cho con gái bà quần áo mới. Mà hiện tại, để cho con gái bị người khác cười nhạo mới nhận ra điều này, bà đúng là không xứng làm mẹ.

"Chờ đến khai giảng, mẹ sẽ mua cho con mấy bộ quần áo, bây giờ mấy cửa tiệm trên đường cũng không mở cửa. Tuy rằng chúng ta không có nhiều tiền, nhưng cũng không nên để người khác xem thường được." Tiểu Linh buồn chiếc đĩa nói với con gái.

"Con bé đó, bình thường mẹ đã không thích rồi, có một lần nó đến đây, còn không chịu uống nước nhà chúng ta, nói là nước giếng bẩn, tự mình đem theo hai chai nước suối uống, mới tí tuổi đã bị mẹ chiều chuộng đến nổi bệnh tật như thế, Hi Hi, mẹ mua cho con mấy bộ quần áo đẹp, để cho bọn họ mở rộng tầm mắt."

Bà nội vừa nghe bảo bối nhà mình bị người ta bắt nạt liền nổi giận, hơn nữa còn cực kỳ tức giận. Cái gì mà cháu nội cháu ngoại, đều đẹp sang một bên đi, cháu gái lớn của bà mới là nhất, cháu chắt gần xa đều chẳng bằng một góc của Kiều Ngôn Hi, thật đúng là không đáng tin cậy. Thiện cảm trong lòng của bà nội với Lưu Thần Vũ lại giảm đi một chút.

"Mẹ, bà nội, không cần đâu, mua quần áo mới cho cháu làm gì, ở trường học đều là mặc đồng phục cả, chờ hai năm nữa rồi tính sau." Kiều Ngôn Hi nhìn mẹ và bà nội hết lòng bao che, vừa dờ khóc dờ cười đồng thời lại có chút cảm động.

"Đúng rồi, chờ thêm vài năm, mẹ sẽ điểm trang cho con xinh đẹp như tiên nữ, xem ai còn dám nói con gái mẹ xấu xí!" Tiểu Linh hạ quyết tâm, bà chỉ có một đứa con gái, về sau phải chú ý, không thể để con gái chịu khổ.

Kiều Ngôn Hi nhìn mẹ đã hơn ba mươi tuổi nhưng vẫn còn dí dỏm như thế, cảm thấy trước kia mình thật sự thực không biết điều, sao lại có thể để cho mẹ khổ sở trong lòng như thế. Trước kia cô và mẹ luôn được cha yêu thương hết mực, mặc kệ việc nặng cũng chưa từng động tay. Mỗi ngày chỉ dạy học và đọc sách.

Khi ba gặp chuyện không may mẹ đã bất lực cỡ nào, vậy mà cô lại thêm dầu vào lửa. Về sau cô sẽ không bao giờ như vậy nữa, cô muốn cho mẹ một cuộc sống tốt, để cho bà chỉ có thể đọc sách, ngủ thành thoi, một cuộc sống nhàn hạ an lành. Nhất định sẽ không để bà chịu khổ.

Cô muốn mẹ vẫn mãi giữ được tính cách lạc quan yêu đời như lúc này! Nhiều năm về sau, mỗi khi Tiểu Linh và Kiều Ngôn Hi thủ thi tâm sự không ngừng những chuyện trong nhà ngoài ngõ, Kiều Ngôn Hi vô cùng hối hận rằng tại sao trước kia không bắt mẹ sửa đổi tính cách này.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 20

Edit: Shin

Qua mừng 8 Tiểu Linh trở về Thành phố D, Kiều gia chỉ còn lại bà nội và Kiều Ngôn Hi, không khí vừa mới náo nhiệt không lâu đã trở nên lạnh lẽo. Duy chỉ có một người không đổi thay chính là Tiết Đồng Hải, ngày nào cậu cũng chạy đến nhà Kiều Ngôn Hi.

"Hi Hi, bài này làm thế nào nhì?" Tiết Đồng Hải cầm bút chỉ vào một bài tập trong sách nâng cao nói với Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi nhìn vào bài tập chăm chú, "Chẳng phải bài này trên lớp thầy giảng rồi sao, còn đặc biệt nhấn mạnh nữa, sao cậu lại quên chứ?"

"À... Do lúc đó tớ không kịp nghe mà." Tiết Đồng Hải chột dạ, sao cậu có thể quên cách làm chứ, chẳng phải chỉ là một bài toán nhỏ hay sao, nếu không phải vì muốn Hi Hi nói chuyện với cậu nhiều hơn một chút, cậu sẽ không giả vờ vô dụng như thế!

"Bây giờ tớ sẽ giảng lại một lần nữa, lần này cậu phải nghe cho kỹ đó." Kiều Ngôn Hi nhìn Tiết Đồng Hải nói.

"Biết rồi, Hi Hi cậu cứ yên tâm đi, lần này tớ chắc chắn sẽ làm được mà!" Tiết Đồng Hải vỗ ngực cam đoan. Đồng thời nói thầm trong lòng, có thể không làm sao, tớ biết làm sẵn rồi mà.

Kiều Ngôn Hi nhẹ nhàng giảng lại cách làm một lần, sau đó quay đầu nói: "Cậu đã hiểu chưa?"

Bóng dáng nữ sinh dịu dàng cúi đầu, ngón tay mảnh khảnh còn dính lại chút mực đen của bút bi, quét qua quét lại trông càng thêm trắng mịn thon dài, nhìn cậu mỉm cười, khi nói chuyện âm áp hô hấp nhẹ nhàng phớt qua hai má cậu, dường như điều này quá đối tốt đẹp, tốt đẹp đến độ cậu không dám thờ ơ, Tiết Đồng Hải ngơ ngác nhìn Kiều Ngôn Hi như vậy, quên cả thời gian, cũng quên luôn cả lời muốn nói.

Kiều Ngôn Hi nhẹ lên đầu Tiết Đồng Hải, cao giọng nói: "Rốt cuộc cậu có nghe tớ giảng hay không, đừng làm tớ mất công giảng!"

Tiết Đồng Hải lập tức phục hồi tinh thần lại, ý thức được ánh mắt mình từ đầu chí cuối luôn dừng trên mặt Kiều Ngôn Hi, khuôn mặt đỏ ửng lan đến tận mang tai, cậu cuống quýt cúi đầu, lắp ba lắp bắp nói: "Nghe... Nghe mà, thật sự đó".

Kiều Ngôn Hi nhìn Tiết Đồng Hải, cảm thấy cậu có phần kỳ quái, "Sao mặt cậu hồng thế?"

Tiết Đồng Hải càng thêm quần bách, nhanh chóng bịa một lý do: "Không có, không có, có thể là do phòng cậu có chút nóng."

"Thật không, nhưng mà..." Kiều Ngôn Hi vừa muốn nói gì, lập tức bị Tiết Đồng Hải đánh gãy.

"Hi Hi, bài này tớ biết làm rồi, tớ nói sơ qua một chút, cậu nghe xong đúng hay không?" Nói xong cũng không chờ Kiều Ngôn Hi trả lời liền tự nhiên nói lại phương pháp làm bài.

Kiều Ngôn Hi nhìn cậu cúi đầu giải bài, cũng không nhắc lại câu hỏi vừa rồi của mình, cẩn thận nghe cậu trình bày, vừa nghe vừa gật gật đầu, thì ra cậu ấy đã hiểu, đúng là không sai chỗ nào.

Tiết Đồng Hải rốt cuộc cũng thả lỏng, thiếu chút nữa cậu đã lộ tẩy. May mắn Hi Hi không hiểu gì về phương diện này. Cứ như vậy đi, cứ bên cạnh cô như vậy, chờ đến khi thời cơ tốt đến.

Chạng vạng, Tiết Đồng Hải thu dọn đồ đạc trở về nhà, mặc dù bà nội nói thế nào cũng không chịu ở lại ăn cơm. Kiều Ngôn Hi mang Tiết Đồng Hải tổng ra khỏi cửa chợt nghe thấy bà nội ở nhà lải nhải: "Ông Tiết nuôi cháu trong nhà đúng là tốt ghê luôn, đã đẹp trai rồi, học tập cũng giỏi như thế."

Kiều Ngôn Hi cố ý làm nũng với bà nội: "Bà nội, bộ cháu không tốt sao!" Vừa nói vừa bày ra một khuôn mặt ủy khuất.

"Ai nói, ai có thể hơn cháu ngoan của bà chứ, không có chuyện đó đâu!" bà nội lập tức kiên định nhấn mạnh lập trường.

Kiều Ngôn Hi bật cười, ôm bà nội làm nũng: "Bà nội, bà nội, bà tốt nhất."

Bà nội bị cháu gái nhà mình ôm lấy, liền mừng rỡ cười toe toét, vỗ vỗ Kiều Ngôn Hi khen cháu gái ngoan. Kiều Ngôn Hi tựa đầu vào vai bà nội, dùng mặt cọ cọ. Ba mẹ đều không ở nhà, chính bà là người nuôi dưỡng cô từng chút từng chút một cho đến khi cô lên cao trung. Cuộc sống của bà vốn là gian nan, con cái trong nhà cũng không giàu có, bạn già đi sớm, chỉ trông vào vài đồng trợ cấp mỗi tháng để sống. Sau khi ba gặp chuyện không may, lại tăng thêm cho bà một phần gánh nặng, cuộc sống càng thêm gian nan. Nhưng cô chưa từng nghe bà nội oán giận nửa lời.

Mỗi ngày bà nội đều cười ha ha, vào những khi không có tiền, bà chỉ âm thầm mang khuôn mặt già nua đi mượn tiền hàng xóm, không bao giờ để cho cô phải chịu xấu hổ. Bà có bệnh tim, uống thuốc phải đúng ngày đúng giờ, nhưng đã có một thời gian rất dài cô không nhìn thấy bà uống thuốc, mỗi lần hỏi đến, bà nội sẽ trừng mắt nhìn cô: Nói bừa, làm sao bà có thể chưa uống thuốc, cháu nhìn ngân tử là biết.

Kỳ thật cô biết, đó là lọ cuối cùng rồi, bà nội không hề uống, cố ý đặt trên ngăn tủ cho cô nhìn thấy. Kiều Ngôn Hi nghĩ đến đây, trong lòng khó chịu như bị ai cắn một nhát. Tuy rằng bình thường cô hi hi ha ha, giống như rất vui vẻ, nhưng mỗi phút giây cô đều mong mỗi sớm ngày trưởng thành, nhanh chóng tìm việc làm, nhanh chóng kiếm tiền.

Vài năm nay tuy rằng đều nhận được học bổng, nhưng mà tổng cộng tất cả chỉ có mấy ngàn mà thôi, cô muốn kiếm tiền đến mức sắp điên mất rồi. Ở trường học, cô tiện tay mua đại đồ ăn, trên mặt vờ ghi kín chữ. Cô gần như không mua quần áo mới, mỗi lần mẹ muốn dẫn cô đi mua, cô đều cự tuyệt. Cô luôn nói ở trường học chỉ mặc đồng phục thì mua đồ mới làm gì. Nhưng có trời mới biết, cô khát khao được xinh đẹp cỡ nào. Cô đã lên sơ hai, cũng sắp tốt nghiệp rồi.

Nhưng cô phải chịu đựng, cái gì cũng không muốn để tiết kiệm tiền. Từ sau khi ba gặp chuyện không may, cô đối với cuộc đời này càng hiểu sâu sắc hơn, cô đã biết tiền quan trọng cỡ nào. Cô xác định rõ ràng mục tiêu đời mình, kiếm tiền! Kiếm thật nhiều tiền!

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chương 21

Edit; Shin

Học kỳ sau, không khí học tập trong lớp càng khẩn trương, các học sinh đều bắt đầu vui đầu học như điên.

Kiều Ngôn Hi cũng không ngoại lệ, cô chưa từng ý lại thành tích mà bỏ bê chuyện học tập, ngược lại, so với người khác, cô lại càng thêm cố gắng, cô biết điểm yếu của mình là gì, một khắc cũng không dám thả lỏng. Cô càng thêm tu dưỡng trình độ vật lý của mình, mỗi ngày cầm sách vật lý theo sau Khương Thành Ngọc, cái gì không hiểu liền hỏi ngay.

Trong ban có rất nhiều người đều bội phục Kiều Ngôn Hi, bởi vì hầu hết chẳng ai chịu được mặt lạnh của Khương Thành Ngọc. Bởi vì chuyện này mà Tiết Đồng Hải thường xuyên oán giận với Kiều Ngôn Hi, nói cái gì mà Kiều Ngôn Hi có mới nói cũ, gần đây chả còn để ý cậu.

Mỗi lần vừa nghe cậu oán giận, Kiều Ngôn Hi lại đem sách vật lý đặt trước mắt cậu. Những lúc thế này Tiết Đồng Hải sẽ bắt đắc dĩ ngoan ngoãn cầm miệng.

"Khương Thành Ngọc..." Kiều Ngôn Hi vừa nghe chuông tan học vang lên, lập tức nghiêm mặt tiến đến trước mặt Khương Thành Ngọc.

Khương Thành Ngọc nhìn cô một cái, tay duỗi ra: "Đưa bài đây."

Kiều Ngôn Hi lập tức ngoan ngoãn đưa bài cho cậu, còn không quên nịnh hót vài câu: "Khương Thành Ngọc, thực ra tớ thấy cậu rất tốt luôn, nếu mà cậu thường xuyên trò chuyện, bảo đảm sẽ có rất nhiều người thích cậu đó."

Khương Thành Ngọc buông bài xuống, hai tay khoanh lại: "Ý cậu nói tớ không có người thích?"

Kiều hi lập tức sững sờ, vội vàng giải thích: "Nào có nào có, cậu học tập giỏi như thế, lại đẹp trai nữa, sao có thể không có người thích, tớ nói sai tớ nói sai."

Khương Thành Ngọc nhìn Kiều Ngôn Hi bối rối, trong lòng lập tức trở nên nhẹ nhàng. Gần đây ba mẹ cãi nhau càng dữ dội hơn, thậm chí có hôm còn quên nấu cơm cho cậu ăn, có đôi khi cậu thật sự muốn vọt đến trước mặt cha mẹ nói bọn họ ly hôn ngay đi.

Cậu bị việc cha mẹ cãi nhau làm cho tâm phiền ý loạn, tuy rằng đây là chuyện xảy ra như cơm bữa, nhưng trong lòng cậu vẫn khó chịu khổ sở. Tâm trạng cũng theo đó mà xấu đi, bởi lúc nào cậu cũng mang khuôn mặt lạnh, lại không thân thiết với ai, căn bản không kẻ nào muốn tiếp cận, cũng chẳng thừa hơi quan tâm.

Hôm nay Kiều Ngôn Hi như thế, càng nhìn càng cảm thấy vui vẻ trong lòng, thậm chí tâm tình còn tốt lên không ít. Chẳng lẽ Kiều A Miêu có siêu năng lực làm cho tâm trạng người ta vui vẻ?

"Khương Thành Ngọc, Khương Thành Ngọc, cậu thật sự tức giận rồi hả?" Kiều Ngôn Hi nhìn Khương Thành Ngọc này giờ không nói gì, nghĩ rằng cậu tức giận với mình.

"Không có, bài này làm như thế này..." Khương Thành Ngọc từ trong suy nghĩ tỉnh táo lại, bắt đầu giảng bài Kiều Ngôn Hi một chút, giọng nói cậu rất êm tai, trầm thấp lại có từ tính, hướng dẫn lại không nhanh không chậm, hơi khàn khàn. Kiều Ngôn Hi vừa nghe vừa vô thức nói ra lời trong lòng: "Khương Thành Ngọc, giọng nói của cậu thật là dễ nghe."

Sau khi nói xong, Kiều Ngôn Hi mới phát hiện lời nói của mình có phần sai sai, vội vàng che miệng lại, nhưng đã không còn kịp rồi.

Khương Thành Ngọc ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào mặt cô: "Thật hả?"

Bình thường, mỗi lúc Kiều Ngôn Hi bị cậu nhìn như vậy đều cảm thấy ớn lạnh, nhưng hôm nay không biết tại sao, giống như... Giống như trong lòng bị kích động, kỳ lạ, cô không hề làm chuyện gì hổ thẹn với cậu, hoảng cái gì chứ. Nhưng mà càng nghĩ tim đập lại càng nhanh, Kiều Ngôn Hi nhin không được đồ mặt, cúi đầu.

"Kiều A Miêu, vừa rồi cậu nói thật chứ?" Khương Thành Ngọc lại hỏi một lần nữa. Cậu nhìn thấy Kiều Ngôn Hi đỏ mặt cúi đầu, nhin không được mừng thâm trong lòng, có phải Kiều Ngôn Hi có một chút cảm giác với cậu hay không?

"Thật... Thật đúng là, cậu lại tự kỷ rồi." Kiều Ngôn Hi nói chuyện có hơi lấp bắp. Bây giờ cô không muốn nói chuyện với Khương Thành Ngọc, cô cần được bình tĩnh, bình tĩnh, đến tận cùng mình bị cái gì vậy.

May mắn, chuông vào lớp cũng reo lên, Kiều Ngôn Hi nhẹ nhõm thở một hơi, lập tức cảm vớ của mình trên bàn Khương Thành Ngọc, quay đầu đi. Khương Thành Ngọc nhìn cô, gọi lên khỏe mỗi, không nhin được nở nụ cười, thì ra chỉ cần cậu cố gắng thì sẽ có hy vọng, Kiều A Miêu, cậu chờ đó!

"Các học sinh, năm nay, trường chúng ta dự định mở đại hội thể dục thể thao..." Chủ nhiệm lớp còn chưa nói hết, cả phòng học bắt đầu thảo luận sôi nổi, tuy rằng bọn họ đều là học sinh ngoan, nhưng đối với hoạt động thể dục thể thao bọn họ đều rất hào hứng.

"Thật sao? Trường của chúng ta còn tổ chức cả đại hội thể dục thể thao ư! Mày néo tao một cái xem thật hay mơ vậy?"

"Rốt cuộc trường học cũng khai ân rồi!"

"Nhất định phải tham gia vào nhiều hạng mục, hồi học tiểu học tao có bao giờ được tham gia đại hội thể dục thể thao gì đâu."

"..."

Chủ nhiệm lớp vỗ vỗ vai cái lên bàn giáo viên, nhắc nhở các học sinh tiếp tục yên lặng, "Hãy nghe thầy nói hết đã, lần này chúng ta tổ chức đại hội thể thao, nhưng không được vận động quá mạnh, phải đạt tiêu chí an toàn lên hàng đầu, chung quy cũng vì đầu tháng ba các em phải thi cử."

"Đại hội thể dục thể thao ư? Nó là cái quái gì thế, tớ nói này, tại sao hiệu trưởng đột nhiên ngẫu hứng thế." Tiết Đồng Hải và Kiều Ngôn Hi oán giận.

"Đúng vậy, sao đột nhiên thầy hiệu trưởng lại tốt bụng thế chứ, hồi tiểu học tớ còn đạt quán quân một ngàn năm trăm mét đó!" Kiều Ngôn Hi vừa phụ họa theo Tiết Đồng Hải vừa khoe khoang.

Tiết Đồng Hải lấy tay chỉ lên đầu Kiều Ngôn Hi: "Hi Hi, chúng ta có thể đừng tự kỷ không?"

Kiều Ngôn Hi thừa dịp thầy giáo không chú ý giờ tay đánh cậu một chút: "Cậu đi chết đi!"

"Ở đây có vài hạng mục đăng ký môn thể thao, Tiết Đồng Hải với... À, với Khương Thành Ngọc sẽ phụ trách công việc báo danh đăng ký lần này nhé, hai ngày nữa nộp lại danh sách cho thầy, đại hội thể dục thể thao diễn ra vào ngày mười hai tháng tư, còn có mười ngày, các em nhớ tranh thủ thời gian." Chủ nhiệm lớp nói xong liền mở ra giáo án ra chuẩn bị giảng bài.

Tiết Đồng Hải ở trong lòng kêu rên: Mắc mớ gì phải làm việc cùng đội với tên mặt lạnh đó, chẳng phải xưa nay cậu ta không thèm tham gia hoạt động gì sao. Chuyện này đúng là chẳng hay ho gì.

Lúc này, Khương Thành Ngọc cũng nói thầm trong lòng: Vì sao bỗng nhiên bảo mình phụ trách chuyện này, hơn nữa lại làm cùng tên đàn kia, mới nhìn đã thấy ngứa mắt, thật đúng là buồn bực.

Thật ra Khương Thành Ngọc không biết rằng, ở trong mắt người khác, cậu đã thay đổi rất nhiều, lần đầu tiên đến trường, cậu chưa bao giờ chủ động nói chuyện với bạn cùng lớp, cũng không thèm cười một cái. Nhưng từ lúc thân thiết với Kiều Ngôn Hi rồi, cậu thường xuyên cười hơn, còn chủ động đùa nghịch tươi cười, mặc dù chỉ đùa với mỗi Kiều Ngôn Hi.

Nhưng mà bình thường khi bắt gặp bạn học ở đâu đó cậu cũng sẽ gật đầu lịch sự, phải biết rằng trước kia cậu đã xa cách biết chừng nào.

Sự thay đổi này của cậu lọt vào mắt giáo viên, cho nên chủ nhiệm lớp cũng nhân cơ hội cho cậu chút việc làm, hy vọng cậu có thể sáng sủa hơn một ít. Hơn nữa, chủ nhiệm lớp kinh hi phát hiện, mỗi lần giao cho Khương Thành Ngọc việc gì, cậu đều có thể nhanh chóng hoàn thành. Chủ nhiệm lớp thế mới biết Khương Thành Ngọc rất thích hợp làm ban cán sự.

Vì thế từ đó, công việc Khương Thành Ngọc được giao trong lớp ngày càng nhiều, khiến cho cậu rất là mất kiên nhẫn. Càng ghét hơn là, khai giảng năm nay, chủ nhiệm lớp trực tiếp nhét cậu vào cái chức bí thư chi bộ.

Cậu thực không muốn làm, nhưng lại không còn cách nào, cậu biết thầy có ý tốt, chuyện này cậu nhin, nhưng mà mắc gì muốn cậu với Tiết Đồng Hải làm việc chung! Rõ ràng cậu ta là kẻ đàn độn, tuy rằng cậu ta là ban trưởng. Nhưng vì sao không để cho cậu là Kiều Ngôn Hi làm cùng nhau, Kiều Ngôn Hi cũng nằm trong ban cán sự.

Khương Thành Ngọc nghĩ đến đây, quay đầu nhìn về phía Tiết Đồng Hải, phát hiện Tiết Đồng Hải cũng tràn ngập oán khí bắn về phía cậu, hai người hung hăng trừng mắt nhìn đối phương một cái, sau đó cùng nhau quay đầu đi.

Chương 26: Chương 22

Edit: Shin

"Haiz! Phiên chết mất!" Kết thúc giờ tự học, Tiết Đồng Hải ghé mặt lên bàn thờ dài.

Kiều Ngôn Hi thật sự không muốn nhìn cậu giống như cá thiếu muối lăn qua lộn lại trên bàn, nhện không được đề lại hỏi cậu một phen: "Thưa tướng, cậu làm sao vậy?"

Tiết Đồng Hải lại thờ dài một hơi nói: "Còn không phải do cái đại hội thể dục thể thao sao, tuy rằng mọi người báo danh nhiều, nhưng số lượng tham gia vào các hạng mục không đồng đều, tớ nói khô cả cổ vẫn không ai đăng ký vào hạng mục trống còn lại."

"Khương Thành Ngọc đâu? Sao hai cậu không làm cùng nhau?"

"Tớ một nửa cậu ta một nửa, tớ xui xẻo ăn trúng cái hạng mục không ma nào thêm kia." Tiết Đồng Hải tức giận bắt bình nói.

"Nghĩa là, hạng mục này thiếu người tham gia sao?" Kiều Ngôn Hi hỏi.

"Hi Hi, không phải vấn đề nằm ở người tham gia, là hạng mục này có vấn đề cơ, các hạng mục khác cũng khá đông rồi, riêng hạng mục này còn thiếu 2 người." Tiết Đồng Hải giải thích với Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi có chút tò mò: "Vậy hả? Hạng mục đó là gì thế?"

"Đan chân khiêu đó, cần đến 7 người lận, con gái trong lớp chả ai muốn tham gia, nói là quá mệt mỏi." Tiết Đồng Hải nhún mày, "Chỉ còn hai vị trí, nhưng thật sự không còn ai báo danh."

Đan chân khiêu muốn người đầu tiên đem một chân nâng lên, đặt ở đứng ở cậu mặt sau người thứ hai một bàn tay thượng, mà người thứ hai tắc đem tay kia thì khoắc lên người đầu tiên trên vai, cũng là người thứ hai nghĩ người đầu tiên giống nhau cũng đem một chân đưa tại mặt sau nhân thủ trung, lấy này loại suy, tổng cộng cần bảy người. Bảy người muốn vẫn như vậy chạy năm mươi gạo, cái kia đoàn đội cái thứ nhất tại chính là quán quân.

(đoạn này mình xin bỏ tay, bạn nào có thể nhai nuốt nó thì xin hãy giúp mình nhé ^^)

Kiều Ngôn Hi hiểu ra rằng hoạt động này thật sự phức tạp, chẳng trách không ai đăng ký, cô vừa định trêu chọc Tiết Đồng Hải một chút, lại nhìn thấy dáng vẻ uể oải của cậu nên không đành lòng, cô nói: "Tính thêm cả tớ đi, lát nữa tớ rủ thêm Mạnh Mạnh nữa, vậy là đủ hai người rồi nhé."

"Hi Hi, sau cậu lại có thể tốt như vậy chứ! Cậu chính là cứu tinh của đời tớ!" Tiết Đồng Hải hưng phấn cầm tay Kiều Ngôn Hi, vừa nói vừa hưng phấn.

Kiều Ngôn Hi có hơi xấu hổ, cậu bạn này sao lại tự nhiên nắm tay như thế, cô muốn rút tay ra, nhưng ai ngờ Tiết Đồng Hải nắm chặt như vậy, cô không dứt ra được. "Được rồi, được rồi..." Kiều Ngôn Hi còn chưa nói xong, cô tay đã bị một người khác túm lấy, lập tức rút tay cô ra khỏi tay của Tiết Đồng Hải.

Kiều Ngôn Hi vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Khương Thành Ngọc. Cô thật sự cảm kích Khương Thành Ngọc đã giúp cô giải vây, nhưng cũng không suy nghĩ gì nhiều. Có điều Tiết Đồng Hải mặc kệ, hình như cậu muốn lập lại động tác vừa rồi, cao giọng với Khương Thành Ngọc: "Tôi đùa với Hi Hi, cậu quản làm gì!"

Khương Thành Ngọc không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn cậu, trong mắt là một khối băng lạnh. Kiều Ngôn Hi cảm thấy sự tình không đúng, nhanh chóng kéo Tiết Đồng Hải ngồi xuống, "Tiết Đồng Hải, cậu làm cái gì vậy hả?"

Tiết Đồng Hải đẩy Kiều Ngôn Hi ra, trừng mắt nhìn Khương Thành Ngọc: "Hi Hi, cậu đừng quan tâm, đây là chuyện của tớ và cậu ta."

"Cậu theo tôi ra ngoài!" Tiết Đồng Hải vừa bước ra khỏi phòng học vừa nói với Khương Thành Ngọc. Khương Thành Ngọc hừ lạnh một tiếng bước theo.

Bạn học xung quanh đều bị sự xung đột của họ làm cho sững sốt, chờ tới khi phản ứng lại, hai người kia đã ra ngoài rồi. Kiều Ngôn Hi ngăn lại vài người muốn ra xem, sau đó cũng chạy ra theo. Doãn Mạnh Mạnh thấy vậy cũng đi ra ngoài.

Chỉ tiếc một điều là hai người đi nơi nào cô không nhìn thấy, Kiều Ngôn Hi nhìn xung quanh tìm kiếm, Doãn Mạnh Mạnh cũng ở bên cạnh giúp cô tìm người, nhưng kết quả là không thấy họ đâu.

"Tiểu Khê, hai chúng ta về lớp đi, trường học lớn như vậy, ai biết bọn họ đi đâu được, bọn họ cũng là người có chừng mực, không có việc gì đâu." Doãn

Manh Manh kéo kéo Kiều Ngôn Hi.

"Nhưng mà tớ lo lắng, đều là vì tớ hết." Kiều Ngôn Hi rồi đến muốn khóc.

"Đừng lo lắng, Tiểu Khê, bây giờ không tìm thấy bọn họ rồi, cậu có sốt ruột cũng có tác dụng gì hết, dù sao xưa nay hai người họ đã không hòa thuận rồi, không phải vì cậu đâu mà, chúng ta về lớp chờ đi, sắp vô học rồi." Doãn Manh Manh có chút bất lực nhìn khóe mắt Kiều Ngôn Hi bắt đầu hồng hồng, chỉ biết tận lực an ủi cô.

"Được." Kiều Ngôn Hi đành phải theo Doãn Manh Manh trở lại phòng học, mở một quyển sách ra, nhưng chẳng thể đọc vào chữ nào, trong lòng sốt ruột muốn chết, thỉnh thoảng còn liếc một cái ra cửa phòng học, nhưng bóng dáng hai người kia hoàn toàn biệt tăm.

Trong khi Kiều Ngôn Hi vừa bất an vừa lo lắng, Khương Thành Ngọc và Tiết Đồng Hải đã yên vị đứng ở công viên sau ký túc xá. Nơi đây phòng ốc nhiều, cây xanh rậm rạp, cho dù Kiều Ngôn Hi với Doãn Manh Manh đến đây cũng không tìm thấy bọn họ.

"Cậu muốn gì? Nói rõ ràng cho tôi biết!" Tiết Đồng Hải trừng mắt, lớn tiếng nói với Khương Thành Ngọc.

Khương Thành Ngọc đặt hai tay trong túi quần, nhàn nhã dựa người vào một cái cây, nhìn Tiết Đồng Hải cười lạnh một tiếng: "Chính là ý đó, cậu đừng có giả ngu."

Tiết Đồng Hải sừng sốt một chút, lập tức hiểu ra ý của cậu, cảm xúc cũng dần bình tĩnh lại: "Thật đúng là không ngờ được, người như cậu cũng có suy nghĩ này."

Khương Thành Ngọc nhếch mép nhìn cậu: "Ai chả có."

"Cậu cho là cậu ấy sẽ thích cậu? Thích kiểu mặt đơ như này?" Tiết Đồng Hải khinh thường nói.

"Ồ? Cậu tự tin vậy cơ à?" Khương Thành Ngọc vẫn giữ nguyên thái độ lạnh nhạt, giống như không hề nghe thấy lời công kích của Tiết Đồng Hải.

Không đợi Tiết Đồng Hải trả lời, cậu lại mở miệng, "Cậu có thể giúp cậu ấy học tốt hơn? Có thể quan tâm chăm sóc cậu ấy? Thành tích cậu không thể vượt qua cậu ấy, cũng chưa từng biết quan tâm chăm sóc, cậu nghĩ rằng cậu ấy sẽ thích cậu?" Khương Thành Ngọc không mở miệng thì thôi, đến khi mở miệng liền đánh thẳng vào nhược điểm của Tiết Đồng Hải.

"Cậu ấy —— ờ, tuy tôi không thể chạy theo thành tích của cậu ấy, cũng chưa từng chăm sóc như cậu, nhưng như thế thì sao, mỗi lúc cậu ấy không vui, tôi chính là người giúp cậu ấy vui vẻ, tôi có thể khiến cho cậu ấy cười, còn cậu? Cậu dám nói mình có thể không?" Tiết Đồng Hải thật sự bị Khương Thành Ngọc chọc giận, chuyện học tập luôn đứng phía sau Kiều Ngôn Hi là tiếc nuối lớn nhất trong lòng cậu. Nhưng cậu rất nhanh chóng bình tĩnh phản kích.

Khương Thành Ngọc biết, điều Tiết Đồng Hải nói là sự thật, bản thân cậu có thể đưa cho Kiều Ngôn Hi một ly nước ấm khi cô đau dạ dày, có thể ở tặng cho cô một món quà nhỏ khi cô không vui, nhưng cậu lại vĩnh viễn không thể nói những lời làm cho cô vui vẻ giống như Tiết Đồng Hải. Cậu im lặng một hồi, tiếp tục mở miệng nói: "Cạnh tranh công bằng đi."

Mặc dù Tiết Đồng Hải không cam lòng, nhưng cậu cũng không có biện pháp, chỉ phải đồng ý thôi. Cho dù cậu và Khương Thành Ngọc không hợp nhau, nhưng cậu không thể không thừa nhận, đối thủ của cậu không phải người bình thường, nhưng cậu tuyệt đối không thể thua!

Ngày hôm đó hai thiếu niên hạ chiến thư ở nơi rừng cây nhỏ, ngày hôm đó cuộc cạnh tranh giữa bọn họ chính thức bắt đầu.

Kiều Ngôn Hi ở trong phòng học đứng ngồi không yên đợi hai mươi phút, rốt cuộc cũng nhìn thấy hai người kia trở lại. Cô nhìn trái nhìn phải, xác định trên mặt bọn họ không có vết thương mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Một lát sau Kiều Ngôn Hi nhận được hai tờ giấy, bên trong viết: Không có việc gì, đừng lo lắng, Kiều A Miêu. Tờ giấy kia sinh động hơn: Hi Hi, chúng tớ không có việc gì cả, bạn cùng lớp thì sao có chuyện gì được, ngại quá, làm cho cậu lo lắng rồi, sau này sẽ không có chuyện đó đâu.

Không cần phải nói, dĩ nhiên tờ thứ nhất là của Khương Thành Ngọc, tờ còn lại của Tiết Đồng Hải. Kiều Ngôn Hi bực mình hai người họ không chịu nói ra, nhưng cũng không còn cách nào, rất có thể giống như Doãn Manh Manh nói là chuyện riêng của hai người họ, nếu như họ không muốn nói, cô sẽ không hỏi lại.

Cô trả lại hai tờ giấy nhỏ, nói sẽ không xen vào chuyện của họ, vì chuyện của họ cô đã phân tâm này giờ, không thể phí thời gian nữa, cô muốn đẩy nhanh thời gian học tập, đặc biệt là vật lý. Nghĩ như vậy, Kiều Ngôn Hi cầm lấy cuốn sách vật lý đã nhìn đi nhìn lại vô số lần, tiếp tục ra sức học hành.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 23

"Manh Manh, cậu có tham gia chơi nhảy một chân không?" Chập tối, trên đường về nhà, Kiều Ngôn Hi hỏi Doãn Manh Manh.

"Trò đó à, tớ nghe nói nó rất khó nên không muốn đăng ký." Doãn Manh Manh nói.

"Đừng mà Doãn Manh Manh, ngại giúp tớ một lần đi!" Tiết Đồng Hải nghe Doãn Manh Manh nói không muốn tham gia, lập tức sốt ruột.

Lý Minh Xuyên cũng thuyết phục: "Manh Manh, cậu giúp Tiết Đồng Hải lần này đi, trò đó không một ai đăng ký cả, hai hôm nay đã sắp bốc cháy rồi."

Doãn Manh Manh nhìn Lý Minh Xuyên, mặt ửng đỏ quay sang nói với Kiều Ngôn Hi: "Tiểu Khê, còn cậu? Cậu đăng ký tham gia hoạt động gì?"

Kiều Ngôn Hi trông bộ dạng cậu ấy như thể liền cười trộm, ngoại mặt vẫn tỏ ra nghiêm trang: "Thì tham gia trò nhảy một chân, với cả chạy 1500m."

Doãn Manh Manh nghe Kiều Ngôn Hi tham gia, lại thêm Lý Minh Xuyên cũng khuyến khích liền đáp ứng. "Vậy được, tớ cũng tham gia, cho Tiết Đồng Hải chút mặt mũi."

Tiết Đồng Hải nghe xong không ngừng gật đầu: "Tốt, tốt, ngày mai tớ lập tức ghi tên cậu vào, bạn bè từ nhỏ đúng là không giống người khác! Tớ mời cậu ăn kẹo, bím bím, hương vị nào tùy cậu chọn!"

Dáng vẻ chân chó đó làm cho mấy người còn lại cười không ngừng, Tiết Đồng Hải hơi ngượng, gãi gãi đầu: "Mãi tớ mới tìm được người tham gia, phần khích thì đã sao!" Ai dè cậu không nói còn tốt, vừa nói cái, tiếng cười của mấy người kia càng lớn.

Tiết Đồng Hải túm quần đạp xe vù vù, trong lòng không ngừng lẩm nhẩm: Cái lũ điên điên khùng khùng, cứ cười đi, trừ Hi Hi ra, đều cười đến chết luôn đi! Từ điểm này có thể thấy mức độ trọng sắc khinh bạn của anh chàng nhiều thế nào...

Trò nhảy một chân mà Kiều Ngôn Hi và Doãn Manh Manh tham gia quả thực rất khó, hàng ngày các cô gái đều tập luyện sau khi tan học, nếu có tiết thể dục thì có thể tập hết cả tiết. Cứ liên tục mấy ngày như thế, cuối cùng họ đã có thể nhảy nhanh hơn lúc đầu, nhưng nghĩ đến giải quán quân thì với trình độ này còn xa xa không đủ.

"Tiểu Khê, tớ không muốn tập nữa, thật sự quá mệt, bắp chân tớ sắp sưng lên rồi!" Tiết thể dục, khi Doãn Manh Manh nghe Kiều Ngôn Hi nói sẽ dành cả tiết để tập liền than phiền, khuôn mặt trắng như giấy.

"Chân tớ cũng đau lắm, Manh Manh, nhưng đã sắp tới Đại hội thể dục thể thao, muốn rút lui cũng không còn kịp, vẫn nên nắm chắc thời gian luyện tập thôi, bằng không hôm thi đấu đứng thứ nhất từ dưới đếm lên thì mắc cỡ chết người." Kiều Ngôn Hi biết Doãn Manh Manh sĩ diện, để không mất mặt, cậu ấy cũng có thể nghiêng rằng tiếp tục tập.

Quả nhiên, "Tập, tớ sẽ đi tập ngay bây giờ, không thể xếp hạng bét được." Doãn Manh Manh kích động lôi kéo Kiều Ngôn Hi đi tìm các bạn khác. Kiều Ngôn Hi lên cười, con bé Doãn Manh Manh này vẫn không chống lại được sự kích thích.

Cứ như vậy, dưới tình huống Kiều Ngôn Hi cùng các bạn khổ luyện nhảy một chân, thời gian trôi qua từng chút, cuối cùng đã tới ngày thi đấu. Đại hội thể dục thể thao diễn ra trong hai ngày, Kiều Ngôn Hi thi đấu chạy 1500m vào buổi chiều ngày thứ nhất, còn nhảy một chân thì vào sáng ngày thứ hai.

Ngày thi đấu đầu tiên, tất cả học sinh đều đến sân đấu xem so tài, trong đó không thiếu những học sinh lớp 9 sắp bước vào kỳ thi cuối cấp, áp lực của họ rất lớn, kỳ Đại hội này đúng lúc để họ giải phóng áp lực bị đè nén.

Kiều Ngôn Hi và Doãn Manh Manh tay trong tay đi lung tung khắp nơi, trận này xem một chút, trận kia xem một chút, sân tập lúc này như một cửa hàng khổng lồ, cái gì cũng bán: Đồ chơi, đồ ăn, thậm chí còn cả quần áo thể thao. Kiều Ngôn Hi nhìn hoa cả mắt, cảm thán, những người này đúng là biết kinh doanh.

Đến trưa, Kiều Ngôn Hi và Doãn Manh Manh ăn một số đồ ăn vặt ở mấy sạp gần xung quanh trên sân. Vừa ăn vừa xem thi đấu, thật đúng là một loại hưởng thụ khó có được.

Buổi chiều là buổi thi đấu của Kiều Ngôn Hi, cô cời áo khoác đồng phục dài rộng trên người đưa cho Doãn Manh Manh, còn mình làm các động tác chuẩn bị. Khởi động xong, Kiều Ngôn Hi đi tới vạch xuất phát, chuẩn bị thi đấu. Các bạn học ngồi ở khu vực dành cho lớp lớn tiếng hò hét cổ vũ, Kiều Ngôn Hi cười cười với họ, làm tư thế chuẩn bị sẵn sàng.

Học sinh nữ khác sợ chạy cự li dài, cô thì không, từ bé cô đã là quán quân chạy cự li dài đó! Tiếng súng vừa vang lên, Kiều Ngôn Hi lập tức lao vút đi, ở vòng đầu tiên, cô không chạy quá nhanh, chỉ duy trì tốc độ trên trung bình.

Chạy qua khu vực lớp mình, các bạn học như phát điên cùng hô tên Kiều Ngôn Hi, cô trông thấy Tiết Đồng Hải và Doãn Manh Manh đã đứng dậy, không ngừng cổ vũ cô cổ lên. Cô làm động tác nắm tay gờ về phía họ, lúc quay đầu, khoe mắt hình như trông thấy Khương Thành Ngọc cũng nói cô cố lên.

Kiều Ngôn Hi lắc đầu, nói đùa gì vậy, cái người lạnh lùng nét mặt trước sau như một đó làm sao có thể như người bình thường hò hét cổ vũ, nói cô cố lên, nhất định là cô hoa mắt.

Vòng cuối, Kiều Ngôn Hi tụ sức vào chân xông về phía trước, vượt qua từng người chạy trước cô, lúc này trong đầu cô không có một chút ý nghĩ nào khác, chỉ có chạy, chạy, nhất định phải về nhất. Cuối cùng, cô vượt qua người cuối cùng đứng trước cô, trở thành người đầu tiên chạm vào dây đích đến.

Cả lớp 8 sôi trào, Kiều Ngôn Hi lớp họ quả thực là một người toàn năng, chẳng những học giỏi mà ngay đến thể thao cũng tốt như thế. Bọn họ lớn tiếng hoan hô Kiều Ngôn Hi. Trong không khí như chào đón anh hùng, cô được Doãn Mạnh Mạnh đỡ về lớp.

Lúc này Doãn Mạnh Mạnh như một bảo mẫu trăm phần trăm, vừa quạt gió, vừa lấy nước, miệng còn không ngừng nói: "Vẫn là Tiểu Khê nhà chúng ta lợi hại, bọn họ ai cũng kém xa! Tiểu Khê nhà chúng ta chính là tuyển thủ thi mười môn đổ!" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn héch lên tận trời thậm chí có vẻ kiêu ngạo của "Con nhà người ta"! Tiết Đồng Hải ở cạnh nhìn mà thấy hãi hùng khiếp vía.

Kiều Ngôn Hi bị lời khen của cậu ấy làm cho đỏ mặt cười, nói quá khoa trương rồi, cô bạn tốt này của cô lúc nào cũng ảo tưởng như thế, nhưng đúng là rất đáng yêu!

Một ngày vui luôn trôi qua rất nhanh, sau khi kết thúc thi đấu ngày đầu tiên, Kiều Ngôn Hi cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng lại rất vui, đã lâu rồi cô không được chơi thoải mái sung sướng như vậy. Kể từ sau khi bỏ gấp chuyện, cô luôn ép bản thân trưởng thành. Trong nhà, cô là cháu gái ngoan hiểu biết trong mắt bà nội, ở trường, cô là học sinh chịu khó trong mắt thầy cô.

Nhưng dù sao cô chỉ là một học sinh mới lên lớp 8, hơn nữa còn đi học sớm hơn một năm so với bạn cùng lứa tuổi, đôi lúc cô cũng không muốn học, cũng muốn vui chơi, nhưng không thể được, trong đầu cô luôn tồn tại một dây cung căng cứng không thể buông ra, cô phải cố gắng, nỗ lực, nỗ lực hơn nữa!

Cô biết gia đình mình không giống người khác, người ta có thể dựa vào cha mẹ nhưng cô thì không, cô đã sớm hiểu rõ một điều, khi muốn cái gì đó đều phải tự mình cố gắng, cho nên cô biểu hiện ra sự thành thực vượt quá số tuổi. Nhưng về bản chất cô vẫn là một đứa trẻ mười ba tuổi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 24

Sáng ngày thứ hai, thi đấu nhảy một chân diễn ra đầu tiên.

"Tiểu Khê, tớ rất căng thẳng, ngộ nhờ chúng ta không hoàn thành được cả đoạn đường thi làm sao giờ?" Doãn Mạnh Mạnh lôi kéo tay Kiều Ngôn Hi.

"Đúng thế, Kiều Ngôn Hi, thật sự rất căng thẳng, đây là lần đầu tiên tớ tham gia thi đấu nhảy một chân." Một cô bạn cùng lớp khác ở cạnh bắt an nói.

"Tớ cũng căng thẳng lắm, nhưng chúng ta không thể bỏ cuộc được, không sao đâu, mọi người cũng đều là lần đầu tiên tham gia, được rồi, chúng ta bắt đầu chuẩn bị thôi, sắp bắt đầu rồi." Thực ra Kiều Ngôn Hi cũng không bình tĩnh như thế, nhưng không còn cách nào cả, tất cả mọi người như coi cô là trụ cột tinh thần, cô buộc phải cố gắng khiến bản thân trông thật thoải mái.

Đứng ở hàng xuất phát, bảy cô gái xếp thành một hàng, một chân co lên, tay bám lên vai người đứng trước, đã chuẩn bị xong, chỉ chờ hiệu lệnh của trọng tài.

Vóc dáng Kiều Ngôn Hi khá cao nên đứng ở cuối, sau khi nghe thấy tiếng súng cô lập tức nhảy theo bước nhảy của bạn học phía trước. Vì đây là một hoạt động mới bổ sung, các tổ tham gia thi đấu cũng không quá nhanh, khi còn cách đích mười mét, tổ Kiều Ngôn Hi đang ở vị trí thứ ba!

Bạn học cùng lớp ở bên cạnh hò hét cổ vũ, nguyên một đám xoa tay, nóng lòng muốn chạy xuống nhảy thay cho họ. Khi sắp tới đích, tổ Kiều Ngôn Hi lại xảy ra vấn đề! Một bạn nữ không theo nhịp chân của người bạn đứng trước, đội hình lập tức rối loạn.

Bạn học đầu hàng nóng vội, nên biết rằng, đội hình rối loạn trước khi về đích sẽ bị hủy bỏ thành tích, lập tức gia tăng tốc độ. Cậu ấy vừa tăng tốc, người đằng sau liền theo không kịp, Kiều Ngôn Hi là người cuối cùng, quả thực khổ không thể tả, gần như cô không giữ vững được. Vương Phương đứng trước cô cũng chẳng khác cô là mấy.

Ngay tại khoảnh khắc cả đội đi qua dây đích đến, Vương Phương lập tức buông vai người đằng trước, cơ thể lúi lại sau ngã lên người Kiều Ngôn Hi, chân cô bị cậu ấy dẫm lên đau nhức, lại thêm Vương Phương còn đè lên người, cả hai cùng ngã xuống đất.

Các bạn học đang xem liền chạy tới hỏi han, Vương Phương vỗ quần áo đứng dậy, nói câu không sao, định đưa tay ra kéo Kiều Ngôn Hi lên. Vừa nhìn Kiều Ngôn Hi mới phát hiện tình huống của cô không bình thường, vội vàng hỏi làm sao vậy, Kiều Ngôn Hi lắc đầu không nói ra lời.

Cảm giác duy nhất của Kiều Ngôn Hi lúc này là đau, đau đến tột cực điểm! Chân cô không thể cử động, cũng không đứng lên nổi, chạm vào là đau muốn chết. Cô nằm im trên sân, nước mắt cũng ứa ra.

Khương Thành Ngọc đang xem đội Kiều Ngôn Hi thi đấu, thấy đội hình của họ rời rạc rối loạn vất vả đến được đích, lúc này mới thở phào. Ai ngờ kế tiếp đã thấy Kiều Ngôn Hi ngã xuống, cậu lập tức chạy tới chỗ đó, chen chúc qua đám bạn học đã tạo thành vòng tròn, trông thấy Doãn Mạnh Mạnh và mấy cô gái ngồi chồm hổm trên mặt đất vừa khóc vừa muốn kéo Kiều Ngôn Hi.

Mà nét mặt Kiều Ngôn Hi rất đau đớn, làm thế nào cũng không đứng lên nổi. Cậu không nói hai lời tiến tới gạt mấy bạn nữ ra, ôm lấy Kiều Ngôn Hi

xông ra ngoài. Cậu chạy rất nhanh mà cũng rất sốt ruột. Kiều Ngôn Hi cảm nhận được sự xóc nảy, khó chịu rên lên một tiếng.

Lúc này Khương Thành Ngọc mới chậm lại, thờ dốc hỏi: "Kiều A Miêu, chân cậu thế nào?"

Kiều Ngôn Hi bây giờ hận không thể chết đi, cô chưa từng đau thế này, nói năng không liền mạch: "Đau... A, rất đau."

Khương Thành Ngọc thấy vẻ đau đớn của cô, hận không thể để mình đau thay cô, trong lòng cậu rất đau, từ trước đến nay Kiều A Miêu luôn là người hoạt bát, vui tươi, cậu chưa từng thấy bộ dạng yếu ớt này của cô, tay cậu ôm cô thật chặt: "Sắp tới phòng y tế rồi, cậu ráng chịu đựng, đừng nghĩ gì cả, vòng tay lên cổ tớ, như thế sẽ bớt xóc hơn."

Nếu là lúc bình thường Kiều Ngôn Hi nhất định sẽ ngạc nhiên vì cậu nói nhiều như thế, nhưng giờ trong đầu cô chỉ có một chữ: Đau. Cô mơ mơ màng màng vòng tay qua cổ Khương Thành Ngọc, cơ thể áp sát vào người cậu.

Khương Thành Ngọc cảm nhận được động tác của cô, tim đập như đánh trống, đây là cô gái cậu thích, bây giờ cô ấy đang ở trong lòng mình, cậu rất muốn ôm cô ấy mãi như vậy, vĩnh viễn không buông ra!

Tuy nghĩ như thế nhưng tốc độ của Khương Thành Ngọc cũng không dám chậm lại, cậu biết Kiều Ngôn Hi đau đớn vô cùng, nếu không thì cô gái kiên cường như cô sao đến một câu đầy đủ cũng không nói nên lời.

Đến phòng y tế, Khương Thành Ngọc đặt Kiều Ngôn Hi lên giường, gọi bác sĩ tới. Nhân viên y tế cởi giày Kiều Ngôn Hi, kiểm tra cẩn thận, bảo với Khương Thành Ngọc: "Chân cô bé rất nghiêm trọng, mau gọi thầy cô của em đưa cô bé tới bệnh viện."

Mọi Khương Thành Ngọc mím chặt, không nói gì cả, chỉ lại ôm lấy Kiều Ngôn Hi, điều chỉnh tư thế thoải mái giúp cô rồi lập tức ra khỏi phòng y tế.

"Đi đâu vậy?" Khi Kiều Ngôn Hi nghe được lời của nhân viên y tế trưởng đã cảm thấy có thể chân cô bị gãy xương, nhìn hướng đi của Khương Thành Ngọc cũng không phải giảng đường liền hỏi.

"Bệnh viện." Khương Thành Ngọc chỉ ôm chặt cô, nói ra hai từ. Cô gốc này, chắc chắn không biết chân mình nghiêm trọng cỡ nào, sắp lên lớp 9 rồi mà chân cô xảy ra chuyện như thế, ảnh hưởng đến xương cốt phải nghỉ ngơi 100 ngày. Cô có thể bảo đảm ngày ngày đến lớp được sao.

A Miêu ngốc, đau lòng chết cậu rồi, sao lại không biết chăm sóc tốt cho bản thân chứ. Minh cũng có trách nhiệm, khi ấy ở bên cạnh, sao lại không nghĩ đến tình huống này, thế mà tro mắt nhìn cô gặp chuyện không may. Nét mặt Khương Thành Ngọc càng trở nên lạnh lẽo, thầm tự trách, tay ôm Kiều Ngôn Hi vô tình siết lại.

"A... Khương Thành Ngọc, đau..." Kiều Ngôn Hi bị tay cậu siết vào người, chịu không nổi kêu lên.

Khương Thành Ngọc tưởng cô nói chân đau, cúi đầu nói với cô: "Chịu đựng một chút, ngoan, ra cổng trường sẽ thuê xe đi bệnh viện."

Kiều Ngôn Hi nhìn cậu, có chút ngượng ngừng nói: "Là... là tay cậu, chặt quá."

Khương Thành Ngọc giờ mới phát hiện tay cậu đang siết chặt bên eo Kiều Ngôn Hi, chặt đến mức cậu cũng có thể cảm giác người trong lòng gầy thế nào. Cậu nhanh chóng thả lỏng tay, cúi đầu xin lỗi Kiều Ngôn Hi, đúng lúc cô đang ngẩng đầu nhìn cậu. Khoảng cách khuôn mặt của hai người vô cùng gần, gần đến nỗi Khương Thành Ngọc có thể cảm nhận được hơi thở hỗn hển vì đau đớn của cô.

Cậu nhìn Kiều Ngôn Hi, khuôn mặt cô bạn ửng đỏ, không biết là vì đau hay là vì gì khác, nhãn mày, môi hồng hơi cong lên, thấy cậu nhìn cô chằm chằm, ánh mắt hơi lảng tránh. Kiều Ngôn Hi như thế, so với bình thường thì mảnh mai và chân thực hơn nhiều.

Thấy cô tránh mắt đi, cậu chợt nhấc tay lên, trong tiếng kính hô của cô ôm cô vào lòng, cậu rất muốn mặc kệ tất cả, trực tiếp nói rằng mình thích cô, nhưng cậu không thể, cậu nhất định phải đè nén cảm xúc. Cậu cần thời gian để khiến cô gái mình thích hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 25

Kiều Ngôn Hi không biết vì sao Khương Thành Ngọc ôm mình chặt như thế, chỉ nghĩ một lúc chứ không truy đến cùng, chắc là sợ mình ngã ấy mà. EQ của cô thấp vậy đấy, lúc đó cô còn chưa biết, không có ai vô duyên vô cơ đối tốt với người khác cả.

Khương Thành Ngọc gọi xe, đưa Kiều Ngôn Hi đến bệnh viện gần trường nhất, mượn điện thoại của bác sĩ gọi cho thầy chủ nhiệm, để thầy mang tiền tới, rồi mới ôm Kiều Ngôn Hi đi chụp X-quang.

Sau khi chụp X-quang, bác sĩ xem một lúc nói là xương ở chân bị trật, không có gãy, Khương Thành Ngọc mới thở phào. Tiếp đó, bác sĩ để Kiều Ngôn Hi nằm dài trên giường, chỉnh lại vị trí các khớp xương cho cô.

Kiều Ngôn Hi sợ, cô biết nắn lại xương rất đau, thật ra cô rất sợ đau, cô nằm trong lòng ngực Khương Thành Ngọc đáng thương hỏi bác sĩ có thể không nắn xương được không, bác sĩ lắc đầu. Lúc này Kiều Ngôn Hi không để ý đến mặt mũi nữa, nắm chặt Khương Thành Ngọc, nhất định không chịu ra khỏi lòng cậu.

Khương Thành Ngọc nhìn hành động như trẻ con của cô thấy hơi buồn cười, cậu nhẹ nhàng chạm đầu vào cái đầu nhỏ của Kiều Ngôn Hi đang tựa vào ngực, khẽ dỗ dành: "Ngoan, nghe lời nào, không thì chân cậu không lành lại đâu."

Kiều Ngôn Hi lắc đầu, mặt chôn trong ngực cậu, không chịu ngẩng lên. Trái tim Khương Thành Ngọc mềm nhũn vì động tác của cô, thả cô xuống giường, xoa đầu cô nói: "Ngoan, tớ ở đây."

Kiều Ngôn Hi hoàn toàn không nghe thấy Khương Thành Ngọc nói gì, cô chỉ thấy cậu đặt cô xuống, cô giữ chặt cậu, nhất định không chịu ngoan ngoãn nằm trên giường.

Bác sĩ cũng bị Kiều Ngôn Hi chọc cười: "Cô bé, cháu sợ cái gì, trước mặt bạn trai mà cũng không ngại xấu mặt."

Kiều Ngôn Hi bị những lời này kích thích đỏ mặt, lập tức buông tay Khương Thành Ngọc, la hét: "Cậu ấy chỉ là bạn cùng bàn của cháu."

Khương Thành Ngọc thấy Kiều Ngôn Hi buông cậu ra, nháy mắt với bác sĩ, bác sĩ ngầm hiểu, đi tới bên giường, nắm chân Kiều Ngôn Hi nói: "Sao mà không phải, cháu nhìn cậu ta xem, còn lo lắng hơn cả cháu đấy."

Tính khí trẻ con của Kiều Ngôn Hi trỗi dậy, trừng mắt với bác sĩ: "Cháu nói không phải... A!"

Cô đột ngột cảm nhận được con đau tê tâm phế liệt, cúi xuống nhìn, bác sĩ đang xoay chân cô. Nước mắt cô xuất hiện, hai tay vung loạn, lớn tiếng hét: "Cháu không chính, chủ bỏ cháu ra, đau quá!"

Khương Thành Ngọc ngồi xổm bên giường Kiều Ngôn Hi, một tay giữ tay cô, một tay lau nước mắt cho cô, miệng nói: "Ngoan, Kiều A Miêu, cố chịu đựng một chút, sẽ xong ngay đây. Ngoan, không đau, không đau." Khương Thành Ngọc vốn không phải người hay nói, trong miệng chỉ biết lặp đi lặp lại mấy câu này.

Kiều Ngôn Hi đập lên người cậu, khóc tu tu: "Cậu gạt người, gạt người, như thế mà còn không đau, hu hu."

Khương Thành Ngọc thấy cô đau dữ dội, trong lòng đau từng cơn, cầu nguyện động tác của bác sĩ mau lên.

Không biết có phải lời cầu nguyện của cậu ứng nghiệm hay không, bác sĩ đứng lên vỗ vỗ tay, nói: "Tốt rồi, lát nữa các cháu cầu đơn thuốc của chú xuống dưới mua thuốc cao về đắp lên là được, hai tuần sau không được chạm đất, hơn một tháng sau là khỏi."

Khương Thành Ngọc cẩn thận nghe căn dặn của bác sĩ, sau cùng, cậu cảm ơn bác sĩ rồi ôm Kiều Ngôn Hi xuống lầu chờ thầy mang tiền tới mua thuốc.

Con đau của Kiều Ngôn Hi đã qua, lúc này mới thấy thật mất mặt, không dám nhìn đã qua, ngoan ngoãn dấu đầu trong ngực cậu, không nói một câu.

Khương Thành Ngọc nhìn đỉnh đầu cô, cười: "Sao vậy, Kiều A Miêu, xấu hổ?"

Kiều Ngôn Hi nghe cậu nói càng mắc cỡ, im lặng siết tay quanh cổ cậu. Khương Thành Ngọc nhìn Kiều Ngôn Hi như con rùa, ngăn không được nụ cười trên môi.

Mặt Kiều Ngôn Hi áp vào ngực cậu, có thể cảm nhận rõ ràng sự rung động của bộ ngực. Đã thấy gương mặt rồi mà cậu còn nói như thế, thật xấu xa! Kiều Ngôn Hi nhất thời thẹn quá hoá giận, cắn một cái lên ngực cậu.

Khương Thành Ngọc thấy đau ở ngực, cúi xuống liền phát hiện động tác nhỏ của Kiều Ngôn Hi, cũng không tính toán với cô, cứ ôm cô ngồi ở ghế tầng một chờ thầy chủ nhiệm.

Lát sau, thầy chủ nhiệm dẫn Tiết Đồng Hải và Doãn Mạnh Mạnh vội chạy đến, đầu tiên hỏi chân Kiều Ngôn Hi thế nào, khi nào có thể khỏe lại, sau khi nghe được chỉ cần hai tuần không đi đường thì về cơ bản không thành vấn đề, thầy chủ nhiệm thở phào, cầm đơn thuốc đi mua thuốc cho Kiều Ngôn Hi.

Tiết Đồng Hải vừa vào bệnh viện đã thấy Khương Thành Ngọc ôm Kiều Ngôn Hi, mặt cậu trầm xuống, bước tới thật nhanh, nhưng ngại thầy chủ nhiệm ở đó nên không có biện pháp phát tác, thầy vừa đi, cậu liền không nhìn được nữa.

Cậu đưa tay kéo Kiều Ngôn Hi ra khỏi ngực Khương Thành Ngọc để cô ngồi trên ghế, khiêu khích lườm Khương Thành Ngọc nói: "Hi Hi, sao rồi, không sao chứ? Còn đau không?"

Kiều Ngôn Hi nhìn khuôn mặt ân cần kia, trong lòng ấm áp, nói: "Không sao, nhưng chân không thể chạm đất, hai tuần tới tớ không thể đi đường."

Doãn Mạnh Mạnh chen vào một câu: "Vậy cậu đến trường thế nào?"

Kiều Ngôn Hi nghe vậy, sắc mặt tối sầm, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Đành xin nghỉ thôi, ngày gốc ở nhà hai tuần."

Doãn Mạnh Mạnh lập tức phản đối: "Như vậy sao được, cho dù Tiểu Khê cậu học giỏi, nhưng môn vật lý của cậu không tốt, đến lúc đó không theo kịp"

thì làm thế nào?"

"Tớ đèo cậu đến trường." Tiết Đồng Hải đột nhiên nói.

"Không được, đường quá xa, sao cậu chịu được." Kiều Ngôn Hi lắc đầu cự tuyệt.

"Nghe tớ nói, Hi Hi, Doãn Mạnh Mạnh nói đúng, môn vật lý của cậu không tốt, không thể không đi học, hơn nữa, cậu gầy thế này, tớ vẫn có thể đèo được, không sao đâu." Tiết Đồng Hải khuyên Kiều Ngôn Hi, "Cùng lắm thì khi nào cậu khỏe hãy mời tớ ăn một bữa." Tiết Đồng Hải biết nói như vậy, Kiều Ngôn Hi có thể chấp nhận.

Quả nhiên, Kiều Ngôn Hi gật đầu, cảm kích nói với Tiết Đồng Hải: "Cám ơn cậu, Tiết Đồng Hải, chờ tớ khỏe lại nhất định sẽ mời cậu một bữa." Tiết Đồng Hải bị ánh mắt biết ơn của cô làm cho xấu hổ, sờ lên đầu: "Hai ta còn phân biệt ai với ai."

Khương Thành Ngọc dù rằng rất không muốn để Tiết Đồng Hải đèo Kiều Ngôn Hi đến trường, nhưng không còn cách nào, trước mắt đây là lựa chọn tốt nhất, nhà cậu lại ở gần trường nên không thể đưa đón Kiều Ngôn Hi đi học. Mắt cậu tối sầm, tay nắm chặt, nhìn chằm chằm Tiết Đồng Hải: Lần này nhường cậu, chờ xem.

Tiết Đồng Hải cảm nhận được ánh mắt cậu, nhìn lại, trong mắt tràn đầy đắc ý: Thế nào, không làm gì được hả, hừ.

Sau đấy, thầy chủ nhiệm cầm thuốc về, Khương Thành Ngọc lạnh lẽo ôm Kiều Ngôn Hi đi thẳng ra ngoài, để lại Tiết Đồng Hải ở phía sau nghiêng răng căm hận.

Hôm đó, Tiết Đồng Hải chờ Kiều Ngôn Hi về nhà cậu trước để cất xe đạp. Sau đấy cậu mới đưa Kiều Ngôn Hi về nhà, vì chân Kiều Ngôn Hi mới được băng bó, cậu không yên tâm nên công cô vào nhà. Bà nội Kiều thấy cháu gái được bạn công về liền hoảng sợ, vội tiến tới hỏi.

Kiều Ngôn Hi nói cảm ơn với Tiết Đồng Hải, báo cậu về nhà trước rồi mới quay ra giải thích với bà nội. Bà nghe đầu đuôi xong, lại xem cái chân cháu gái bị băng bó to gấp đôi, vô cùng đau lòng.

Bà vừa đỡ Kiều Ngôn Hi lên giường vừa nhanh chóng ra cửa hàng mua xương, nói muốn hầm canh cho cô. Cô mới nói không cần, bà đã dùng một câu ngăn miệng cô lại: Ăn gì bổ nấy. Kiều Ngôn Hi ngoan ngoãn ngậm miệng, cô cũng muốn mau chóng khỏe lại.

Kiều Ngôn Hi dặn bà nội nhất định không được nói cho mẹ biết, nếu không mẹ sẽ lo lắng. Cô không muốn làm mẹ lo, mẹ đã vất vả bên ngoài nhiều rồi, tại sao cô có thể làm bà phiền lòng thêm.

Bà nội Kiều thấy cháu khản thiết yếu cầu, hơn nữa bà cũng không muốn để con dâu lo lắng nên đồng ý. Dù sao chuyện không có gì lớn, tự bà có thể chăm sóc tốt cho cháu gái.

Sáng hôm sau, Tiết Đồng Hải đứng giờ tới đón Kiều Ngôn Hi đến trường, ngồi phía sau xe cậu, Kiều Ngôn Hi ngẩng đầu lên là có thể trông thấy tấm lưng mỏng của cậu, trong lòng thấy áy náy. Đường đến trường xa xôi, lại phải đèo thêm mình nữa, không biết Tiết Đồng Hải có mệt hay không. Vì vậy cô kéo góc áo cậu hỏi: "Tiết Đồng Hải, cậu có mệt không?"

Tiết Đồng Hải được lời quan tâm của cô, trong bụng rất vui sướng, cố ý tăng tốc độ, nói với Kiều Ngôn Hi: "Không mệt, cậu không xem cậu gầy thế nào chứ, tớ đèo cậu rất nhẹ nhàng."

"Đúng thế, Kiều Ngôn Hi, cậu không cần lo cho cậu ấy, cậu ấy khỏe lắm!" Lý Minh Xuyên cười nói.

"Sao, cậu hâm mộ hả?" Vừa nói vừa dẫu môi về phía Doãn Mạnh Mạnh.

Kiều Ngôn Hi ngồi sau đương nhiên không thấy động tác này của cậu, Doãn Mạnh Mạnh thần kinh không ổn định kia cũng không phát hiện.

"Phải, phải, tớ hâm mộ lắm đấy." Lý Minh Xuyên nhìn thoáng qua Doãn Mạnh Mạnh. Tiết Đồng Hải nhìn cậu ấy cười, tất cả đều không cần phải nói rõ.

"Các cậu đang nói gì vậy?" Doãn Mạnh Mạnh là một đứa bé ngoan, nghe không hiểu thì sẽ hỏi.

Lý Minh Xuyên cười cười với cậu ấy: "Chuyện của đàn ông."

Doãn Mạnh Mạnh hầm hừ: "Không nói thì thôi." Trong bụng không nhịn được nói thầm: Còn bảo đàn ông, cậu mới bao nhiêu tuổi.

Bốn người vui vẻ cười nói đi đến trường, cất xe đạp xong, Tiết Đồng Hải thấp người xuống, nói với Kiều Ngôn Hi: "Hi Hi, lên đây đi!"

Kiều Ngôn Hi xấu hổ, "Không cần, không cần, để Mạnh Mạnh đỡ tớ vào lớp là được."

"Còn chờ đến lúc nào nữa, mau nhanh lên đi, cũng không phải chưa từng công." Lý Minh Xuyên đẩy Kiều Ngôn Hi về phía Tiết Đồng Hải, cô mất thăng bằng, Tiết Đồng Hải vội đỡ lấy cô. Cậu trừng mắt nhìn Lý Minh Xuyên, "Đẩy gì mà đẩy, đừng để Hi Hi ngã."

Lý Minh Xuyên lườm nguýt, này ông bạn, tôi đang tạo cơ hội cho cậu đấy biết chưa.

"Tiểu Khê, lên đi, không thì sẽ muộn giờ." Doãn Mạnh Mạnh thúc giục Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi đành phải leo lên lưng Tiết Đồng Hải, Tiết Đồng Hải hôn hờ cổ cô trên lưng vào lớp. Vừa vào lớp, ai cũng nhìn hai người. Thậm chí có người còn trêu họ là một cặp, Tiết Đồng Hải đặt Kiều Ngôn Hi xuống ghế, nói: "Đừng để ý bọn họ, chỉ toàn nói bừa."

Kiều Ngôn Hi gật đầu, nhưng vẫn đỏ mặt. Khương Thành Ngọc thấy đáng về đó của Kiều Ngôn Hi, rất khó chịu, sao Kiều A Miêu có thể đỏ mặt vì người khác chứ. Cậu bất bình, uất ức, tự ý cho tay vào cặp Kiều Ngôn Hi lấy vở vật lý ra, lạnh lùng nói: "Nhanh sắp xếp, giảng đề."

Kiều Ngôn Hi vừa nhìn thấy sách vật lý liền quên hết, không ngừng gật đầu, "Đây, xong ngay, tối qua có mấy đề còn chưa làm được!"

Tiết Đồng Hải khao khát đá văng tên phá rồi kia ra ngoài, thật đáng hận! Chờ đó, mình có nhiều cơ hội hơn cậu ta.

Đến giờ tự học, thầy chủ nhiệm tới hỏi chân Kiều Ngôn Hi có vấn đề gì không, cô nói vẫn tốt, thầy còn bảo có khó khăn nhất định phải nói cho thầy biết, cũng bảo cô một tháng này không cần phải ra sân tập.

Sau khi cô cảm ơn thầy liền cúi đầu mừng thầm, nói chung nhân họa đắc phúc. Chuyện cô không muốn nhất đúng là ra sân, lần này tốt rồi, quả nhiên, phúc họa luôn đi kèm với nhau, tái ông mất ngựa, làm sao biết không phải là phúc, người xưa đúng là không lừa chúng ta!

Kiều Ngôn Hi bắt đầu cuộc sống người tàn phế của cô, đi vệ sinh cần người đỡ, bữa trưa cũng phải nhờ người mua về, mỗi ngày cô đều gục đầu xuống bàn cầu nguyện, hi vọng chân mình nhanh chóng lành lại, như vậy sẽ không còn bất tiện nữa.

Vì để giảm số lần đi vệ sinh nên cô thường xuyên không uống nước, dẫn đến đôi môi nứt nẻ. Có lúc Khương Thành Ngọc không nhịn được, đi lấy nước cho cô rồi ép cô uống hết.

Kiều Ngôn Hi thật sự cảm thấy thiếu nhân tình của rất nhiều người, Khương Thành Ngọc, Tiết Đồng Hải, Doãn Mạnh Mạnh... Cô đều ghi nhớ, đành để sau này cô sẽ trả lại cho từng người vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 26

Thời gian dưỡng bệnh thật sự buồn chán, ngay cả muốn ra ngoài khi hết tiết cũng không được, Kiều Ngôn Hi quá nhàm chán, tìm Khương Thành Ngọc nói chuyện phiếm, tuy rằng Khương Thành Ngọc nói rất ít, nhưng cô thích nói chuyện với cậu. Dù cô có nói cái gì, cậu luôn lắng nghe, mặc dù khuôn mặt chẳng có chút biểu cảm nào, nhưng cô biết cậu đang chăm chú lắng nghe.

Lúc này Kiều Ngôn Hi như một con chim sè riu ra riu rít không ngừng, phần lớn thời gian Khương Thành Ngọc chỉ nghe, thỉnh thoảng cũng sẽ đối đáp một câu, hai người một tĩnh một động trông hết sức hài hòa.

"Này, Khương Thành Ngọc, cậu quay sang đây." Kiều Ngôn Hi túm cánh tay Khương Thành Ngọc, ý bảo cậu nhìn cô.

Khương Thành Ngọc nghiêng đầu nhìn Kiều Ngôn Hi.

"Cậu sinh ngày nào?" Kiều Ngôn Hi hỏi.

Trái tim Khương Thành Ngọc rộn ràng, vì sao Kiều A Miêu hỏi ngày sinh của mình, muốn tặng quà sinh nhật cho mình sao? Trong khoảnh khắc tâm tình cậu tăng lên 100%. Thật ra là cậu đã nghĩ nhiều, Kiều Ngôn Hi chỉ đang tùy tiện tìm một chủ đề nói chuyện mà thôi.

Cậu gần như không thể chờ đợi trả lời: "Mùng Sáu tháng Tư."

"Cái gì?" Kiều Ngôn Hi mở to mắt, "Thế chẳng phải là tháng sau rồi ư?"

Khương Thành Ngọc cười cười gật đầu.

Kiều Ngôn Hi im lặng, cô đang nghĩ Khương Thành Ngọc không ngờ sắp đến sinh nhật rồi. Chắc chắn là phải tặng quà, nhưng nên tặng gì mới được, lần trước sinh nhật Tiết Đồng Hải đã làm khó cô, lần này lại đổi thành Khương Thành Ngọc. Tặng cái gì mới được đây? Kiều Ngôn Hi gục đầu trên bàn đau khổ suy nghĩ.

Sau khi chuông vào lớp vang lên, thầy chủ nhiệm mang theo một tập bài thi bước vào đặt xuống bàn giáo viên, lấy tay đẩy kính mắt nói: "Kết quả kiểm tra lần trước đã có, thành tích lần này tôi rất không hài lòng."

Thầy ấy dừng lại, quét mắt khắp lớp, cuối cùng đặt tầm nhìn vào mấy bạn học, nói tiếp: "Chúng ta vẫn có tên trong 3 thứ hạng đầu khối, nhưng còn phía sau? Số lượng học sinh lớp ta có trong 20 thứ hạng đầu không đến một nửa! Trong đó thành tích của một số bạn đặc biệt kém, tôi không biết rốt cuộc các em học hành thế nào."

Bạn học ngồi dưới nhao nhao bàn tán, thầy chủ nhiệm đang nói tới ai? Thật ra cũng không trách thầy giận, tuy nhà trường chia ra hai lớp mỗi nhon, nhưng bình thường thành tích của lớp Một vượt xa lớp Hai, tốt nhất trong đó là trong mười thứ hạng đầu khối thì lớp Một có thể chiếm tới bảy tám, nhưng lần này lại bị lớp Hai vượt qua nhiều như thế!

Thầy chủ nhiệm đập giẻ lau bảng chuyên dụng lên bảng, ra hiệu các học sinh yên tĩnh, "Sắp lên lớp 9, các em cũng biết lên lớp 9 sẽ chia ra một lớp Nhanh [1], với tình hình bây giờ thì có mấy em có thể vào được lớp Nhanh? Hả? Các em còn không lo? Đứa nào đứa nấy thoải mái nhàn nhả, không có chút khái niệm nào về thời gian!"

[1] Chia lớp theo thành tích học tập, thành tích tốt, tiến độ học tập nhanh nên được gọi là lớp Nhanh, ngược lại với nó là lớp Chậm.

Thầy ngừng lại, sau đó chỉ Doãn Mạnh Mạnh: "Em, hết giờ học đến văn phòng thầy! Đứng, đừng nhìn nữa, chính là em đó, Doãn Mạnh Mạnh, kết quả thi lần này quá kém!" Doãn Mạnh Mạnh thấy thầy chỉ về mình, có chút hoảng hốt, nhưng lại không thể khẳng định có phải thầy nói mình không nên nhìn xung quanh, ai ngờ không nhìn còn tốt, vừa nhìn đã nghe thấy tiếng thầy quát. Doãn Mạnh Mạnh cúi đầu xấu hổ, đây chính là phê bình trước mặt cả lớp.

Nước mắt cô nhóc chực rơi xuống, trong thâm tâm oán giận thầy, chẳng phải chỉ lần đầu không thi tốt thôi sao, còn khiến cô bị bêu rếu trước lớp. Cái lão già khó ưa!

Kiều Ngôn Hi nghe thấy Doãn Mạnh Mạnh bị thầy điểm danh, cũng sợ hết hồn, sao lại là Doãn Mạnh Mạnh? Gần đây cậu ấy cũng không gì bất thường cả mà, học vẫn cố gắng như thường, sao thành tích lại kém tới nỗi bị điểm danh phê bình? Xem ra sau khi hết tiết phải hỏi cậu ấy. Đây không phải chuyện nhỏ!

Sau khi hết tiết, Doãn Mạnh Mạnh ù rũ đến văn phòng thầy, tiếp theo là giờ tự học, khi vào lớp, Doãn Mạnh Mạnh còn chưa trở lại, Kiều Ngôn Hi có chút lo lắng, không biết thầy nói gì với cậu ấy, da mặt cậu ấy mỏng, rất sợ mất thể diện. Liệu có khóc hay không?

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên một tờ giấy đưa tới, mở ra xem, trên đó viết: Còn chờ người làm gì thế, Kiều A Miêu, mau làm bài tập vật lý! Không cần nghĩ cũng biết, đây là do Khương Thành Ngọc viết. Kiều Ngôn Hi nhìn cậu, người kia như không xảy ra chuyện gì, nghiêm mặt viết viết.

Cô làm mặt quỷ với cậu rồi bình tĩnh học bài, gần đây cô nhìn Khương Thành Ngọc rất không được tự nhiên, nghĩ đến việc cậu thấy được hình tượng bề mặt của mình liền xấu hổ. Nhưng Khương Thành Ngọc cũng không biểu hiện ra gì cả, cũng không có ý trêu chọc cô như trước, cô cũng yên tâm.

Sau khi Khương Thành Ngọc thấy Kiều Ngôn Hi làm bài mới ngẩng lên nhìn cô, Kiều A Miêu lúc nào cũng làm cậu bận tâm. Ngộ nhờ sau này mình không ở bên cạnh thì phải làm sao? Cho nên cậu nhất định phải theo sát cô, từng giây từng phút nhìn cô. Khi cô ngây người thì nhắc nhở, khi cô đau bụng thì chăm sóc, khi cô đau lòng thì an ủi.

Trừ mình ra không ai có thể làm tốt hơn, cho nên Kiều A Miêu nhất định là của mình! Khương Thành Ngọc tràn đầy lòng tin tất thắng, cậu neho mắt nhếch môi, đường cong khuôn mặt vì thờ ơ mà có vẻ cứng lạnh lập tức dịu xuống. Cậu nhìn cô học sinh không biết gì đang cúi đầu chiến đấu với bài tập vật lý, ánh mắt tràn đầy sự cưng chiều và dịu dàng.

Khi sắp hết giờ học, Doãn Mạnh Mạnh mang theo vành mắt phấm hồng quay về, Kiều Ngôn Hi vừa nhìn đã biết cậu ấy khóc, cô rất muốn xông tới hỏi rốt cuộc sao lại thế. Thật may là, mấy phút sau thì chuông tan học vang lên.

Kiều Ngôn Hi chống vào bàn nhảy đến chỗ Doãn Mạnh Mạnh, ngồi bên cạnh cậu ấy, lay Doãn Mạnh Mạnh đang nằm gục trên bàn: "Mạnh Mạnh, cậu không sao chứ, rốt cuộc là thế nào?"

Doãn Mạnh Mạnh lập tức ngẩng lên, nhào vào ngực Kiều Ngôn Hi ai oán. Cô gấp gấp, ôm Doãn Mạnh Mạnh vỗ lưng cho cậu ấy: "Đừng khóc, đừng khóc, nói cho tớ biết rốt cuộc thế nào?"

Doãn Mạnh Mạnh lắc đầu không chịu nói, Kiều Ngôn Hi bị cậu ấy chọc tức hận không thể bộp cho cậu ấy một phát, con nhóc chết tiệt này học cái trò gì vậy, cái gì cũng không chịu nói, không phải muốn mình tức chết sao?

Cũng may, trước khi vào lớp Doãn Mạnh Mạnh cuối cùng thút tha thút thít được mấy từ: Lý Minh Xuyên. Kiều Ngôn Hi kinh ngạc, chuyện giữa cậu ấy và Lý Minh Xuyên không phải đã xong từ kỳ trước rồi ư? Bây giờ tại sao lại là vì Lý Minh Xuyên?

Kiều Ngôn Hi nghĩ đợi tới khi tan học rồi từ từ nói chuyện! Hai người ở riêng với nhau rồi hỏi! Cái tên Lý Minh Xuyên tai họa! Lý Minh Xuyên đang ở lớp mình trộm đọc truyện tranh đột nhiên hắt hơi một cái. Chẳng lẽ Mạnh Mạnh đang nhớ mình? Cậu vui vẻ nghĩ, lộ ra hàm răng trắng ngời, ngớ ngẩn cười thành tiếng.

Lớp trưởng lớp họ trông thấy Lý Minh Xuyên đắm chìm trong thế giới của mình, vung bút lên viết vào vở kỷ luật: Giờ tự học Lý Minh Xuyên cười khúc khích, trừ một điểm!

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 27

"Nói đi, rốt cuộc hai cậu thế nào?" Sau khi tan học, Kiều Ngôn Hi ngồi sau xe Tiết Đồng Hải, quay sang hỏi Doãn Mạnh Mạnh và Lý Minh Xuyên ngây ngô chẳng biết gì. Hơn nữa còn thêm một câu: "Nhất định phải nói thật!"

Nói xong đẩy Tiết Đồng Hải một cái, Tiết Đồng Hải ngẫm hiểu, vội phụ họa với Kiều Ngôn Hi: "Đúng, đúng, Lý Minh Xuyên, cậu khai mau, có chuyện gì hả?"

Lý Minh Xuyên bị họ hỏi không hiểu ra sao, nhìn người này nhìn người kia, ngơ ngác hỏi: "Nói gì?"

Kiều Ngôn Hi nhìn Doãn Mạnh Mạnh, cô nhóc đang cúi đầu đạp xe, xem ra vẫn phải tự mình hỏi, vì vậy cô hắng giọng, giả bộ trịnh trọng: "Khụ khụ, kết quả thi lần này của Mạnh Mạnh kém rất nhiều, bị thầy phê bình, tớ hỏi nguyên nhân mà thành tích cậu ấy đi xuống thì cậu ấy chỉ nói tên cậu, chẳng lẽ cậu không nên giải thích chút sao?"

Lý Minh Xuyên nhìn Doãn Mạnh Mạnh không nói một tiếng đằng trước, sờ đầu tiếp tục kiêu cưỡi ngây ngô, "Chẳng có chuyện gì cả, cái đó... bọn tớ tốt lắm!"

"Cái gì?" Kiều Ngôn Hi giật mình, bắt đầu từ khi nào? Hàng ngày các cô đi cùng nhau mà không biết chút nào?

"Tiết Đồng Hải, cậu biết không?" Kiều Ngôn Hi hỏi Tiết Đồng Hải đang đạp xe.

Tiết Đồng Hải vội lắc đầu phủ nhận: "Không biết, không biết, tớ biết thì sao có thể không nói cho cậu biết!"

"Mạnh Mạnh!! Cậu đạp chậm lại đã! Tớ hỏi cậu chút chuyện!" Kiều Ngôn Hi hô lên với Doãn Mạnh Mạnh đang đi phía trước.

Doãn Mạnh Mạnh thả chậm tốc độ, đạp bên cạnh Tiết Đồng Hải, mặt đỏ nhìn sang Kiều Ngôn Hi.

"Bắt đầu từ khi nào?" Kiều Ngôn Hi hỏi.

"Lúc nghỉ đông." Doãn Mạnh Mạnh Doãn Mạnh Mạnh nhỏ giọng đáp lại.

Kiều Ngôn Hi không phản đối, cô không biết nên nói gì, phải nói gì? Cái cần nói đã nói trước học kỳ, hơn nữa, Doãn Mạnh Mạnh cũng có suy nghĩ của cậu ấy, cậu ấy nên biết lấy cái gì làm trọng. Với tư cách là bạn tốt của cậu ấy, ý kiến của mình đã nói, cậu ấy không nhận thì mình cũng không có biện pháp.

Trước mắt điều duy nhất mình có thể làm là chúc phúc cho cậu ấy, đồng thời cố gắng đốc thúc, đừng phân tán tinh lực quá nhiều.

Không khí lập tức trầm xuống, ngay cả Lý Minh Xuyên thích làm loạn cũng im lặng. Doãn Mạnh Mạnh có hơi bất an nhìn Kiều Ngôn Hi, những năm gần đây, người cô bội phục nhất chính là Tiểu Khê, cho dù gia đình xảy ra chuyện, không có tiền, cũng không thể làm cậu ấy ngã gục, cậu ấy kiên cường, thông minh, nỗ lực... Cô rất nghe lời Tiểu Khê, trong nhận thức của cô, mọi lời của Tiểu Khê đều đúng.

Nhưng lần này, cô lại làm trái ngược, đã nghe Tiểu Khê khuyên bảo cô không nên nói chuyện yêu đương mà lại qua lại với Lý Minh Xuyên sau lưng Tiểu Khê, Tiểu Khê có tức giận hay không? Có còn để ý đến mình nữa không? Có cảm thấy vì có một người bạn yêu sớm mà mất mặt hay không? Cô thật sự rất sợ.

"Hi Hi?" Tiết Đồng Hải gọi Kiều Ngôn Hi một tiếng, Kiều Ngôn Hi ngồi đằng sau, cậu không thấy được nét mặt cô, không biết cô nghĩ thế nào. Với cá nhân cậu thì cảm thấy yêu đương không có gì lớn, năm mơ cậu cũng muốn tốt với Hi Hi, nhưng Hi Hi không giống Mạnh Mạnh, trong lòng cô, việc học vĩnh viễn đứng đầu. Cô sẽ làm thế nào?

"Các cậu nhìn tớ làm gì? Muốn yêu đương thì cứ làm, chỉ cần đừng kéo việc học xuống là được." Kiều Ngôn Hi thấy Doãn Mạnh Mạnh và Lý Minh Xuyên đều nhìn cô, có hơi buồn cười đồng thời xúc động, bọn họ thật sự coi mình là người thân cận nhất.

Chuyện của họ, cô không can thiệp, chỉ cần đừng lộ ra trước mặt thầy cô, không ảnh hưởng đến học tập là được.

"Tiểu Khê, cậu thật tốt!" Cuối cùng Doãn Mạnh Mạnh cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Kiều Ngôn Hi cô ý hừ một tiếng, "Giờ cậu mới biết à!"

Doãn Mạnh Mạnh vội vàng lắc đầu, "Không có, không có, Tiểu Khê vẫn luôn tốt, là tốt nhất!"

Không khí giữa bốn người lại sôi nổi, cười cười nói nói về nhà. Nhiều năm sau, trên tiệc cưới của Doãn Mạnh Mạnh và Lý Minh Xuyên, người đầu tiên cô dâu chú rể kính chính là Kiều Ngôn Hi, nếu không phải có sự giúp đỡ của cô, lời khuyên từ cô, họ không thể đi đến tận bây giờ, tất nhiên, đó là những chuyện sau này.

Rất nhanh đã đến 1-5, ngày Quốc Tế Lao Động được nghỉ bảy ngày. Học sinh hò reo nhảy nhót, cuối cùng đã được nghỉ ngơi thoải mái rồi. Kiều Ngôn Hi cũng rất vui, cô có bảy ngày không cần làm phiền bọn Tiết Đồng Hải nữa. Qua ngày 1-5, chân cô đã tốt hơn nhiều, không chừng còn có thể đi đường!

Thầy chủ nhiệm bước lên bục giảng trong sự hưng phấn của các học sinh, phía sau còn có các thầy cô khác, mấu chốt là, trong tay mỗi giáo viên đều cầm một tập bài thi! Ánh mắt ai oán của cả lớp đều chĩa vào những đại diện giúp thầy cô giao bài thi.

Thầy chủ nhiệm lại bắt đầu giáo dục tư tưởng: "Các em, tôi biết các em muốn nghỉ ngơi vui chơi, nhưng các em sắp lên lớp 9 rồi, cố nhin thêm một năm nữa thôi, sau năm tới các em sẽ phải ra chiến trường, đâu còn nhiều thời gian vui chơi nữa!"

Học sinh nhìn nhau, im lặng, đúng thế, năm sau nữa là họ sẽ thi lên cấp, ai mà không muốn thi lên cấp ba để làm bố mẹ vui vẻ. Họ đều là tinh anh trong khóa, bình thường đều rất cố gắng vươn lên, làm sao có thể lơ là vào lúc này! Không được, về nhà nhất định phải hoàn thành bài tập, ngoài ra cũng làm thêm một số bài thi!

Không thể không nói, thầy chủ nhiệm lớp Kiều Ngôn Hi rất biết động viên nhiệt huyết của học trò, nhìn từng người hận không thể giành ngay lấy bài thi trong tay thầy cô để làm.

Kiều Ngôn Hi ngẫm lại, cảm thấy thời gian trôi qua thật vui, từ khi ba xảy ra chuyện đã bốn năm, cô đã không còn oán hờn, bây giờ cô chỉ hi vọng ba sớm được ra tù, vậy thì mẹ và bà nội cũng không cần khổ cực, những hàng xóm lắm điều kia cũng sẽ không nói bóng nói gió nữa.

Đợi, Kiều Ngôn Hi nắm tay, đợi sang năm tới thi vào trường cấp ba trọng điểm để mấy người xem, xem còn ai dám coi thường nhà chúng tôi! Còn ai dám nói xấu nhà chúng tôi!

Chiều tan trường, Khương Thành Ngọc đeo cặp sách chậm rãi về nhà, cậu không phải người không biết sắp xếp cuộc sống, trên thực tế cậu rất quý trọng thời gian, nhưng cậu thật sự không muốn bước vào căn nhà kia, căn nhà không có tình yêu thương là nơi đáng sợ nhất với Khương Thành Ngọc.

Không phải không muốn về, mà là không muốn làm bản thân tổn thương. Nhưng trường không có chỗ nghỉ, Khương Thành Ngọc không thể làm gì khác hơn là về nhà.

Cuối tháng tư, thời tiết không còn lạnh, cho dù là ở đô thị phương bắc. Nhưng Khương Thành Ngọc vẫn cảm thấy rét buốt, đầu cậu co rút lại trong cổ áo khoác, đi từng bước về phía trước.

Hôm nay, đường về nhà dường như cực kỳ dài dằng dặc, giống như đi mãi không đến cuối. Khương Thành Ngọc lấy hết dũng khí, rồi cuộc bước vào khu vực cũ nát mình đã sống mười mấy năm. Đẩy cửa ra, Khương Thành Ngọc cảm thấy không bình thường, bố mẹ đều không ở nhà! Trước kia cho dù họ cãi nhau ầm ĩ thì cũng không bỏ nhà, bây giờ họ đi đâu?

Khương Thành Ngọc thấy bất an như có con rắn độc bò từ trên đầu xuống dưới chân, từng chút quấn chặt lấy cậu. Khí lực cả người như bị hút hết, Khương Thành Ngọc ngã quỵ xuống nền nhà.

Hôm nay cậu mới biết mình yếu đuối đến cỡ nào, khát vọng hơi ấm đến cỡ nào, cho dù cậu thể hiện ra mình chẳng quan tâm. Vì sao? Vì sao phải bỏ cậu lại?

Ba mẹ, hai người đã đi đâu? Ba mẹ, hai người không cần con nữa sao? Ba mẹ, hai người trở về đi. Khương Thành Ngọc thà rằng họ luôn cãi lộn trước mặt mình cũng không muốn cảm giác bị bỏ rơi tràn ngập toàn thân.

"Ba... Mẹ..." Cậu bé trước giờ luôn duy trì vẻ lạnh lùng bây giờ cuối cùng đã xé toang lớp mặt nạ, biến thành một đứa trẻ đáng thương yếu ớt, cần được ai đó an ủi.

Nhưng không ai nghe được tiếng gào thét của cậu, cậu co lại trên sàn nhà, hai tay che mặt, khóc trong tuyệt vọng.

Ngày 1-5 đó, Tiêu Linh quay về, trông thấy chân con gái bị thương rất đau lòng, Kiều Ngôn Hi đành phải an ủi bà, người không biết còn tưởng người bị thương là Tiêu Linh mà không phải Kiều Ngôn Hi.

Sau đó Tiêu Linh mang đến một tin tốt: Bởi vì Kiều Văn Trung có ý thức tốt trong tù, tích cực lao động, có thể ra tù sớm một năm!

Đây đúng là một tin tốt! Cả nhà sôi trào, bà nội Kiều xúc động nước mắt tuôn rơi đầy gương mặt, Kiều Ngôn Hi cũng ôm mẹ khóc. Cuộc sống cuối cùng có h ivongj, thời gian ra tù của người đàn ông trong nhà rút ngắn đi, đó là trụ cột của cả nhà! Cả nhà vui mừng làm sủi cảo ăn mừng, rất vui vẻ.

Thật là một nhà vui một nhà buồn. Kỳ nghỉ bảy ngày, vết thương ở chân Kiều Ngôn Hi đã gần như hồi phục, trừ việc không thể chạy không thể nhảy ả, đi đường bình thường đã không còn là vấn đề, rốt cục cô có thể tự đạp xe đi học rồi!

Còn trong bảy ngày này Khương Thành Ngọc đợi được chỉ là tin tức ly dị của ba mẹ, đồng thời không ai muốn nuôi cậu. Ba mẹ cậu đi rồi, nếu họ thật sự không mang theo cậu đi, cậu chỉ còn lại có một mình. Khương Thành Ngọc thấy thật mỉa mai, không phải người ta nói tất cả cha mẹ trên thế giới này đều yêu thương con mình hay sao? Vì sao ba mẹ cậu chỉ coi cậu là gánh nặng?

Nước mắt của mình chảy ra thật chẳng đáng. Vậy cũng tốt, sau này cậu không cần phải bận lòng nữa, trừ Kiều A Miêu, cậu sẽ không quan tâm ai nữa. Ba mẹ cậu không còn, gia đình mất rồi, những thứ này cậu cũng không cần!

Cậu tự an ủi bản thân, cố gắng nghĩ ra những điểm tốt khi chỉ có một mình, nhưng trong lòng đau đón từng cơn và nước mắt không ngừng tuôn ra lại tiết lộ cảm xúc của chính cậu.

Mặc dù người khác nói cậu không giống một đứa trẻ, nhưng dẫu sao cậu mới mười bốn tuổi, bố mẹ lại chỉ lạnh lùng đưa giấy ly hôn cho cậu xem, rồi nói cho cậu biết căn nhà để cho cậu, lại cho cậu một cái thẻ, sau này sẽ gửi phí sinh hoạt mỗi tháng vào đó để bồi thường cậu, tiền sẽ được chu cấp liên tục cho đến khi cậu hai mươi tuổi.

Châm chọc cỡ nào, đền bù cho cậu? Thật nực cười! Hai mươi tuổi, cậu mới lên đại học, sao họ nhẫn tâm như thế? Khương Thành Ngọc rất muốn bẻ gãy cái thẻ ra thành hai mảnh ném vào mặt ba mẹ, lớn tiếng nói cho họ biết, cậu không cần thứ tiền dơ bẩn của họ.

Nhưng cậu không thể, cậu cần tiền, sau này còn phải sống, cậu chưa thể kiếm tiền, cậu mới là học sinh cấp hai! Khương Thành Ngọc biết, từ nay về sau, bản thân chỉ có thể dựa vào chính mình. Cậu đã thật sự bị chính cha mẹ ruột vứt bỏ.

Tháng năm năm nay Khương Thành Ngọc bỗng cảm thấy lạnh lẽo khắp người, cậu khóa cửa phòng, co người trên chiếc giường nhỏ, ôm gối thật chặt, miệng lầm bầm: A Miêu, A Miêu. Giống như đang cảm nhận một chút hơi ấm cuối cùng...

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 28

Tiêu Linh ở nhà ba ngày rồi đi, Kiều Ngôn Hi không muốn chia xa bà. Tiêu Linh thấy con gái nước mắt lưng tròng, chính bà cũng không nỡ.

"Hay con tiễn mẹ đến thị trấn?"

Kiều Ngôn Hi nghĩ, dù sao chân cũng khỏe hơn rồi, có thể đạp xe, không thể làm phiền Tiết Đồng Hải nữa, sau khi tiễn mẹ đến thị trấn, nhân tiện qua nhà Khương Thành Ngọc lấy xe đạp, vì vậy cô gật đầu: "Vâng ạ, được dịp con đến nhà bạn lấy xe đạp luôn."

Thế là sáng hôm sau, Kiều Ngôn Hi đi lên xe cùng mẹ, hai mẹ con bỗng chốc thân mật hơn. Đến thị trấn, sau khi thấy mẹ lên xe tới thành phố D rồi cô mới chuẩn bị đến nhà Khương Thành Ngọc lấy xe.

Cảm giác phương hướng của Kiều Ngôn Hi không được tốt, đôi lúc một con đường đã đi nhiều lần cô cũng không tìm được hướng đi, may mà nhà Khương Thành Ngọc rất gần trường học, đường đi không phức tạp nên cô đã rất nhanh tìm thấy.

Đứng trước cửa nhà Khương Thành Ngọc, không hiểu sao cô hơi căng thẳng, bình ổn lại trạng thái, nghĩ kỹ những lời định nói rồi cô mới gõ cửa. Nhưng gõ mấy lần cũng không thấy ai đáp lại! Chẳng lẽ không ai ở nhà? Vậy mình phải làm sao? Về nhà thế nào đây? Đợi chuyển xe đi lúc trưa? Vậy trong khoảng thời gian chờ đó mình ở đâu?

Nghĩ thế, Kiều Ngôn Hi kiên nhẫn gõ cửa, vừa gõ vừa gọi: "Khương Thành Ngọc có ở nhà không? Tớ là Kiều Ngôn Hi đây, tớ tới lấy xe đạp!"

Khương Thành Ngọc đang ở nhà, nhưng cậu không dám mở cửa, cậu tưởng ba mẹ mình để quên gì đó nên về lấy, cậu không muốn gặp họ chút nào nên nằm trên giường không ra mở cửa. Nghĩ ba hoặc mẹ cậu đợi không được nên đã đi rồi.

Thế nhưng cậu chợt nghe được người bên ngoài hình như nói cô ấy là Kiều Ngôn Hi! Khương Thành Ngọc cười tự giễu, sao lại là Kiều A Miêu cho được? Thế mà mình lại xuất hiện ảo tưởng.

Nhưng mà rốt cuộc là thế nào? Người ngoài cửa liên tục gõ cửa, đồng thời cậu thật sự nghe thấy tiếng của Kiều A Miêu! Trái tim rất nhanh nhảy lên cực nhanh, cậu chạy ra cửa, mở ra liền thấy người cậu luôn mong nhớ đang cười với cậu.

Cô nói: Khương Thành Ngọc, thì ra cậu ở nhà, tớ tới lấy xe đạp. Cô cười, hai mắt cong cong, đôi má phúng phính tươi tắn tách ra hai bên thành ánh sáng rực rỡ xinh đẹp, dường như toàn bộ ánh sáng trên thế giới đều tập trung trên gương mặt cô, đến nỗi làm cậu không dám nhìn thẳng.

Trái tim cậu chỉ chực nhảy ra khỏi lồng ngực, mấy ngày qua cậu như một con người vô tri vô giác, mọi lời nói đều giấu trong lòng, khó chịu muốn chết, cậu muốn gặp Kiều Ngôn Hi, muốn bộc lộ hết tất cả với cô, cậu nhớ cô, muốn ôm cô vào ngực...

Nghĩ thế nào liền làm như thế, Kiều Ngôn Hi bị hành động ôm chầm lấy của cậu làm giật mình, sau khi có lại phản ứng thì vội đẩy cậu ra, cô hơi sợ, Khương Thành Ngọc làm sao vậy.

"Khương Thành Ngọc, cậu làm sao vậy, cậu mau buông tớ ra!" Kiều Ngôn Hi giãy dụa. Cậu ấy định làm gì?

Khương Thành Ngọc ôm chặt cô, không nói gì cũng không buông tay, tuyệt vọng lẫn bi ai mấy ngày qua như đã không còn, chỉ cần có cô bên cạnh, mọi thứ dường như có thể tốt lên.

Kiều Ngôn Hi hơi tức giận, tên này sao có thể tùy tiện ôm người khác như thế, cô dồn sức vào tay, chuẩn bị đẩy cậu ra thì phát hiện có chất lỏng chảy xuống cổ mình. Cô giật mình kinh ngạc: Khương Thành Ngọc khóc.

Cậu con trai lạnh lùng và bình tĩnh kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô rất lo lắng, đưa tay ra ôm Khương Thành Ngọc, vỗ nhẹ lên lưng cậu: "Cậu sao thế? Xảy ra chuyện gì ư?"

Khương Thành Ngọc không biết mình làm sao, vừa thấy Kiều A Miêu thì nước mắt đã rơi, cậu không muốn thế, nhưng thấy cô là cậu đã không kìm được.

Cậu úp mặt vào hông cô khóc, sau liền biến thành những tiếng nức nở; cô ôm cậu khẽ vỗ lưng. Mặc cho nước mắt cậu chảy xuống cổ, hai người cứ im lặng ôm nhau như thế.

Mãi đến khi Kiều Ngôn Hi không còn cảm nhận được nước mắt Khương Thành Ngọc nữa, cô mới nói: "Tốt rồi, buông tớ ra đi, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Giọng nói của Khương Thành Ngọc lúc này có chút khàn khàn, cậu ôm chặt cô không buông, rầu rĩ hỏi: "Kiều A Miêu, cậu có xem thường tớ không?" Kiều Ngôn Hi mỉm cười, cười nói: "Sao có thể? Không phải lần trước tớ cũng khóc trước mặt cậu đấy à, hai chúng ta vậy là huề nhau."

Khương Thành Ngọc quyến luyến hít một hơi bên gáy Kiều Ngôn Hi, sau đó buông cô ra, dẫn cô tới phòng mình, ngồi xuống giường, kể lại chuyện của mình.

Kiều Ngôn Hi càng nghe càng xót xa, cậu nói hết những chuyện từ nhỏ tới bây giờ cho cô. Tối hôm nay cô mới biết vì sao người con trai trước mặt vì sao lạnh lùng như thế, vì sao không muốn nói chuyện với mọi người, vì sao đến một người bạn cũng không có.

Cậu nói: "Kiều A Miêu, ba mẹ tớ ly hôn rồi, họ không cần tớ nữa."

Cậu nói: "Kiều A Miêu, họ sẽ chu cấp phí sinh hoạt cho tớ đến khi tớ hai mươi tuổi, sau đó tớ sẽ phải dựa vào bản thân."

Cậu nói: "Kiều A Miêu, từ nay về sau tớ chỉ còn có một mình."

Cuối cùng, cậu nói: "Kiều A Miêu, tớ chỉ còn một mình cậu, cậu không được rời xa tớ."

Kiều Ngôn Hi ngồi xuống bên cạnh, kéo tay cậu nói: "Khương Thành Ngọc, cậu nhìn tớ này, đừng vội hết hi vọng, tớ sẽ không rời xa cậu đâu, tớ kể chuyện của tớ cho cậu nhé."

Khương Thành Ngọc nhìn Kiều Ngôn Hi, cậu không hề biết cô nữ sinh nhỏ vừa kiên cường vừa thông minh trước mặt lại gặp phải nhiều bất hạnh như thế.

Cô nói: "Vào năm tớ học lớp năm bố tớ đi tù."

Cô nói: "Các bạn đều không muốn chơi với tớ, khi đó tớ chỉ có một mình Doãn Mạnh Mạnh là bạn."

Cô nói: "Lúc ấy, tớ đã không được ăn thịt đến một tháng." Cô nói: "Chuyện này tớ chỉ nói với một mình cậu."

Cậu vội đưa tay ôm chặt cô trong lồng ngực, để an ủi cô cũng là an ủi bản thân.

Cậu rất đau lòng, sao cô có thể chịu nhiều khổ cực như vậy? Một cô gái tốt như cô nên lớn lên trong tình yêu thương của ba mẹ mới phải! Những người đó sao nỡ nhẫn tâm bỏ lại cô, làm cô chịu biết bao tiếng chê cười của bạn học, khinh bỉ của hàng xóm?

Cô nghe cậu nói: "Kiều A Miêu, về sau sẽ có tớ yêu thương cậu."

Mặc dù Kiều Ngôn Hi cảm thấy lời cậu nói có hơi mập mờ, nhưng có thể cậu cũng thấy đau lòng cho cô như lúc cô nghe chuyện của cậu nên mới đang an ủi, thế là cô không kháng cự cái ôm của cậu nữa, rúc vào ngực rồi vòng tay ôm eo cậu.

Cậu nghe cô đáp: "Ừ, Khương Thành Ngọc, về sau tớ cũng yêu thương cậu."

Hai đứa trẻ bất hạnh như rốt cuộc tìm về thứ thuộc về mình. Đau đớn, quá khứ đều làm cả hai không dám nhớ lại, nhưng thế thì có sao? Họ đã tìm được nửa kia trên thế giới này, tất cả đều sẽ tốt hơn, bởi vì họ có nhau.

Hai người kể cho nhau những chuyện nằm sâu dưới đáy lòng, tâm trạng thoáng cái tốt lên nhiều. Nhìn vào nhau mới phát hiện mắt đối phương sưng húp, mặt mũi ngấn nước.

Khương Thành Ngọc nhéo má Kiều Ngôn Hi nói: "Thế này thì càng giống mèo rồi." Cậu biết, cô không hiểu ý của cậu, cậu cũng biết cô chỉ coi cậu là người đồng bệnh tương liên, nhưng vậy thì có sao? Bây giờ, trừ người nhà cô ra, mình mới là người thân cận nhất với cô, như vậy là đủ rồi, còn sau này? Sau này cậu có thời gian sẽ để cô biết tình cảm của cậu.

Kiều Ngôn Hi vỗ lên cái tay đang hành hung trên mặt mình, chỉ vào mặt Khương Thành Ngọc xem thường: "Không phải cậu cũng thế à?"

Hai người mặt đối mặt, bắt chọt cùng cười ha ha.

Từ đây, giữa họ không còn gì ngăn cách, hai người có thể kể nhau nghe tâm sự của bản thân, là loại tâm sự mà ngay cả bạn thân cũng không thể nói.

Đúng vậy, họ giống nhau. Họ mới là người thân thiết nhất của nhau trên thế giới!

"Kiều A Miêu, đã trưa rồi, cậu có đói không? Chúng ta ra ngoài ăn cơm nhé?" Khương Thành Ngọc nhìn đồng hồ nói với Kiều Ngôn Hi.

"Ra ngoài ăn? Cậu đâu có tiền? Nhà cậu có thức ăn không? Để tớ làm cho cậu." Kiều Ngôn Hi lắc đầu, cậu nhóc này thật quá phung phí.

"Cậu biết nấu cơm?" Khương Thành Ngọc kinh ngạc.

"Dĩ nhiên, chưa từng nghe con nhà nghèo sớm muộn việc nhà sao?" Kiều Ngôn Hi đứng lên, "Phòng bếp ở đâu?"

Khương Thành Ngọc cũng đứng dậy, dẫn Kiều Ngôn Hi tới phòng bếp.

Kiều Ngôn Hi mở tủ lạnh xem, may quá, còn một ít cải thìa, thêm mấy quả cà chua và trứng gà đều lấy hết ra. Cô đẩy Khương Thành Ngọc ra ngoài phòng bếp, cảnh cáo cậu không được vào làm phiền, cô ở trong bếp bận bịu.

Khương Thành Ngọc đứng ngoài nhìn cô, trong nội tâm thấy ảm áp, đây là Kiều A Miêu của cậu, một cô gái rất tốt. Cậu phải thêm chút sức, trông coi Kiều A Miêu, không thể để kẻ khác cướp mất. Kiều A Miêu là của một mình cậu, không ai có thể cướp đi, ai cũng không được!

Tay nghề nấu nướng của Kiều Ngôn Hi rất tốt, cô nhanh chóng chuẩn bị xong một đĩa trứng xào cà chua, luộc một nồi canh cải thìa, múc cơm trắng trong nồi cơm điện ra rồi gọi Khương Thành Ngọc vào ăn.

Khương Thành Ngọc ăn hết ba bát cơm trắng, không chỉ vì cậu đã mấy ngày chưa được ăn ngon, càng là vì bữa cơm này do Kiều Ngôn Hi tự tay làm. Mà trong mắt Kiều Ngôn Hi lại không như thế, Khương Thành Ngọc đã bao lâu rồi chưa ăn cơm, lòng cô ẽ ảm, tên ngốc này, sao mà không biết ra quán cơm ăn một chút.

Ăn xong cơm trưa, Kiều Ngôn Hi căn dặn Khương Thành Ngọc về sau nhất định phải ăn đủ ba bữa một ngày, thiếu một bữa cũng không được. Cái gì? Không biết nấu cơm? Trước cứ ra ngoài ăn tạm, sau đó mua sách dạy nấu ăn về, tự học tự làm ở nhà.

Thấy Khương Thành Ngọc gật đầu lia lịa đồng ý, hơn nữa tỏ vẻ tận tụy ngày mai sẽ tự học nấu cơm, Kiều Ngôn Hi mới bỏ qua cho cậu.

Hai người ngồi xem ti vi một lúc, sau đó Kiều Ngôn Hi nói phải về nhà, Khương Thành Ngọc cương quyết không cho cô đạp xe, cậu nói chân cô mới khỏe được bao lâu, sao có thể đạp xe đường xa như vậy.

Kiều Ngôn Hi cố ý đi đi lại lại trước mặt cậu, biểu thị chân cô đã có thể đạp xe, nhưng Khương Thành Ngọc vẫn lắc đầu, Kiều Ngôn Hi không lay chuyển được cậu đành phải ngồi xe về nhà.

Khương Thành Ngọc đưa cô đến bến xe, xoa đầu cô, "Lên xe đi, cẩn thận chân nhé."

Kiều Ngôn Hi gật đầu, vẫy tay chào cậu rồi lên xe. Xe chạy, Khương Thành Ngọc còn chưa về, Kiều Ngôn Hi ra dấu ý bảo cậu mau về nhà. Khương Thành Ngọc đáp lại cô bằng một nụ cười, vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Mãi đến khi xe đi xa rồi, Kiều Ngôn Hi vẫn thấy Khương Thành Ngọc đứng đó nhìn về phía mình. Một thân một mình lẻ loi, không biết làm sao, cô lại muốn khóc.

Hôm đó, sau khi Kiều Ngôn Hi về nhà, bảo bà nội Kiều là bạn cô không có nhà, cho nên không lấy được xe. Bà nội Kiều hỏi trước khi xe đến cô ở đâu, Kiều Ngôn Hi nói dối là ở trong cửa hàng.

Bà nội Kiều thương cháu phải ngồi đợi tới tận trưa, lại hỏi cô đã ăn cơm chưa, Kiều Ngôn Hi gật đầu nói đã ăn rồi, bà nội Kiều mới cười một chút.

Kiều Ngôn Hi cảm thấy rất áy náy, đây là lần đầu tiên nói dối, thấy bà nội đau lòng như thế, cô muốn nói ra sự thật nhưng lại không thể, bà nội nhất định sẽ hiểu lầm. Cô thầm hứa trong lòng: Sau này sẽ không bao giờ nói dối bà nội nữa!

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 29

"A! Bực chết đi được!" Cơm trưa xong, Kiều Ngôn Hi ném sách vật lý lên bàn, vò đầu bứt tóc.

Khương Thành Ngọc thấy cô như thế liền biết cô lại bực bội về môn vật lý, kéo tay cô xuống, giúp cô sửa lại mái tóc rồi nói: "Không hiểu nữa à?"

Kiều Ngôn Hi đáng thương nhìn cậu: "Không hiểu, cả đời đều không học vào nổi, đến khi nào mới không phải học vật lý nữa đây! Cậu nói cho tớ biết đi, làm sao cậu lại học giỏi như thế, có phải có phương pháp gì đó không?"

Khương Thành Ngọc liền đầu đầu, nào có phương pháp gì đâu, cậu cảm thấy vật lý rất đơn giản, vừa học đã biết. Nhưng cậu tuyệt đối không thể nói thế với Kiều A Miêu, bằng không cô nhóc sẽ lại thấy mất cân bằng nữa cho xem.

Thế là cậu nói: "Cậu học toán tốt như thế, vật lý nhỏ nhỏ đâu có gì khó? Đề bài đâu, để tớ giảng cho cậu."

Kiều Ngôn Hi nghe Khương Thành Ngọc nói lập tức hăng hái, đúng vậy, toán cô học rất tốt, một môn vật lý nhỏ nhỏ, chỉ một trăm điểm thôi thì có gì khó? Hừ, cô nhất định có thể học tốt!

"Ồ đây, mạch điện này, còn cả cái này, tớ nhìn mà không hiểu..." Kiều Ngôn Hi cầm sách bài tập, chỉ từng bài không hiểu cho Khương Thành Ngọc xem.

Kiều A Miêu đúng thật là không có thiên phú học vật lý! Khương Thành Ngọc có chút buồn cười.

"Cầm vở với bút, chúng ta ra vườn hoa." Khương Thành Ngọc đứng lên nói với Kiều Ngôn Hi.

"Đang làm bài mà, sao lại ra vườn hoa?" Kiều Ngôn Hi khó hiểu nhìn cậu.

Khương Thành Ngọc không còn biện pháp với cô nàng sợ ý này, cậu chỉ xung quanh phòng, có bạn học đã nằm gục xuống bàn, "Thấy chưa?"

Kiều Ngôn Hi bừng tỉnh hiểu ra, cô quên mất bây giờ là lúc nghỉ trưa, mọi người sắp đi ngủ. Cô cười xin lỗi, lấy sách vở đi theo Khương Thành Ngọc.

Đúng lúc này, Tiết Đồng Hải ăn cơm xong về phòng học, thấy Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc định ra ngoài, vội ngăn Kiều Ngôn Hi lại, "Hi Hi, các cậu đi đâu? Sắp đến giờ ngủ trưa rồi."

Kiều Ngôn Hi nhìn cậu, giờ quyền sách lên, cười khổ: "Bỏ tức vật lý."

Tiết Đồng Hải không phản đối, cậu biết môn vật lý của Kiều Ngôn Hi không tốt, cậu cũng biết thầy đề Khương Thành Ngọc hỗ trợ cô. Nhưng nhìn họ ra ngoài một mình, cậu thấy không thoải mái. Máy ngày nay, quan hệ của Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc ngày càng tốt, đến Doãn Mạnh Mạnh còn chưa bằng.

Dựa vào cái gì, cậu đã biết Hi Hi từ lớp một tiểu học, lên cấp hai Khương Thành Ngọc mới quen cô. Kém nhau tận sáu năm, tại sao Hi Hi đối tốt với cậu ta như vậy, còn cậu chưa bao giờ có đãi ngộ như thế. Nghĩ tới đây, cậu vội nói với Kiều Ngôn Hi: "Hi Hi, đợi một chút, tớ cũng muốn đi."

Kiều Ngôn Hi lạ lùng nhìn cậu, "Cậu đi làm gì, cậu cũng đâu cần bỏ tức vật lý, đừng làm loạn, về lớp ngủ đi, bọn tớ đi học, thầy đã sớm nói với bọn tớ, nếu cậu đi theo, thầy lại tưởng chúng ta cùng trốn học đấy." Nói xong kéo Khương Thành Ngọc đi.

Tiết Đồng Hải đứng tại chỗ khóc không ra nước mắt, cậu phiền phức... Hi Hi lại bảo cậu phiền phức... Hi Hi, sao cậu có thể nói tớ như vậy! Từ sau khi Hi Hi có quan hệ tốt với Khương Thành Ngọc liền không thấy cậu tốt nữa, Khương Thành Ngọc! Cái tên khối băng! Tội và cậu thể không đội trời chung!

Khương Thành Ngọc thấy Kiều Ngôn Hi kéo tay áo mình, lại nhớ tới bộ dạng Tiết Đồng Hải bị Kiều Ngôn Hi vô tình đá kích, trong lòng thoải mái không thôi. Hừ, thằng nhóc này dám giành Kiều A Miêu với cậu à! Cứ mơ giấc mộng Xuân Thu của cậu ta đi!

Xem Kiều A Miêu nhà chúng ta này, ngày càng tiến bộ, ngày càng đáng yêu, bây giờ đã biết che chở mình, biết giúp đỡ mình đá kích người khác, không hổ là người tớ xem trọng! Khương Thành Ngọc hoan hỉ nghĩ, không chút nào tự giác là mình chỉ đang phán đoán.

"Ồ đây đi." Kiều Ngôn Hi tìm một chỗ có bóng râm nói với Khương Thành Ngọc.

Thấy Khương Thành Ngọc gật đầu, cô phúi bụi bám trên đất định ngồi xuống, Khương Thành Ngọc nhanh tay kéo cô, đặt tấm nệm cầm theo xuống rồi mới buông Kiều Ngôn Hi ra.

Kiều Ngôn Hi ngồi trên tấm nệm mềm mại, cảm thán về sự tỉ mỉ của Khương Thành Ngọc. Bất chợt nghĩ nếu ai đó làm bạn gái Khương Thành Ngọc nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Nhưng vì sao khi nghĩ tới cảnh Khương Thành Ngọc có bạn gái là trong lòng sẽ thấy ề ề khó chịu, thật kỳ lạ, cô bị sao thế?

"Kiều A Miêu, nghĩ gì thế? Còn chưa tập trung nghe." Khương Thành Ngọc mở sách bài tập, gọi Kiều Ngôn Hi mấy tiếng mà không thấy cô đáp lại, ngẩng lên nhìn, Kiều A Miêu còn đang chìm đắm trong suy nghĩ đầu đầu, cậu buộc phải đánh thức cô.

"A, không có, không có, làm bài thôi!" Dòng suy nghĩ của Kiều Ngôn Hi bị Khương Thành Ngọc đánh gãy, cũng không có nghiên cứu kỹ tâm trạng lúc đó trong lòng, nhanh chóng điều chỉnh tâm thái nghe cậu giảng.

Lời giảng của Khương Thành Ngọc rõ rệt, từ ngữ lưu loát, Kiều Ngôn Hi như chìm vào trong đó. Cô cảm thấy nếu mà Khương Thành Ngọc không phải trưởng thành trong một gia đình như thế, vậy cậu rất có thể sẽ là một người rực rỡ vui vẻ như ánh mặt trời. Vì sao họ đều gặp phải những chuyện bất hạnh như thế?

Một người tốt như Khương Thành Ngọc, nếu cậu cười mở hơn, không biết sẽ thu hút bao nhiêu ánh nhìn, tuy vậy nhưng vẫn có rất nhiều người lên sừng

bái cậu ấy, nói cậu ấy rất ngẫu, rất đàn ông

Khương Thành Ngọc giăng xong bài cuối cùng, khép sách lại, quay sang nhìn Kiều Ngôn Hi, định hỏi cô còn thắc mắc gì không, nào biết cô lại đang ngo ngác nhìn trời. Thấy nàng lấy bút gõ đầu cô, "Lại nghĩ gì rồi? Hôm nay cậu sao vậy?"

Kiều Ngôn Hi không quay đầu lại, cô vẫn nhìn lên trời, dùng giọng buồn buồn nói: "Khương Thành Ngọc, tớ đang nghĩ nếu cậu được sinh ra ở một gia đình tốt hơn sẽ như thế nào?"

Khương Thành Ngọc sững sốt, sinh ra ở một gia đình tốt hơn? Cậu chưa từng nghĩ tới việc đó. Từ khi hiểu chuyện, trong trí nhớ cậu nhiều nhất là hình ảnh ba mẹ tranh cãi, cậu chỉ muốn làm thế nào để thoát ra khỏi căn nhà ấy mà chưa từng nghĩ tới việc sẽ đổi sang một ngôi nhà khác. Trong lòng cậu đã tuyệt vọng về tình thân với ba mẹ, thậm chí nảy sinh ra sự sợ hãi. Nhưng sự xuất hiện của Kiều Ngôn Hi đã thay đổi tất cả, cậu thích cô, thích đến điên cuồng.

Ban ngày phải gặp cô mới an tâm, tối nhớ cô mới có thể chìm vào giấc ngủ. Sự xuất hiện của cô là cây cỏ cứu mạng duy nhất trong cuộc đời chỉ có màu xám của cậu. Khi ba mẹ bỏ cậu đi, cậu đã sợ hãi, đã căm ghét. Nhưng trong khoảnh khắc đau đến tê tâm phế liệt, Kiều Ngôn Hi đã tới.

Cô an ủi cậu, chia sẻ bí mật của mình với cậu. Cậu hiểu rằng cả đời này cậu sẽ không từ bỏ cô. Cậu không còn nghĩ ba mẹ sẽ thế nào, cậu chỉ nghĩ đến cô, đang làm gì, có khó khăn gì cần sự trợ giúp của cậu hay không.

Đúng vậy, trong thế giới của cậu trừ bản thân cậu ra cũng chỉ còn lại cô. Những cái khác, cậu không cần, chỉ cần cô luôn bên cạnh, cậu không cần gì khác. Trước khi gặp cô, cậu chưa từng nảy sinh tình cảm mãnh liệt như vậy với bất cứ ai. Khát khao có được cô, mong sao cô chỉ thuộc về riêng mình. Cậu lạnh lùng và lạnh lẽ. Cậu nhìn thấu sự gian dối của tình cảm.

Nhưng cô xuất hiện trong cuộc đời cậu, mang đến hi vọng và yên lòng. Cậu biết mình chưa đủ lớn, nhưng tình cảm cậu dành cho cô rất nồng cháy, cháy bỏng đến mức không cho phép cậu coi nhẹ.

Cho nên cậu không khờ khạo được mình, buông xuôi để bản thân đến gần cô, chú ý đến mọi điều của cô. Cả đời này, cô là của cậu, dù có như thế nào, cô cũng là của cậu.

Khương Thành Ngọc ngồi gần Kiều Ngôn Hi hơn, ấn đầu cô lên vai mình, "Đừng lo cho tớ, bây giờ tớ rất tốt, không phải cậu nói sẽ luôn bên cạnh tớ sao, chẳng lẽ cậu định nuốt lời?"

Kiều Ngôn Hi lập tức ồ ào: "Không có mà, tớ sẽ không nuốt lời!" Khương Thành Ngọc vuốt mái tóc đen của cô, cười yêu chiều: "Thế không phải được rồi sao."

Kiều Ngôn Hi lập tức vui vẻ, cậu nói có cô bên cạnh là đủ, cậu coi mình là người nhà ư? Cảm giác này thật tốt!

Cô lại dựa vào vai Khương Thành Ngọc: "Bây giờ cậu biết nấu cơm chưa?"

"Yên tâm đi, bây giờ món tớ làm đã có thể ăn được, hôm nào đó qua nhà tớ nếm thử tài nghệ không?" Khương Thành Ngọc cảm nhận cái đầu nhỏ đặt khê lên vai, hít mát lại đầy thỏa mãn.

"Tài nghệ chỉ tới mức có thể ăn? Còn lâu tớ mới đi, chờ đến khi nào đạt cấp bậc đầu bếp tớ sẽ đến!" Kiều Ngôn Hi đắc ý nói vào tai Khương Thành Ngọc.

Khương Thành Ngọc bị động tác của cô làm cho ngứa ngáy, cô nhóc này đúng là không hiểu cái gì cả, chịu không nổi vò rối mái tóc cô vừa mới sửa sang lại xong. "Được, quyết định rồi đó, đến lúc đấy nhất định phải đến."

"Ừ, nhất định." Kiều Ngôn Hi cười giòn tan đáp lại.

Trái tim hai người đang dần nhích gần lại với nhau, chẳng qua là một người cố ý làm, mà người kia thì ngây ngô không biết gì. Nhưng mà, dù thế nào, không khí thân mật này đang dần hình thành giữa cả hai... Cho đến một ngày, gắn bó khăng khít...

Từ cái hôm Kiều Ngôn Hi nói chuyện phiếm với Khương Thành Ngọc biết được sinh nhật cậu, cô luôn nghĩ xem phải tặng quà gì. Chuyện xảy ra vào ngày 1 tháng 5 tại nhà Khương Thành Ngọc đã khiến quan hệ của hai người càng gần gũi hơn. Kiều Ngôn Hi đã coi coi Khương Thành Ngọc là một nửa thân nhân của mình.

Cô lại càng thấy muốn tặng gì đó phải suy nghĩ cẩn thận. Sau đó, cô thấy Doãn Mạnh Mạnh lấy giấy bóng gấp sao, sáng kiến nhảy ra, hay mình tự gấp sao tặng!

Tâm động không bằng hành động, Kiều Ngôn Hi đến cửa hàng mua 400 giấy bóng, học cách gấp sao từ Doãn Mạnh Mạnh. Cô dự định gấp 365 ngôi sao tặng cho Khương Thành Ngọc, hi vọng có thể mang đến may mắn cho cậu, để cậu mỗi ngày đều vui vẻ.

Bởi vì sinh nhật của Khương Thành Ngọc cũng sắp tới rồi, mấy đêm cô đều đẩy nhanh tốc độ, gấp đến nỗi ngón tay đỏ lựng cả lên. Nhưng nghĩ đến việc những ngôi sao này có thể ban phúc cho Khương Thành Ngọc, cô liền quên đi mọi đau đớn. Cô hi vọng cậu sống tốt, quá khứ của cậu đã đủ bất hạnh, sau này tuyệt đối không như thế nữa.

Ngày mai sẽ là sinh nhật của Khương Thành Ngọc, Kiều Ngôn Hi gấp xong ngôi sao cuối cùng, để chúng vào trong một lọ may mắn, vui vẻ thiếp đi, cuối

cùng đã hoàn thành xong! Có trời mới biết cô sợ không thể gặp xong khi đến sinh nhật cậu thế nào, may quá, thật là may.

Ngày hôm sau, khi Kiều Ngôn Hi tới trường, Khương Thành Ngọc còn chưa đến. Cô không khỏi thấy lạ, bình thường Khương Thành Ngọc gần như là một trong những người đến sớm nhất lớp, hôm nay sao muộn vậy? Hại cô gồng sức đạp xe chỉ để sớm chúc cậu sinh nhật vui vẻ, hừ.

Mặc dù có hơi thất vọng khi vào lớp mà không được thấy Khương Thành Ngọc, nhưng Kiều Ngôn Hi vẫn để bình sao may mắn nhét vào bàn Khương Thành Ngọc, muốn tạo cho cậu một sự vui mừng.

Kiều Ngôn Hi đứng ngồi không yên chờ Khương Thành Ngọc, sao cậu còn chưa tới? Lẽ nào xảy ra chuyện gì? Ngay khi cô định bỏ sách xuống đến nhà Khương Thành Ngọc xem thì cái tên đầu sỏ hại cô thấp thỏm rồi cuộc đã tới!

"Sao bây giờ cậu mới đến?" Kiều Ngôn Hi tức giận hỏi, cô sắp bị hù chết rồi, chỉ sợ cậu ở nhà xảy ra chuyện gì, tên này thế mà lại thông dong như thế!

Hôm nay Khương Thành Ngọc dậy rất sớm để luộc trứng, đầu sao đây là sinh nhật cậu, nhưng vì là lần đầu tiên nên luộc không tốt. Cậu đã làm hỏng rất nhiều trứng mới được chút thành tựu. Cậu vui vẻ cầm hai quả trứng đến trường, muốn chia cho Kiều A Miêu của cậu một quả!

Thế nhưng khi tới trường chẳng những không được nghe tiếng chúc mừng sinh nhật như mình nghĩ mà lại nghe được câu nói mang theo ý chỉ trích của cô. Tâm trạng vui vẻ của cậu lập tức ảm đạm, chắc cô quên rồi, đúng vậy, dù sao đó cũng không phải chuyện gì quan trọng, quên rồi thì thôi vậy.

Nhưng trong lòng cậu rất khó chịu, vì sao mình đối tốt với cô mà cô vẫn chưa đặt mình trong lòng, hay mình thật sự làm người ta chán ghét.

Khương Thành Ngọc buồn bã không thôi, lặng lẽ để quả trứng gà trong túi quần nhét vào cặp, cũng không nhìn Kiều Ngôn Hi lấy một cái, rầu rĩ nói: "Không có gì."

Kiều Ngôn Hi thấy tâm trạng cậu không tốt liền tiến sát lại gần cậu hỏi: "Rốt cuộc sao vậy, nói đi? Xảy ra chuyện gì hả?"

Cậu không quan tâm tới! Ngay cả sinh nhật tớ cũng không nhớ! Khương Thành Ngọc muốn lớn tiếng nói cho Kiều Ngôn Hi nghe, nhưng cậu không thể nói được, chỉ chán nản lắc đầu, nằm gục xuống bàn, cậu thật sự rất đau lòng.

Kiều Ngôn Hi lắc lắc Khương Thành Ngọc, nhìn xung quanh, phát hiện không có ai để ý bọn họ mới hạ giọng nói thầm vào tai cậu: "Đừng như vậy, hôm nay là sinh nhật cậu, vui lên đi, tớ còn chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu đấy!"

Nói rồi, cô thò tay vào trong hộc bàn Khương Thành Ngọc, mở hé túi để lộ cái bình may mắn, "Thấy chưa? Sinh nhật vui vẻ!"

Khương Thành Ngọc nghe thế lập tức phấn chấn tinh thần. Cô nhớ! Cô còn chuẩn bị quà cho cậu! Cậu lập tức cầm lấy món quà trong tay cô, là ngôi sao may mắn! Nhiều như thế? Đây là cô gấp cho cậu sao?

Cậu có hơi được sủng ái mà lo sợ hỏi Kiều Ngôn Hi: "Kiều A Miêu, những ngôi sao này đều do cậu gấp?"

Kiều Ngôn Hi cười gật đầu, đưa tay cho cậu xem, "Cậu xem đi, vì cậu mà tay tớ đỏ hết rồi."

Khương Thành Ngọc thấy đầu ngón tay cô đỏ hồng, chẳng quan tâm đến vui vẻ nữa, đau lòng kéo tay cô đến bên miệng thổi thổi: "Kiều A Miêu, còn đau không, đều tại tớ cả!"

"Không đau, không đau, sao có thể trách cậu được, tớ đã gấp 365 ngôi sao, chúc cậu mỗi ngày đều vui vẻ hạnh phúc!" Kiều Ngôn Hi thấy cậu tự trách liền đổi chủ đề.

Khương Thành Ngọc thấy ảm áp trong lòng, chưa từng có ai quan tâm cậu như thế, chưa từng có ai nói với cậu "Sau này tớ mong cậu luôn bình an", chỉ có Kiều A Miêu, chỉ có A Miêu của cậu.

Cậu xin thề, sau này nhất định sẽ đối xử tốt với cô! Tốt với cô vô điều kiện! Không để cô chịu bất cứ ủy khuất nào! Còn cậu, trong những năm tháng dài dang dở sau này, dùng cả cuộc đời cậu thực hiện lời hứa mà cậu ngầm dành cho Kiều Ngôn Hi.

Cậu vuốt những ngón tay cô, lặng lẽ đặt vào tay cô một quả trứng gà, lắc lắc quả còn lại trong tay mình, nhỏ giọng nói: "Chúng ta mỗi người một quả!"

Kiều Ngôn Hi nhìn quả trứng gà trong tay, cười nghịch ngợm với cậu: "Tớ nhất định sẽ ăn hết!" Thật ra, món Kiều Ngôn Hi không thích ăn nhất chính là trứng gà luộc, nhưng hôm nay không phải một ngày bình thường, cô nhất định phải ăn hết.

Hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy, tớ hi vọng mỗi ngày cậu đều thuận lợi, bình an, tớ đem toàn bộ hạnh phúc có được chia cho cậu một nửa. Chỉ cần cậu mạnh khỏe, dù tớ không hạnh phúc nhiều như trước cũng không sao, bởi vì có cậu bên cạnh tớ, chính là may mắn lớn nhất trong cuộc đời tớ.

Tớ là người lè loi, cô đơn trên thế giới này, nhưng vì có cậu, tớ đã có mọi thứ. Hạnh phúc của tớ đều liên quan tới cậu, tớ không cần gì cả, chỉ cần có cậu bên cạnh.

Dù trời cao có giao cho tớ bao nhiêu hoang liêu, bao nhiêu bất công, nhưng chỉ cần có cậu, tớ đã thỏa mãn, bởi vì có cậu, thế giới của tớ mới hoàn chỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 30

Thời gian trôi thật nhanh, đã là cuối tháng Sáu, Kiều Ngôn Hi nhìn theo những học sinh lớp 9 lên xe buýt đến trường thi mà cảm thán: Sang năm là đến lượt chúng mình.

Thầy chủ nhiệm cũng không ngừng nhắc bên tai họ, cứ như không ép những đứa lớp 9 không chuẩn họ xuất hiện cảm xúc căng thẳng ra thì không bỏ qua. Kiều Ngôn Hi biết, khảo nghiệm của mình sắp tới, cô càng cố gắng học tập hơn, ngay cả Khương Thành Ngọc và Tiết Đồng Hải cũng liều mạng. Có thể không liều mạng sao? Đàn ông có tôn nghiêm, cô gái mình thích cố gắng như thế, tại sao mình có thể kém cô ấy được!

Kết thúc kỳ thi cuối kỳ, thầy thông báo học kỳ sau sẽ chia lớp, phân ra một ban mũi nhọn, bồi dưỡng đặc biệt cho những học sinh có hi vọng thi đậu vào trường cấp 3 trọng điểm, chỉ chờ có điểm thi cuối kỳ là có thể bắt đầu áp dụng.

Những học sinh khá giỏi như nhóm Kiều Ngôn Hi không vội, nhưng những học sinh nửa vời thì vội, họ muốn vào được ban mũi nhọn, lại sợ thực lực không đủ, cho nên không khí trong lớp mấy ngày qua rất là náo nhiệt.

Sau khi có điểm thi, quả nhiên chia ra ban mũi nhọn. Trước kỳ nghỉ hè, lớp Kiều Ngôn Hi có giáo viên mới, và cả những bạn học quen thuộc. Ví dụ như, Vương Tử và Lý Thanh.

Mọi người chào hỏi nhau, tìm chỗ ngồi của mình, tìm xem mới thấy thật có duyên, họ ngồi ở hai bàn đầu, Kiều Ngôn Hi, Khương Thành Ngọc và Tiết Đồng Hải vẫn ngồi cùng bàn, Vương Tử và Lý Thanh thì ngồi phía sau họ. Còn Doãn Mạnh Mạnh vì điểm hơi kém một chút nên không được ngồi gần họ.

Mọi người nhìn nhau, lập tức hiểu ra chỗ ngồi dựa theo thành tích đạt được. Mọi người đều quen thuộc, bây giờ ngồi cùng nhau rất vui vẻ.

Chỉ có Doãn Mạnh Mạnh rất không vui, bĩu môi phàn nàn không được ngồi gần Kiều Ngôn Hi. Kiều Ngôn Hi phải đỡ dành một lúc, thậm chí lời cả Lý Minh Xuyên ra mới làm cô nhóc này vui vẻ trở lại.

Lý Thanh ngồi hàng ghế sau nhìn bóng lưng Khương Thành Ngọc, trái tim hưng phấn nhảy lên rầm rầm, cuối cùng cô đã có thể đến gần cậu thế này! Từ kỳ nghỉ đông lớp 6 năm đó, cậu nam hài lạnh lùng ấy đã khắc sâu trong lòng cô. Hơn một năm qua, cô luôn lén lút chú ý đến cậu, cô không dám có gan to như những nữ sinh khác, một là cô là học sinh giỏi, cô không thể để thầy cô nhìn ra, hai là, sự rụt rè của nữ sinh cũng làm cô không dám quang minh chính đại hỏi thăm về cậu.

Chỉ vào thời điểm công bố kết quả thi cô mới lén xem thứ tự tên nhìn thành tích của cậu. Gần như lần nào cũng đứng nhất, đúng vậy, gần như. Bởi vì có sự hiện diện của Kiều Ngôn Hi. Nhưng mà Kiều Ngôn Hi bị môn vật lý kéo chân cho nên rất ít khi vượt qua được Khương Thành Ngọc.

Cô nhìn xếp hạng tên cậu mà tự hào, đây là nam sinh cô thích! Nhưng càng buồn hơn là cô vĩnh viễn không thể vượt qua cậu, cậu ưu tú như thế, nhất định là người đứng trong mây, còn bản thân cô sẽ bị ánh sáng của cậu bao trùm.

Cô rất hâm mộ Kiều Ngôn Hi, thậm chí có cả đồ kị, bởi vì nếu nói có ai có thể sánh bước với cậu, trừ Kiều Ngôn Hi ra không còn có thể là ai khác. Mà cô, không làm được, thật sự không làm được.

"Kiều A Miêu, sắp được nghỉ hè rồi." Khương Thành Ngọc nhìn cô gái vì được nghỉ hè đang rất vui vẻ kia, rầu rĩ không vui. Sao cô có thể vui như thế? Cậu thật sự không muốn nghỉ hè, như thế sẽ không được nhìn thấy cô, ôi.

"Đúng vậy, tớ đã có thể thỏa thích đọc những cuốn sách mình thích rồi, cậu không vui à?" Kiều Ngôn Hi hỏi.

Sao có thể vui được, không được nhìn thấy cậu tớ rất không vui! Khương Thành Ngọc nghĩ trong lòng.

"Ừ, chỉ có một mình tớ."

Kiều Ngôn Hi lập tức phản ứng, đúng thế, cậu ấy sao có thể vui được! Đối diện với ngôi nhà trống rỗng chỉ có một mình, ai mà vui cho nổi?

Nhìn khuôn mặt rầu rĩ không vui kia, cô cũng không còn vui như trước, tại sao mình có thể vô ý chạm đến nỗi đau của cậu ấy? Nhất định bây giờ cậu ấy đang phải kiềm chế.

"Vậy làm sao bây giờ? Hay là chờ tớ có thời gian sẽ đến nhà cậu tìm cậu?" Vì để cậu vui lên, Kiều Ngôn Hi cắn răng hứa hẹn, không phải chỉ một tiếng đập xe thôi sao, có là gì đâu?

Khương Thành Ngọc lắc đầu, cậu biết nhà cô cách trường khá xa, sao có thể để cô khổ cực như vậy vì cậu?

"Thôi, cậu cứ ở nhà đi, nghe không?"

"Ừ, dù sao tớ cũng không có chỗ nào để đi cả." Kiều Ngôn Hi vỗ ngực cam đoan.

"Không cho đến nhà Tiết Đồng Hải!" Khương Thành Ngọc đặc biệt nhấn mạnh.

"Sao vậy, cậu ấy là bạn thân tớ mà!" Kiều Ngôn Hi trừng mắt, tên này đúng là hẹp hòi, không phải chỉ bắt hòa chút xíu với Tiết Đồng Hải thôi sao, còn không để mình đến nhà cậu ấy nữa?

"Cậu muốn đến nhà cậu ta như vậy?" Khương Thành Ngọc hơi tức giận, Kiều A Miêu này có biết tên kia ôm tâm tư gì với cô ấy không hả, sao ngu ngốc thế cơ chứ!

"Tớ đến nhà cậu ấy có sao, tớ còn đến nhà cậu nữa, cậu sao vậy, tớ biết cậu và cậu ấy quan hệ không tốt, nhưng cậu ấy là bạn tớ!" Kiều Ngôn Hi cũng tức giận, cậu ấy dựa vào cái gì mà hạn chế sự tự do của mình!

"Được, được, cậu thích làm gì thì làm, đâu có chuyện gì liên quan tới tớ!" Khương Thành Ngọc cảm cấp đứng dậy, những lời thốt ra như rít qua kẽ răng, lạnh lùng thấu xương. Khuôn mặt vốn lạnh lẽo nay càng cau có hơn, nháy mắt Kiều Ngôn Hi cảm nhận được khí thế lạnh lùng đó.

Khương Thành Ngọc nói xong, tay nắm chặt, đi thẳng.

Từ trước đến nay Kiều Ngôn Hi chưa từng thấy cậu giận lớn như thế, cô rất uất ức, dựa vào cái gì không cho mình đến nhà Tiết Đồng Hải, Tiết Đồng Hải quen biết với mình nhiều năm, có thể nói là lớn lên cùng nhau. Chỉ bằng một câu nói của cậu mà cô phải cắt đứt không qua lại với bạn tốt của mình?

Hơn nữa cậu ấy còn làm dữ với mình, Kiều Ngôn Hi nghĩ đi nghĩ lại nước mắt liền rơi xuống, trước kia cậu ấy chưa từng đối xử với cô như thế, tuy cậu ấy luôn tỏ ra lạnh lùng trước mặt người khác, nhưng cậu ấy đối xử với mình bất đồng, từ trước đến giờ luôn dịu dàng, quan tâm, an ủi những khi mình đau lòng.

Mà bây giờ sao cậu ấy có thể vì một chuyện nhỏ không quan trọng đối xử với mình như thế, cậu ấy chỉ thương hại một lúc với mình thôi sao? Thật sự chỉ như vậy thôi sao?

Cô từng tìm được cảm giác thân thiết trong lòng cậu, coi cậu như một người anh trai, nhưng cậu ấy không quan tâm đến mình, chỉ do cô tự đa tình mà thôi, thân thiết? Trò cười, tỉnh lại đi, Kiều Ngôn Hi, người ta không quan tâm đến mày đâu! Nước mắt trào ra mãnh liệt, Khương Thành Ngọc, sao cậu có thể như vậy?

Sau khi Khương Thành Ngọc ra khỏi phòng học đã hối hận, tại sao mình lại nói thế với Kiều A Miêu. Trước giờ cậu luôn đặt cô trong lòng bàn tay che chở, sao nhất thời bị quỷ mê tâm trí nổi giận với cô!

Cậu không thể không cho mình mấy cái tát, làm sao bây giờ? Nhất định cô rất đau lòng. Đều là lỗi của mình, mình có tư cách gì mà ép cô? Cô chỉ coi mình là một người bạn cùng cánh ngọ thôi mà.

Hơn nữa, tuy Tiết Đồng Hải không hòa hợp với mình, nhưng lại đối xử rất tốt với cô. Sao mình lại làm chuyện vô liêm sỉ đó chứ! Không được, nhất định phải xin lỗi cô trước khi cô rời trường, bằng không sẽ phải chờ đến kỳ học tới, đến lúc ấy thì nói gì cũng không còn kịp nữa.

Nghĩ vậy, Khương Thành Ngọc liều mạng chạy về, vừa chạy vừa cầu nguyện Kiều Ngôn Hi nhất định chưa đi.

Mà khéo làm sao, Khương Thành Ngọc vừa tới trường thì nhóm Kiều Ngôn Hi đã xuất phát, cho nên cậu không gặp được Kiều Ngôn Hi, cũng không kịp nói câu xin lỗi. Trong lòng Khương Thành Ngọc lập tức lạnh buốt, cậu vất vả cố gắng để biến quan hệ của cậu và cô trở nên thân thiết, sao có thể bị hủy vì chuyện nhỏ này!

Nhưng phải làm sao? Không gặp được cô, mình không gặp được cô. Sẽ bị vứt bỏ ư? Không được, không còn cô, mình không sống nổi, thật sự không sống nổi, sau khi bố mẹ đi, toàn bộ sức sống của mình đều ký thác cả vào cô cả rồi.

Kiều A Miêu, tớ sai rồi, tớ thật sự sai rồi, đừng, đừng ghét bỏ tớ. Khương Thành Ngọc một mình bên chiếc xe đạp, nước mắt chảy xuống từng giọt, không còn gì nữa, không có cô nữa rồi. Cậu vẫn hỏi thế nào, có còn kịp nữa không?

Tại sao ông trời bao giờ cũng không công bằng với cậu thế, cho dù cậu chỉ sai một lỗi nhỏ nhoi, cũng không cho cậu cơ hội bù đắp.

Khương Thành Ngọc, mày nên làm gì bây giờ? Từ nay về sau, thật sự sẽ không có ai quan tâm cho mày, lo lắng cho việc ăn uống của mày, chú ý đến sinh nhật mày, tính cách mày.

Khương Thành Ngọc, không còn, không còn gì nữa.

Khương Thành Ngọc lấy cặp che mặt, dựa vào cột buộc xe đạp, cả người như mất đi sức, từ trong ra ngoài đều tràn ngập nỗi buồn thương.

Buổi tối hôm đó, tâm trạng Kiều Ngôn Hi không tốt, về nhà vội vàng ăn vài miếng cơm rồi về phòng làm bài tập. Bà nội Kiều lo lắng. Hôm nay cháu gái bị làm sao vậy? Hỏi nó nó cũng không nói.

Có phải điểm thi cuối kỳ không tốt, hay là mâu thuẫn với bạn học? Bà nội Kiều tự ý đoán mò.

Bà thờ dài, cháu gái lớn rồi, cũng học được cách không tâm sự với bà nội. Thôi, kệ nó, con cháu đều có phúc của con cháu!

Kiều Ngôn Hi ngồi ở bàn học, nhưng làm thế nào đọc cũng không vào. Mỗi lần nghĩ tới cảnh Khương Thành Ngọc bước đi thẳng, trong lòng lại nhói đau.

Họ mới nói chuyện bí mật cho nhau nghe, cô mới phát hiện ra trên thế giới này cuối cùng đã có người có thể hiểu được cảm giác của mình, sao lại trở thành như bây giờ?

Khương Thành Ngọc, Khương Thành Ngọc, ôi, coi như hết! Không sao, chỉ là bạn bè cãi nhau, có lẽ thật sự tính cách không hợp, chỉ có những việc trải qua giống nhau cũng chưa chắc đã làm bạn tốt được, sau này, cô sẽ không quen người bạn này.

Dù sao, chỉ còn một năm nữa là lên cấp ba, đến lúc đó mọi người có thể không còn gặp được nhau nữa. Nghĩ tới đây, nước mắt Kiều Ngôn Hi lại không kìm được rơi xuống, không còn gặp nữa sao? Sẽ không còn được gặp lại ư?

Cả đêm Khương Thành Ngọc đều không ngủ, cậu chỉ mở to mắt nhìn trần nhà. Cậu nhớ đến từng hình ảnh về Kiều Ngôn Hi từ sau khi quen biết cô, nghĩ tới cô bé vui vẻ thích cười đó.

Cậu không thể mất cô như thế, không có cô, mình thật sự trở thành một cái xác không hồn.

Rạng sáng hôm sau, cậu đưa ra một quyết định to gan: Đến nhà Kiều Ngôn Hi tìm cô! Bây giờ cậu vô cùng vui mừng khi mình từng tiễn cô về.

Cậu biết chuyển xe đến nhà Kiều Ngôn Hi xuất phát lúc một giờ chiều, vì vậy cậu chẳng quan tâm con mắt sưng đỏ, nhanh chóng ngồi dậy thu dọn. Cậu biết Kiều Ngôn Hi thích mèo, chạy đến một cửa hàng buôn bán nhỏ ở dưới cầu vượt mua một con mèo đen nhỏ.

Chuẩn bị xong, Khương Thành Ngọc lên xe đến nhà Kiều Ngôn Hi.

Sau khi xuống xe, cậu như một con ruồi không đầu chạy loạn khắp nơi. Chính giữa trưa nên trời rất nóng, ngoài đường chỉ có một số người đi dạo. Cậu đi dọc theo con đường lớn rất lâu mới gặp được một người, vội hỏi thăm nhà Kiều Ngôn Hi ở đâu.

May sao, mọi người trong thôn Kiều Ngôn Hi rất nhiệt tình, thậm chí còn dẫn Khương Thành Ngọc đến tận cửa nhà cô.

Khương Thành Ngọc cảm ơn người kia, trù trù đứng trước cửa nhà Kiều Ngôn Hi. Nếu Kiều A Miêu phớt lờ mình thì phải làm sao? Nếu Kiều A Miêu không có nhà thì làm sao giờ?

Cậu do dự nửa buổi trước cửa nhà Kiều Ngôn Hi mà vẫn chưa quyết định được có vào không.

"Này, cháu tìm ai thế?" Khương Thành Ngọc đang do dự thì bỗng nghe được giọng nói, cậu quay lại nhìn, là một bà cụ tóc trắng xóa.

Đầu óc cậu nhanh chóng vận chuyển, Kiều A Miêu từng nói với cậu cô sống cùng bà nội, chẳng lẽ đây là bà nội cô? Khương Thành Ngọc đột nhiên cảm thấy khẩn trương, cậu điều chỉnh biểu cảm, cố gắng mỉm cười nói: "Cháu là bạn của Kiều Ngôn Hi, cháu tới tìm Kiều Ngôn Hi ạ."

Bà cụ kia chính là bà nội Kiều, bà thấy một cậu nhóc choai choai đi lại trước cửa nhà, tưởng không phải người tốt. Vừa hỏi mới biết, người ta là bạn học của Hi Hi.

Bà nội Kiều lập tức giữ tay Khương Thành Ngọc cười nói: "Thằng bé này, đứng ở cửa làm gì, vào trong đi!"

Khương Thành Ngọc dạ một tiếng, đi theo bà nội Kiều.

Bà nội Kiều vừa đi vừa hỏi: "Chàng trai, cháu tên gì?"

Khương Thành Ngọc thành thật trả lời: "Bà nội, cháu tên là Khương Thành Ngọc."

Bà nội Kiều ngạc nhiên ai ô một tiếng: "Cháu chính là Khương Thành Ngọc, cậu học sinh lần nào cũng đứng đầu trong các kỳ thi đúng không, Hi Hi nhà bà thường xuyên nhắc tới cháu đấy, xem nào, đẹp trai, học giỏi, rất ưu tú!"

Khương Thành Ngọc được bà nội Kiều khen đến ngượng ngùng, không biết nên nói gì, đồng thời mừng thầm trong lòng, không ngờ Kiều A Miêu lại kể về mình với người trong nhà!

"Hi Hi, ra đi này, có bạn đến tìm cháu!" Bà nội Kiều còn chưa vào nhà đã gọi Kiều Ngôn Hi.

"Ai thế ạ? Có phải Mạnh Mạnh không bà?" Kiều Ngôn Hi đáp một tiếng, đi từ phòng mình ra.

Kiều Ngôn Hi vừa ra liền sợ ngây người, Khương Thành Ngọc! Lại là Khương Thành Ngọc! Sao cậu tới đây?

"Hi Hi, chiều đãi bạn cháu đi nhé, bà đến nhà thím Hai cháu xem nhà nó còn túi không." Bà nội Kiều dặn dò Kiều Ngôn Hi một tiếng liền đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 31

Hai người đứng im lặng trong sân, mãi sau Kiều Ngôn Hi mới nói câu "Vào đi" rồi đi vào phòng mình.

Khương Thành Ngọc cũng vào theo, "Kiều A Miêu, xin lỗi, cậu còn giận tớ sao?" Khương Thành Ngọc thấp thòm hỏi cô.

Kiều Ngôn Hi nhìn đôi mắt Khương Thành Ngọc đầy tơ máu và nỗi lo âu, chợt không nói nên lời, tên ngọc này, sao lại chạy đến nhà cô, cậu đâu có biết đường, làm sao tìm được đến đây?

Khương Thành Ngọc thấy cô không nói gì liền nóng vội: "Kiều A Miêu, tớ sai rồi, xem này, đây là quà tớ mua tặng cậu, có đáng yêu không?" Cậu mở thùng giấy con đang cầm trên tay, lập tức một cái đầu nhỏ với lông màu đen sẫm lộ ra.

Kiều Ngôn Hi kinh hô: "A, mèo con! Cậu có nó từ đâu vậy?"

Khương Thành Ngọc thờ phào một cái: "Tớ mua, cậu thích không?"

Kiều Ngôn Hi ôm mèo đen vào lòng, vuốt cái đầu nhỏ của nó, mèo đen tức khắc khoan khoái nhắm mắt lại, cực kỳ ngoan.

"Mua? Cậu lại tiêu tiền bậy bạ, mua mèo làm gì? Cậu có nhiều tiền lắm sao?" Kiều Ngôn Hi trợn mắt nhìn Khương Thành Ngọc.

Khương Thành Ngọc sờ lên đầu cô, nói: "Cậu thích là tốt rồi."

Kiều Ngôn Hi đỏ mặt, tên này, dù bề ngoài luôn tỏ ra lạnh lùng nhưng thật sự rất biết quan tâm người khác. Mãi sau cô nói: "Vì sao cậu không cho tớ đến tìm Tiết Đồng Hải?"

Khương Thành Ngọc im lặng một lúc, "Cậu thật sự muốn biết?"

Kiều Ngôn Hi gật đầu.

"Cậu ta thích cậu." Khương Thành Ngọc nói.

"Cái gì?" Kiều Ngôn Hi bị dọa không nhẹ, "Sao có thể? Chúng tớ là bạn tốt mà, cậu nghĩ nhiều rồi."

Khương Thành Ngọc trầm thờ dài, quả nhiên, cậu không nên kỳ vọng vào EQ của Kiều A Miêu, "Thật đấy, Kiều A Miêu, sao cậu đàn thế hả!"

Kiều Ngôn Hi xù lông: "Cậu mới đàn, Tiết Đồng Hải đã học cùng tớ gần mười năm, cậu mới biết cậu ấy có vài ngày, đừng có đoán mò nữa!"

Quên đi, Kiều A Miêu ngốc nghếch như thế có lẽ cũng là một chuyện tốt, ít nhất trước mắt xem ra rất có lợi với mình.

"Ừ, là tớ nghĩ nhiều, Kiều A Miêu, tớ không nên nổi nóng với cậu, cậu còn giận không?" Khương Thành Ngọc nói theo lời cô, đồng thời cẩn thận nói xin lỗi lần nữa.

"Được rồi, được rồi, thấy cậu đã bỏ công sức chạy từ xa tới đây và mặt mũi nó, tớ tha thứ cho cậu đấy!" Kiều Ngôn Hi chỉ vào con mèo đen đang ngủ trong lòng nói.

Khương Thành Ngọc cảm thấy lần này đến nhà cô là quyết định tốt nhất trong đời. Cô đã tha thứ cho cậu, sẵn lòng chú ý đến cậu, nó còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Cậu nhìn bốn phía, căn phòng này vừa nhìn đã biết là phòng con gái, đồ đạc không nhiều lắm. Chỉ có một bàn học, một tủ quần áo và một chiếc giường.

Trên bàn học để toàn là sách, không hề gọn gàng, thậm chí có hơi hỗn độn, rất dễ nhìn ra chủ nhân thường lật xem chúng, trên bàn còn có cả nhiều loại búp bê nhỏ, trong đó bao gồm con mèo ngọc mình từng tặng.

Trên tường treo mấy khung gỗ ảnh, đều là cùng một cô bé, rất xinh xắn, rất có phẩm vị.

Khương Thành Ngọc đang quan sát thì chợt nghe Kiều Ngôn Hi hỏi, "Nè, Khương Thành Ngọc, con mèo đen này tên là gì?"

Khương Thành Ngọc lập tức nhúc nhích, tại sao phải đặt tên cho mèo? Cứ gọi là Miêu Miêu không được sao? Cậu đắn đo nói: "Tặng cho cậu rồi thì cậu đặt cho nó đi!"

Kiều Ngôn Hi nghiêng đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi vui vẻ nói: "Có, có, gọi là Tiểu Quy thế nào?" Cô mong chờ nhìn Khương Thành Ngọc.

"Tiểu Quy?" Khương Thành Ngọc khó hiểu, tại sao lại gọi nó là tiểu quy (thằng quy nhỏ)?

Kiều Ngõn Hi nhéo tai cậu, "Không phải tiểu quý, là Tiểu Quý (con rùa nhỏ)!"

Được rồi, Khương Thành Ngọc vẫn không thể hiểu, tại sao lại gọi một con mèo là rùa. Nhưng cậu vẫn gật đầu: "Được."

Kiều Ngõn Hi vui vẻ, cô nhìn con mèo đen đang ngái ngủ: "Tớ gọi nó là Tiểu Quý, hi vọng nó có thể sống lâu như rùa, hi vọng nó có thể luôn bên cạnh tớ, vì đây là món quà cậu tặng cho tớ mà!"

Khương Thành Ngọc đột nhiên cảm giác được đầy hạnh phúc, cô nói là vì cậu tặng, cho nên cô mới hi vọng nó luôn bên cạnh cô. Kiều A Miêu không ngờ rất quan tâm đến mình, cậu không còn câu gì nữa, cứ tiếp tục chiếm giữ một vị trí trong lòng cô là được rồi.

Chiều hôm đó, lần đầu tiên Khương Thành Ngọc đến nhà Kiều Ngõn Hi, cậu rất vui vẻ, cô cũng rất vui vẻ. Họ giao hẹn từ nay về sau sẽ không gây gổ với nhau nữa, Tiểu Quý ở bên cạnh chứng kiến. Hai người trò chuyện rất nhiều về tương lai và cả ước mơ.

Kiều Ngõn Hi nói cô muốn vào trường cấp ba trọng điểm, sau đó học lên trường đại học tốt nhất.

Khương Thành Ngọc nói "tớ sẽ theo cậu". Cậu còn thêm vào một câu: Dù cậu ở đâu tớ đều theo cậu.

Ngày đó Khương Thành Ngọc đi xe đạp của Kiều Ngõn Hi về nhà, không còn cách nào, xe đến nhà Kiều Ngõn Hi chỉ có một chuyến, Kiều Ngõn Hi tiễn cậu đến bến xe đầu thôn.

"Khương Thành Ngọc, ở nhà hãy luyện thật tốt tay nghề, tớ còn đang chờ cậu làm bàn tiệc đấy!" Kiều Ngõn Hi reu chọc.

"Không thành vấn đề, cam đoan cậu ăn một bữa sẽ muốn ăn bữa thứ hai!" Khương Thành Ngọc khoe khoang khoái lạc.

Kiều Ngõn Hi tiến tới trước mặt cậu: "Nếu thật sự ngon như vậy, tớ sẽ ở lì nhà cậu không đi nữa, ăn ở nhà cậu cả đời!"

Khương Thành Ngọc nhìn dáng vẻ ra vẻ đánh đá của Kiều Ngõn Hi, cười bất đắc dĩ, cô nhóc này chắc chắn không biết lời bản thân mình nói mập mờ thế nào, nhưng cậu cũng sẽ không có lòng tốt nhắc cô! Cậu cố ý hùa theo: "Được, vậy tớ sẽ làm cơm cho cậu ăn cả đời."

"Thật chứ?" Kiều Ngõn Hi hoài nghi nhìn Khương Thành Ngọc từ trên xuống dưới.

Khương Thành Ngọc giơ tay phải lên: "Thật, tớ xin thề."

Kiều Ngõn Hi cười ngây ngốc, không hề mấy may biết mình đã tự bán đứng chính mình, "Một lời đã định!"

Khương Thành Ngọc xoa đầu cô, "Một lời đã định."

"Cậu mau đi đi, không thì trời tối mất." Kiều Ngõn Hi nhìn sắc trời thúc giục.

"Ừ, tớ đi đây." Khương Thành Ngọc vẫy tay chào Kiều Ngõn Hi, nhảy lên xe đạp.

Kiều Ngõn Hi nhìn bóng cậu xa dần, đột nhiên có chút luyến tiếc, cô muốn gọi cậu ở lại, sau đó nói gì đó, nhưng nói gì thì cô lại không biết.

Mãi đến khi cô không còn nhìn thấy bóng dáng cao lớn tuấn tú của cậu nam sinh ấy nữa, cũng không còn thấy vạt áo sơ mi bị gió đêm thổi bay kia, cô mới từ từ bước về nhà. Đè ngực xuống, hình như... có hơi nhớ cậu ấy.

Khương Thành Ngọc đạp xe Kiều Ngõn Hi đi, cậu thấy mình chưa từng vui vẻ nhiều như thế. Xung quanh đều là mùi hương của cô, mọi thứ đều có liên quan đến cô. Lớn thì có giường, nhỏ thì có bút. Cậu hơi hâm mộ con mèo đen, bởi vì chỉ cần nó muốn là có thể ở bên cạnh Kiều Ngõn Hi bất cứ khi nào.

Khương Thành Ngọc vỗ đầu, sao mà không có tiền đồ vậy, lại đi ghen ghét với một con mèo. Ôi, Kiều A Miêu, cậu đúng là khắc tinh của tớ, chỉ cần có cậu, tớ liền không thể tỉnh táo nổi, trong đầu, trong lòng đều là cậu.

Kiều A Miêu, cậu phải chịu trách nhiệm với tớ, là cậu biến tớ trở thành bộ dạng này, cả đời này cậu trốn không thoát đâu!

Nghỉ hè, Kiều Ngõn Hi đến nhà dì Hai của cô. Cô thích người chị Vương Trân Ny con dì Hai, trong số anh chị em họ hàng Kiều Ngõn Hi chỉ thích cô ấy.

Vương Trân Ny lớn hơn cô một tuổi nhưng cùng lứa với cô, học kỳ sau cũng sẽ lên lớp 9. Quan hệ của hai cô gái rất tốt, thân thiết không khác gì chị em ruột.

"Vương Trân Ny! Chị thật sự không đi học?" Vừa tới nhà dì Hai, Kiều Ngõn Hi giật mình khi nghe tin. Chị cô lại không đi học! Cô nóng vội đến nỗi gọi trực tiếp tên họ của chị.

"Ừ, em biết chị học hành không tốt, hơn nữa chị cũng học không nổi." Vương Trân Ny trông rất nhẹ nhàng thoải mái.

Kiều Ngõn Hi thật muốn cho chị cô một cái tát, không học, không học thì làm gì, ở nhà làm ruộng?

"Chị, chị học đi, ít nhất hãy học đến cấp ba." Kiều Ngôn Hi khuyên nhủ.

Vương Trân Ny lắc đầu, "Không học, chị sắp ra ngoài làm thuê rồi, chị học cũng lãng phí tiền, không bằng ra ngoài đi làm công hỗ trợ chi phí trong nhà."

Trong lòng Kiều Ngôn Hi ê ẩm, chị cô hơn cô hai tuổi, không đi học, bây giờ ra ngoài đi làm, vậy sao này? Sau này phải làm sao?

Cô biết tính chị rất bướng bỉnh, chỉ cần là chuyện chị ấy đã quyết tâm thì ai khuyên cũng không được. Cô biết, chuyện này đã được quyết định.

"Nhưng chị, chị mới bao nhiêu tuổi, có ai sẽ cần chị sao?" Kiều Ngôn Hi dù biết là vô dụng nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Có, tháng sau chị sẽ đến thành phố D, còn có mấy bạn học cũng đi với chị." Vương Trân Ny biết em gái quan tâm cô, nhưng cô thật sự không muốn đi học, ngồi ở lớp thôi là cô đã đau đầu rồi.

"Chị, chị xinh đẹp như thế, ra ngoài sẽ không an toàn." Kiều Ngôn Hi vẫn lo nghĩ.

Vương Trân Ny là đứa con xinh đẹp nhất trong nhà Kiều Ngôn Hi, đôi mắt hạnh long lanh, sống mũi cao thẳng tắp, thêm vào một khuôn mặt trái xoan, từ bé đã là mỹ nhân, Kiều Ngôn Hi mà so sánh với Vương Trân Ny cũng chỉ có thể xem là thanh tú.

Vương Trân Ny phì cười ra tiếng: "Con bé chết tiệt, nói thế không phải chế giễu chị mày à, có rất nhiều người xinh đẹp hơn chị, chẳng lẽ người ta cứ trốn trong nhà, cả đời không ra ngoài?"

Kiều Ngôn Hi thoáng cái đứng thẳng lưng, mặt mũi đặc ý: "Hừ, không ai đẹp bằng chị em cả!"

"Được rồi, được rồi, chị thật sự không đi học đâu, Hi Hi, nhà chúng ta chỉ có một mình em là người có ăn có học, em phải học thật tốt, nếu em dám học không tốt, chị trở về sẽ không tha cho em đâu!" Vương Trân Ny không hề nói đùa với em gái, cô thu lại vẻ tươi cười, nghiêm túc nói với Kiều Ngôn Hi.

"Chị, em biết, em cũng biết, nhưng mà, chị đi chuyến này sẽ không thể thường xuyên quay về, hai chúng ta chỉ có thể gặp nhau vào dịp lễ Tết thôi." Kiều Ngôn Hi không đành lòng ôm Vương Trân Ny.

Vương Trân Ny nhìn em gái, cũng có chút không nỡ, hai người họ gần như một khối, trong tất cả anh chị em chỉ có quan hệ của hai người là tốt nhất. Hơn nữa, gia đình hai người cũng rất gần, đi xe đạp 20 phút là tới, họ thường xuyên giúp đỡ nhau, chỉ có mấy năm nay nhà Kiều Ngôn Hi xảy ra chuyện nên cô mới bớt đến chơi.

"Không còn cách nào cả, em gái ngọc, chị em không phải người có thể học hành." Vương Trân Ny tự giễu.

Kiều Ngôn Hi cắn môi không nói lời nào, vì sao trưởng thành rồi thì cái gì cũng không còn như trước, bố mẹ bỏ cô, bây giờ ngay đến người chị thân thiết nhất cũng có con đường đi riêng của mình. Cô thì cứ đứng ngây ngốc tại chỗ, nhìn từng người cách mình càng xa. Sao không ai có thể luôn ở bên cạnh mình?

Cô đã quen có họ bên cạnh, bây giờ, những người ấy lại muốn đi, cô nên làm gì bây giờ?

Không biết làm sao, cô nhớ tới Khương Thành Ngọc, nếu có một ngày Khương Thành Ngọc có bạn gái, vậy cậu ấy cũng sẽ rời xa mình, cậu ấy sẽ không còn quan tâm, chăm sóc mình như thế nữa.

Cô đột nhiên thấy lồng ngực đau nhức, Khương Thành Ngọc cũng sẽ rời đi, vì một người khác, không được, mình thật sự không muốn cậu ấy rời đi!

Kiều Ngôn Hi bỗng giật mình, vì sao, vì sao mình không muốn Khương Thành Ngọc rời xa mình? Vì sao nghĩ tới việc Khương Thành Ngọc có bạn gái là không thoải mái?

Mình... rõ ràng là thích cậu ấy. Sao có thể? Không phải luôn phải tập trung học thật tốt đó sao? Như thế nào có thể thích một người được? Hơn nữa người đó còn là Khương Thành Ngọc!

Kiều Ngôn Hi sắp bị cảm xúc này giày vò đến điên rồi, cô rất sợ hãi. Cảm giác như vậy đã vượt ra khỏi khống chế, sắp lên lớp 9 rồi, sao cô có thể phân tán tinh lực vào lúc này?

Cô nghĩ một lát, buông Vương Trân Ny ra, nói với cô ấy: "Chị, hình như em... thích một người."

Vương Trân Ny nhìn bộ dạng khổ não của em gái liền biết em mình chưa từng yêu đương, cô cười cười: "Chuyện này rất bình thường mà, con bé ngọc."

"Nhưng sao em thích cậu ấy được, rõ ràng em chỉ muốn học tập, em sắp lên lớp 9 rồi, em..." Kiều Ngôn Hi nóng nảy sắp khóc đến nơi, sao mình có thể quên lời thề, sao có thể?

"Không sao đâu con bé ngọc, việc này rất bình thường, cũng sẽ không làm trễ nải việc học, đừng nóng vội." Vương Trân Ny xoa dịu cô.

Kiều Ngôn Hi rất mê man, thật sự thích ư? Không cần nghĩ, đừng vì chuyện này lãng phí tinh lực, Kiều Ngôn Hi! Quên đi!

Kiều Ngôn Hi cười cười với Vương Trân Ny: "Không có gì, chị, đến nhà em ở mấy ngày nhé, lần sau gặp lại không biết phải đến khi nào." Cô hít sâu

một hơi, ép bản thân quên đi chuyện này.

"Ừ, được, chị cũng muốn ở với em mấy ngày, sau này chúng ta phải xa cách nhau rồi." Vương Trần Ny cũng có chút thương cảm, cô thật sự đã coi Kiều Ngôn Hi là em ruột.

Hai chị em nhìn nhau cười, tình thân trong đó nhiều cỡ nào không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 32

Mùa hè này là một kỳ nghỉ không bình thường đối với Kiều Ngôn Hi, trong kỳ nghỉ này, cô biết chị cô nghỉ học; đồng thời cô cũng mạnh mẽ biết được tình cảm của mình với Khương Thành Ngọc.

Và Kiều Ngôn Hi có một ưu điểm, cái gì không nghĩ được thì sẽ không nghĩ nữa, cô chưa bao giờ để tâm vào chuyện vụn vặt, đó cũng là lý do vì sao khi đối mặt với áp lực từ gia đình, nhà trường mà cô vẫn sống rất vui vẻ. Nói tóm lại, kỳ nghỉ hè của Kiều Ngôn Hi vẫn là rất vui vẻ.

Khai giảng, lại một kỳ học mới bắt đầu. Thời khắc cuối cùng những năm cấp 2 của Kiều Ngôn Hi đã đến.

Xe đạp của cô bị Khương Thành Ngọc lấy đi rồi nên ngày đầu khai giảng cô được Tiết Đồng Hải đèo đi.

"Kiều A Miêu, tới bên này." Vừa vào cổng trường, Kiều Ngôn Hi đã trông thấy Khương Thành Ngọc, cậu đang đẩy xe đạp vẫy tay với cô.

Kiều Ngôn Hi hơi đỏ mặt, dù sao cô mới biết tâm tư của bản thân, khi chạm mặt Khương Thành Ngọc sẽ có chút không được tự nhiên. Cô chậm chậm đi tới, cúi đầu nhìn mũi chân mình: "Có việc gì thế?"

Khương Thành Ngọc thấy hơi lạ, Kiều A Miêu sao thế, lại không nhìn mình một cái? Chẳng lẽ cô ấy còn chưa hết giận? Sự thật thì cô ấy hoàn toàn không tha thứ cho mình?

Nghĩ thế, cậu lập tức khẩn trương, thử vuốt tóc Kiều Ngôn Hi, nói: "Trưa nay đến nhà tớ ăn cơm nhé được không?"

Nếu là lúc trước, Kiều Ngôn Hi dám chắc phản khởi đồng ý, nhưng bây giờ, cô còn chưa điều chỉnh tốt tâm trạng mình, cũng không biết phải đối mặt với Khương Thành Ngọc thế nào chứ đừng nhắc tới việc đến nhà cậu.

Cô lắc đầu nói: "Không được, hôm nay là ngày đầu khai giảng, còn nhiều việc lắm."

Trong lòng Khương Thành Ngọc đau như cắt, không phải đã nói rõ ràng sẽ không cãi nhau nữa ư? Không phải đã nói sẽ không giận mình nữa, vì sao bây giờ lại như vậy?

Nếu ngay từ đầu đã không có ý định tha thứ, vậy đừng cho cậu niềm mong đợi. Thế giới đen tối của cậu đã được ánh sáng cô mang đến rải đầy, bây giờ, cô lại muốn đưa đi hơi âm duy nhất của mình, lại muốn mình phải trải qua cuộc sống không có ánh mặt trời. Không muốn, cậu tuyệt đối không muốn!

Cậu lại lên tiếng lần nữa, "Vậy ngày mai thì sao? Ngày mai có được không?"

Kiều Ngôn Hi cúi đầu, cắn môi, do dự một hồi: "Cái đó... Lớp 9 rồi, không còn thời gian nữa."

Cô lóng ngóng nói, nhưng cậu nghe liền hiểu. Lớp 9, cô phải nắm chặt thời gian để học tập, không có thời gian đến nhà cậu.

Cái cơ vụng về như thế, ngay cả việc lừa gạt mình cũng không muốn để tâm thêm dệt ra một lời nói dối sao?

Ngực Khương Thành Ngọc đau đến sắp không thở nổi, cậu đeo lên vai cái cặp sách to, đi thật nhanh, chỉ để lại một câu: "Trưa hôm nay, tớ chờ cậu ở cổng trường, cậu không đến tớ vẫn đợi."

Kiều Ngôn Hi rất khó chịu, cô không muốn đi, nhưng lại sợ làm tổn thương Khương Thành Ngọc, dẫu sao cậu đã là một người bạn tốt nhiều năm của cô.

Đúng thế, tại sao mình có thể vì một chút tâm tư nhỏ của mình làm tổn thương cậu ấy chứ! Không phải là thích thôi sao? Có gì mà không được, bản thân mình cứ học tập thật tốt như cũ.

Kiều Ngôn Hi nghĩ xong, lập tức cảm thấy thoải mái, cô luôn là một người có năng lực tự động kiểm chế rất mạnh, sao có thể vì chút tâm tình mà mất kiểm soát, trưa nay phải đến nhà Khương Thành Ngọc ném thử thủ nghệ của cậu mới được. Dù sao cũng là người mình thích tự làm cơm, bỏ lỡ thì thật đáng tiếc, hơn nữa không biết đây có phải lần cuối không nữa.

Kiều Ngôn Hi vào phòng học, trông thấy Khương Thành Ngọc đang ngồi vẫn xụ mặt như cũ, cô liền biết tâm trạng cậu không tốt.

Cô cũng biết chắc là do mình, vì vậy đặt cặp sách xuống, lắc cánh tay Khương Thành Ngọc nói: "Xin lỗi cậu, sáng nay tớ trúng gió, cậu đừng giận có được không?"

Khương Thành Ngọc không phải giận mà là sợ, cậu thật sự không biết ngộ nhờ ngày nào đó Kiều Ngôn Hi thật sự rời xa mình, mình sẽ như thế nào. Cậu thật sự rất lệ thuộc cô.

Nghe cô xin lỗi, cậu cảm thấy được sủng ái mà lo sợ, cùng lúc tự giễu mình: Khương Thành Ngọc, từ khi nào một câu xin lỗi nhỏ nhỏ đã làm mày rối loạn rồi vậy?

Cậu không trả lời câu hỏi đó mà ấn đầu cô xuống bàn, nói một từ "Học" rồi im lặng. Cậu không muốn hỏi gì cô bây giờ cả, để tới trưa, cậu sẽ diệt sạch mọi tai họa ngầm, cậu không muốn giữa họ lại xuất hiện từ xin lỗi này nữa.

Hai người đều lơ đãng cả buổi sáng. Buổi trưa, sau khi Kiều Ngôn Hi nói với Doãn Mạnh Mạnh cô có việc nên không đi ăn xong liền tới nhà Khương Thành Ngọc. Dọc đường người đi trước người đi sau, mãi đến nhà Khương Thành Ngọc cũng không nói gì.

Khương Thành Ngọc tiện tay đưa cho Kiều Ngôn Hi một quyển sách rồi vào phòng bếp, thời gian nghỉ trưa không lâu, cậu nhất định phải nhanh lên. Kiều Ngôn Hi ngồi trên sofa, tay cầm sách nhưng không có lật, cô đọc không vào.

Hình ảnh Khương Thành Ngọc bận rộn trong bếp cứ lúc ẩn lúc hiện trước mắt, trong đầu cô toàn là Khương Thành Ngọc, hoàn toàn không chứa nổi những cái khác.

Rất nhanh, Khương Thành Ngọc bưng ra hai món ăn: Gà xào ớt và rau cải xào. Đồ ăn rất đơn giản, hai người ngồi đối diện cùng ăn cơm, bầu không khí rất lúng túng.

Đột nhiên Khương Thành Ngọc lên tiếng: "Sáng nay cậu làm sao thế?"

Kiều Ngôn Hi hơi lúng túng, phải nói thế nào đây, cô lắp bắp: "Không... không có sao."

"Kiều Ngôn Hi, cậu nhìn tớ đi, rốt cuộc cậu làm sao hả?" Khương Thành Ngọc đặt đũa xuống, hơi hung dữ.

Kiều Ngôn Hi sợ hết hồn, cô biết, bây giờ thù dật ra lý do gì cũng vô dụng, cô không biết nên làm sao, bây giờ cô đang hối hận mình đến đây.

Cô cúi đầu bới cơm, vừa ăn vừa hàm hồ nói với Khương Thành Ngọc: "Mau ăn đi, không còn thời gian nữa, sắp đến giờ học rồi."

Khương Thành Ngọc sai bước đến bên cạnh Kiều Ngôn Hi, lấy đũa trong tay cô xuống, để cô phải quay mặt sang phía mình, nhìn chăm chăm cô, nói từng từ: "Nói cho tớ biết, sáng nay cậu làm sao, hả?"

Lần này Kiều Ngôn Hi hoảng thật, bình thường Khương Thành Ngọc đều rất ảm áp với cô, chưa từng toát ra khí thế lớn thế này, cô bị cậu chèn ép gần như không thở nổi.

Cô hất tay lên, vội chạy ra cửa, vừa chạy vừa nói: "Tớ ăn no rồi, đến trường trước."

Khương Thành Ngọc đâu để cô chạy, cậu nhanh chóng đuổi theo. Bắt đặt tay cô, đè cả người cô vào tấm ván cửa với tư thế vô cùng mập mờ, "Muốn chạy? Hả?"

Mặt Kiều Ngôn Hi lập tức đỏ bừng, cô gần như không nói được câu đầy đủ: "Không... Bỏ... Bỏ ra."

Tính cách xấu xa của Khương Thành Ngọc lúc này phát huy vô cùng tinh tế, cậu không nhanh không chậm nói: "Bỏ cậu ra? Nói cho tớ biết vì sao!"

Kiều Ngôn Hi lắc đầu, ngậm chặt miệng, mặc cậu đè cô trên ván cửa.

Khương Thành Ngọc thờ dài, buông cô ra, kéo cô ngồi xuống ghế, nhìn cô nói: "Kiều Ngôn Hi, đầu cậu làm bằng gì vậy? Sao có thể ngốc nghếch đến thế?"

Kiều Ngôn Hi sừng sốt, sao cậu lại đòi chủ đề, nhưng mà thật đúng lúc, tuy nhiên sao cậu ấy nói mình ngốc nghếch. Cô khó hiểu. Khương Thành Ngọc nắm chặt cổ tay cô không buông, cậu nhìn vào mắt cô, nghiêm túc nói ra từng câu từng từ: "Kiều A Miêu, cậu có biết vì sao tớ không cho cậu tiếp xúc nhiều với Tiết Đồng Hải không?"

Kiều Ngôn Hi lắc đầu, thành thật trả lời: "Không biết."

Khương Thành Ngọc nắm chặt tay, nói: "Bởi vì tớ ghen tị."

Kiều Ngôn Hi ngơ ngác nhìn cậu, ấp úng hỏi: "Vì sao cậu phải ghen tị?"

Ai đó bình thường luôn dùng vẻ lạnh lùng để che xấu bụng dạ xấu xa nhưong mày: "Cậu thật sự muốn biết?"

Cơ hồ của con thỏ trắng Kiều Ngôn Hi gần như bằng không, liên tục gật đầu, cô thật sự muốn biết vì sao Khương Thành Ngọc phải ghen tị.

"Tớ thích cậu." Khương Thành Ngọc ngừng một lúc, "Kiều A Miêu, bởi vì tớ thích cậu."

Trong đầu Kiều Ngôn Hi nháy mắt trống rỗng, Khương Thành Ngọc nói cái gì? Thích mình? Có nghe lầm không, nhưng có hơi thờ ảm áp thổi vào tai, câu nói ngắn ngủi nhưng rất rõ ràng, giống như khắc vào trong đầu cô. Nào có nghe lầm, cậu ấy nói rất rõ ràng.

Cô luống cuống hoàn toàn, cô không biết nên làm gì, miễn cưỡng kiềm chế cảm xúc, cô ngẩng đầu lên: "Khương Thành Ngọc, đừng có nói đùa nữa, bỏ tớ ra."

"Cậu tưởng tớ đang nói đùa? Kiều Ngôn Hi, cậu có trái tim hay không?" Khương Thành Ngọc đau sắp không thở nổi, cậu lấy hết dũng khí, muốn cô biết tình cảm của mình lại bị một câu nói đùa gạt bỏ.

"Cậu tránh ra!" Kiều Ngôn Hi gắng sức đẩy Khương Thành Ngọc, Khương Thành Ngọc như thế làm cô rất sợ hãi, giọng điệu của cậu rất nặng, cứ như áp bức cô, từng lời đập vào trái tim, khiến đầu óc đã không thể suy nghĩ nay càng thêm hỗn loạn.

"Không đồng ý, tớ không đồng ý!" Khương Thành Ngọc ôm cổ Kiều Ngôn Hi, như một con thú bị thương gầm thét. Cậu gào lên bên tai cô, cậu không dám buông tay, cậu sợ vừa buông tay ra, cô sẽ lập tức chạy mất, cậu sợ cô xa cách cậu, cậu sợ cô lại bỏ cậu một mình.

Cậu hồi hận, thật ra cứ làm bạn bè đã rất tốt, ít nhất cậu có thể lấy tư cách bạn bè đứng bên cạnh cô. Còn bây giờ, cô muốn đi, cô sợ cậu, có lẽ, cô chán ghét cậu rồi.

Khương Thành Ngọc đã sớm biết Kiều Ngôn Hi không thể dễ dàng chấp nhận, cậu nghĩ, cứ nói với cô đi, cho dù cô ghét mình cũng được, bởi vì thật sự không không chế được tình cảm với cô.

Cậu thích cô, trái tim cậu như một cái cốc chứa đầy tình yêu với cô, hơn nữa tình cảm này như nước chảy, không, như biển cả hung mãnh. Đầy cái cốc chưa đủ, nó còn tràn ra.

Cậu không thể suy nghĩ, không dám suy nghĩ, trong tim, trong đầu cậu đều là cô. Cậu sắp điên rồi, cho nên cậu liều lĩnh nói cho cô biết. Sau đó chợt tỉnh giấc, tất cả đều bị đánh vỡ, giữa cô và cậu đã không thể giống như trước.

Nhưng cậu không cam tâm, vì sao, chỉ là cậu thích cô, cậu có gì sai? Cả đời này lần đầu tiên cậu có ham muốn chiếm hữu một người mãnh liệt như thế.

Cho nên cậu nghe theo bản tâm của mình, nhưng chính vì vậy, khi cậu không biết sai ở đâu, cô sợ cậu, muốn né tránh cậu. Làm sao bây giờ? Khương Thành Ngọc, mày phải làm gì bây giờ?

"Khương Thành Ngọc, cậu bỏ tớ ra trước đã có được không?" Cảm nhận cơ thể run rẩy của cậu, Kiều Ngôn Hi ép bản thân bình tĩnh lại. Sao cô lại quên cậu đã chịu bao nhiêu tổn thương mà lại khiến cậu bị thương như vậy.

Phải, cô sợ, không phải sợ cậu. Thậm chí, khi nghe cậu nói thích mình, trong lòng có chút vui vẻ. Điều cô sợ là sau này của họ, việc học phải làm sao, dù thế nào, cô cũng muốn lấy việc học làm trọng.

Kiều Ngôn Hi không kháng cự nữa, cô ôm Khương Thành Ngọc, vỗ thật nhẹ như dỗ một đứa trẻ: "Khương Thành Ngọc, bỏ tớ ra đi, tớ không đi đâu."

Khương Thành Ngọc tựa đầu vào cổ cô, lắc, buồn bã nói: "Không muốn."

Cậu vẫn sợ, cho dù cô nói cô không đi, cậu không buông tay, tuyệt đối không!

"Cậu muốn cả đời không thả sao, chúng ta còn phải đi học." Kiều Ngôn Hi cảm thấy buồn cười, lần đầu tiên cô thấy bộ dạng hờn dỗi này của cậu, thì ra, Khương Thành Ngọc lạnh lùng cũng có một mặt đáng yêu như thế.

Khương Thành Ngọc lại nắm chặt tay Kiều Ngôn Hi, cậu nhắm mắt lại, khề nói: "Cả đời cũng không buông!"

Kiều Ngôn Hi thờ dài, mức độ cổ chấp của tên này thế nào hôm nay cô đã được thấy. Sao lại không nghe câu trả lời của cô chứ? Chẳng lẽ cậu muốn tỏ tình xong rồi cứ ôm mình như vậy?

"Khương Thành Ngọc, cậu không muốn nghe câu trả lời của tớ sao?" Kiều Ngôn Hi thật sự không thể làm gì với cậu, tên này sao mà cực đoan quá.

"Không muốn nghe." Ai đó như từ con sói xám biến thành chú cừu nhỏ buồn bã nói.

"Vậy cũng được, cậu cứ ôm tớ như vậy đi, tớ vốn muốn nói cho cậu biết, thật ra tớ có chút thích cậu." Kiều Ngôn Hi nắm chặt tay, hít vào một hơi, giả vờ bình tĩnh nói.

Lần này đến phiên Khương Thành Ngọc choáng váng. Cậu khó tin buông Kiều Ngôn Hi ra, nhìn vào mắt cô, kích động không nói đủ thành câu: "Kiều A Miêu... Cậu, cậu..."

Kiều Ngôn Hi thấy bộ dạng ấy của Khương Thành Ngọc, rất đau lòng. Tên này vốn như vậy, dùng vẻ lạnh lùng để nguy trang cho bản thân, thật ra trong

lòng rất yếu ớt, thậm chí cậu còn cần hơi ấm hơi so với người khác, chỉ một câu của cô đã làm cậu kích động như thế.

Cô thích cậu, có lẽ đã thích từ lâu, nhưng còn kiêu ngạo ra vẻ. Người trước mắt mới là quan trọng nhất.

Kiều Ngôn Hi đè nén sự ngượng ngùng trong lòng, dừng cảm nhìn vào mắt Khương Thành Ngọc: "Khương Thành Ngọc, tớ cũng thích cậu."

"Đủ rồi, có câu này của cậu là đủ rồi." Cậu ôm đầu cô vào lồng ngực mình, không cho cô thấy mặt. Kiều Ngôn Hi chỉ nghe được những lời ghen ngào từ cậu.

Cô ôm chặt cậu, dường như muốn cho cậu sức mạnh. Cô biết, cả đời này sẽ không nỡ làm tổn thương người ấy, cái tên dịu dàng mà hay hờn dỗi như trẻ con này.

Cô không biết sau này họ sẽ thế nào, cũng không biết bắt đầu của họ có phải sai lầm hay không, nhưng vì để xoa dịu nỗi bất an của cậu, vì niềm vui sướng giờ phút này, cái gì cũng đáng giá.

Cứ như vậy đi, cô nghĩ, dành cho cậu sự quan tâm và ấm áp, vì cái người khiến cô đau lòng này, cô mặc kệ tất cả.

Kiều Ngôn Hi có thể đáp lại mình, đây là chuyện Khương Thành Ngọc chưa từng nghĩ tới, cậu biết, cô luôn lấy việc học là ưu tiên hàng đầu, cậu có cảm giác mình đang mơ, một giấc mơ thật đẹp. Nếu có thể, cậu hi vọng cả đời này không tỉnh lại.

Khương Thành Ngọc hít một hơi thật dài, muốn dẹp yên trái tim đập cuồng dã của mình, cậu vuốt mái tóc Kiều Ngôn Hi, "Kiều A Miêu, không được đổi ý, không được, tớ sẽ không chịu nổi."

"Không đâu, chúng ta đều giống nhau, tớ sẽ không buông cậu ra." Kiều Ngôn Hi biết cậu đang lo lắng. Mặt cô áp lên ngực cậu, nghe nhịp tim mạnh mẽ trên lồng ngực, tên này, rất sợ cô đơn, cô sẽ không làm cậu có cảm giác lo được lo mất ấy.

Bọn họ đều là cùng một loại người, gia đình bất hạnh, họ cô độc, bàng hoàng, bất an, trong khi tuổi thơ của những đứa trẻ khác là cuộc sống hạnh phúc thì tuổi thơ mà họ trải qua đã khiến họ dần trưởng thành.

Hai người nên ở bên nhau, đó là điều hiển nhiên. Không đắn đo gì cả, để trái tim đưa ra lựa chọn, chỉ cần bản thân không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chương 33

Kiều Ngôn Hi chưa từng thấy Khương Thành Ngọc vui vẻ như thế, khoe miệng luôn cong, trong mắt tràn ngập niềm vui, nụ cười như băng tuyết được hòa tan, xuân về khắp nơi, nhất thời làm Kiều Ngôn Hi thần thờ.

Cô chưa từng nghĩ nụ cười của một nam sinh lại đẹp đến vậy, ánh mắt nhìn cậu nhìn cô như đang nhìn vật báu quý giá nhất thế giới, sự thỏa mãn và vui vẻ đọng đầy trong mắt, thông qua mắt cậu truyền tới mắt rồi đi vào trái tim cô.

Cô ngơ ngác nhìn cậu.

Cô muốn nói: Khương Thành Ngọc, cậu thật đẹp.

Cô muốn nói: Chỉ một câu thích cậu đã làm cậu vui đến thế ư?

Cô muốn nói: Sau này chúng ta phải làm sao?

Cô muốn nói: Chẳng hiểu sao tớ rất muốn khóc.

Thiên ngôn vạn ngữ biến thành một câu: Chẳng hiểu sao. Nước mắt cô rơi xuống, không thể không chế nổi, cô đau lắm, tên ngọc này, sao cười vui vẻ thế cơ chứ.

Khương Thành Ngọc tưởng cô lo chuyện học hành, cậu nắm chặt một tay Kiều Ngôn Hi, tay kia đưa lên lau nước mắt cho cô, chống cằm lên đỉnh đầu cô, "Khóc cái gì, há? Ngoan, đừng khóc, chúng ta không sợ gì cả."

Cậu nói: "Đừng sợ, chúng ta sẽ tốt."

Cậu nói: "Không sao, Kiều A Miêu, tớ sẽ không để người khác biết."

Cậu nói: "Cuối cùng cậu đã là của tớ, cậu không biết tớ vui thế nào đâu."

Kiều Ngôn Hi không còn nghe rõ được những câu cậu nói bên tai, cô rúc vào lồng ngực cậu, khóc lớn.

Cô nói: "Tớ không sợ gì cả, tớ chỉ đau lòng về cậu."

Một câu nói, nước mắt của Khương Thành Ngọc liền rơi trên tóc cô, đã bao lâu rồi không ai nói như thế với cậu, trừ cô, ba mẹ chỉ biết cãi nhau, trong mắt hoàn toàn không thấy cậu; còn các bạn học chỉ thấy được vẻ lạnh lùng của cậu, họ không dám đến gần cậu.

Chỉ có cô mới quan tâm cậu đã ăn cơm hay chưa, có sống tốt không, có cô đơn không. Cô như vậy thì làm sao cậu có thể buông tay. Cô là người duy nhất giải cứu giúp đỡ cậu, cậu không thể không có cô.

"Không phải đã có cậu à? Cậu đã nói sau này cậu sẽ yêu thương tớ." Cậu cầm tay cô áp lên mặt mình, cảm nhận nhiệt độ từ đó. Cô gạt mạnh đầu trong lòng cậu, cô biết, cô nhất định sẽ làm vậy.

"Này? Có phải... sắp học rồi không?" Kiều Ngôn Hi chợt nhớ ra còn phải lên lớp, lập tức đẩy Khương Thành Ngọc ra, ngẩng lên nhìn đồng hồ treo trên tường.

"A! Sắp quá giờ rồi! Đều tại cậu đấy!" Kiều Ngôn Hi nóng nảy, chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt, vừa lau mặt vừa bĩu môi oán trách Khương Thành Ngọc.

"Được, được, đều tại tớ." Khương Thành Ngọc nhìn Kiều Ngôn Hi làm nũng, tâm trạng rất tốt.

Kiều Ngôn Hi có chút ngượng ngùng, ném khăn mặt vào ngực cậu, "Đi thôi."

Khương Thành Ngọc cười tí mắt đi theo, Kiều A Miêu nhà cậu thật đáng yêu, càng ngắm càng yêu. Cậu cúi người, nói với Kiều Ngôn Hi đang đi giày: "Khăn mặt mà cậu mới lau đấy là của tớ."

Mặt Kiều Ngôn Hi lập tức đỏ bừng, cái tên này sao xấu xa thế, bình thường ra vẻ lạnh lùng hoàn toàn gạt người! Không thèm để ý tới cậu.

Cô đi giày xong thì đi ra cửa trước, Khương Thành Ngọc ở sau lưng nhìn bóng dáng sôi nổi đi phía trước, ánh mắt dịu dàng chuyên chú, của cậu, của cậu, cô là của cậu!

Ngày đó, hai người cùng vào lớp muộn, đến trước cửa phòng học, Kiều Ngôn Hi khiếp đảm, cô là học sinh giỏi trong mắt thầy cô bạn bè, nhưng cô lại yếu sớm, ngộ nhờ bị phát hiện thì làm sao bây giờ.

Khương Thành Ngọc nhìn ra sự lo lắng của cô, lấy từ sau lưng ra một quyển sách vật lý như làm ảo thuật, lắc lắc trước mặt cô rồi gõ cửa lớp.

Thầy chủ nhiệm đang dạy, thấy hai người đi vào, mặt nghiêm lại, "Đi đâu, lớp đã vào được một lúc rồi."

Khương Thành Ngọc đã khôi phục lại khuôn mặt như núi băng của mình, cậu nhìn thầy, cố ý dịch quyển sách vật lý ra phía trước, mặt không chút thay đổi nói: "Bọn em ra sân sau để làm bài tập."

Thầy chủ nhiệm thấy quyển sách vật lý, lại nghe Khương Thành Ngọc nói như vậy, sắc mặt hòa hoãn dần, dù sao cũng là học sinh giỏi, chắc là học đến quên cả thời gian, "Lần sau chú ý một chút."

Khương Thành Ngọc gạt đầu, nháy mắt với Kiều Ngôn Hi, Kiều Ngôn Hi lập tức lĩnh hội, vội lắc đầu như trống bỏi, "Sẽ không ạ, sẽ không ạ."

Thầy chủ nhiệm lại cảm phấn viết, nói với Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc: "Được rồi, vào lớp nghe giảng đi."

Kiều Ngôn Hi thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng chạy về chỗ.

Mới nghe một lúc, Kiều Ngôn Hi liền nhận được một tờ giấy từ phía Tiết Đồng Hải, mở ra xem: Đi đâu?

Cô nghĩ một lúc rồi viết lên tờ giấy: Đến sân sau, mấy ngày qua không theo kịp vật lý, Khương Thành Ngọc dạy bù cho tớ. Rồi đưa cho Tiết Đồng Hải.

Tiết Đồng Hải mở tờ giấy, xem nội dung ghi trong đó, tâm trạng căng thẳng. Hi Hi nói dối, dạy bù? Dạy bù thì làm sao lại khóc? Người khác không nhìn ra không có nghĩa cậu không nhìn ra, mắt Kiều Ngôn Hi sưng cả lên, nhìn đã biết là khóc.

Từ khi nào họ tốt như thế, tốt đến mức Hi Hi có thể khóc không có kỳ trước mặt Khương Thành Ngọc? Trong lòng Tiết Đồng Hải có dự cảm không tốt, cậu cảm thấy Kiều Ngôn Hi cách mình ngày càng xa. Xa đến nỗi cậu sắp không bắt được cô.

Cậu ném tờ giấy vào túi rác, hạ quyết tâm: Không thể đợi thêm nữa, thi cấp ba, sau kỳ thi cấp ba. Cậu sẽ mặc kệ tất cả, qua nhiều năm như vậy, cậu nhìn cô từ phía sau, lặng lẽ thích cô. Rất nhiều lần cậu muốn lớn tiếng nói ra tiếng lòng của mình, nhưng hết lần này đến lần khác nhịn xuống, cậu nghiêm khắc kiểm chế tình cảm của mình như vậy, chỉ hi vọng có một ngày, cô có thể phát hiện ra sự tồn tại của cậu.

Nhưng bây giờ, cậu không thể chờ thêm nữa, cậu cảm thấy không yên, người kia có thực lực làm cậu lo lắng. Tiết Đồng Hải nắm chặt bút trong tay, nhìn gò má Kiều Ngôn Hi, đem trái tim không yên ép xuống.

Lớp 9, một kỳ mới bắt đầu nhưng có ý nghĩa sắp kết thúc. Kiều Ngõn Hi học thêm một môn: Hóa học. Không như vật lý không có thiên phú, môn hóa của Kiều Ngõn Hi rất tốt, cô thích hóa, thích từng thí nghiệm nhỏ ấy.

Hình thức chung đụng của cô và Khương Thành Ngọc gần như không có thay đổi, vẫn là Khương Thành Ngọc giảng bài cho cô, cô nói chuyện phiếm cùng cậu. Quan hệ của họ như bạn bè cùng lớp đơn thuần.

Kiều Ngõn Hi rất hài lòng với tình hình hiện tại, họ vẫn đặt trọng điểm ở việc học, trên lớp không có bạn nào nhìn ra sự khác thường. Trái tim nặng nề của Kiều Ngõn Hi cuối cùng cũng buông xuống.

Khương Thành Ngọc cũng giống như Kiều Ngõn Hi, cũng rất hài lòng với tình huống trước mắt của hai người. Tuy họ vẫn duy trì quan hệ chẳng khác bạn học là mấy, nhưng cậu biết, cô là của cậu.

Cậu không còn lo ai đó sẽ cướp cô đi mất, giống như cậu được uống một viên thuốc an thần vậy.

Khương Thành Ngọc không còn giữ bộ dạng người lạ chó tới gần nữa, tuy nhiên vẫn còn lạnh lùng, nhưng nó cũng không khiến người khác cảm thấy đáng sợ. Sự thay đổi lớn này phải quy công ở Kiều Ngõn Hi.

Kiều Ngõn Hi cảm thấy lớp 9 là năm trôi qua nhanh nhất, trong chớp mắt đã đến tháng sáu, sắp đến lượt họ thi lên cấp, tuy cô rất nắm chắc, nhưng vẫn khẩn trương.

Thời gian đếm ngược trên bảng đen, ngày nào thầy giáo cũng nhắc đến khiến cô thấy vô cùng căng thẳng.

Cô sợ ngộ nhờ mình phát huy thật thường thì làm sao? Ngộ nhờ không thi tốt thì làm sao? Còn một tuần nữa là đến kì thi, trạng thái của cô thật sự không tốt.

Ngay đến bà nội Kiều cũng nhìn ra trạng thái không tốt của Kiều Ngõn Hi, bà nôn nóng không biết làm sao, lại không thể gọi điện cho Tiêu Linh, chỉ biết mỗi ngày làm đồ ăn ngon cho Kiều Ngõn Hi.

Kiều Ngõn Hi cũng biết bà nội thương mình, nhưng cô vẫn sợ. Thầy đã đi tìm cô nói chuyện, nhưng vô dụng. Kiều Ngõn Hi càng ngày càng bất an, thậm chí có cảm xúc ghét học.

Mỗi ngày cô đều ôm Tiểu Quy rầu rĩ không vui, có lúc đang vuốt ve Tiểu Quy thì rơi nước mắt, cô sắp bị bản thân tạo áp lực cho chính mình đè sập rồi.

Sắp tới ngày thi, Kiều Ngõn Hi thật sự không chịu nổi không khí trong phòng học, cô thấy mình sắp bị đè nén không thở nổi, giờ tự học buổi chiều, cô xin phép thầy cho ra ngoài khuây khỏa. Thầy gật đầu đáp ứng. Mấy ngày nay trạng thái của Kiều Ngõn Hi thật sự không tốt, tiếp tục như thế sẽ ảnh hưởng đến kết quả kỳ thi.

Không có chỗ nào để đi, Kiều Ngõn Hi ra sân sau, ngồi dưới một thân cây sát tường, đầu úp xuống gối.

Nghe có tiếng bước chân, Kiều Ngõn Hi cũng không có ngẩng lên, có lẽ là bạn học khác, cô nghĩ vậy, bỗng rơi vào một lồng ngực quen thuộc.

Không cần ngẩng lên cô cũng biết là Khương Thành Ngọc. Cô tựa vào ngực, vòng tay qua eo cậu.

Khương Thành Ngọc xoa đầu cô, cậu đều thấy được trạng thái mấy ngày qua của cô, mấy lần muốn cô tâm sự cũng không có cơ hội thích hợp. Cô ngốc này lại suy nghĩ lung tung rồi, "Tâm trạng không tốt?"

"Ừ." Kiều Ngõn Hi buồn bã, trong lòng cô thật sự rất nôn nóng, trừ cậu ra, cô không biết còn có thể nói với ai, nhưng bọn họ hoàn toàn không có thời gian ở riêng.

Khương Thành Ngọc hỏi Kiều Ngõn Hi đang làm động tác gì điều ra, để cô đối diện với mình: "Kiều A Miêu, lo lắng cho kỳ thi à?" Kiều Ngõn Hi gật đầu, không phải biết rõ còn có hỏi sao?

Khương Thành Ngọc lại vuốt tóc cô, nhìn ánh mắt bất mãn của cô, khước miệng hơi vênh lên, "Có gì mà phải lo, không phải là lần đầu thi, sợ cái gì, hả? Có tớ ở đây với cậu."

"Ngộ nhờ thi không tốt thì làm sao." Cô cảm thấy áp lực rất lớn, cô biết cuộc thi này sẽ là bước ngoặt đầu tiên trong đời cô.

Cậu nhìn cô, kiên định nói: "Không có ngộ nhờ, cho dù có, tớ cũng ở đây với cậu." Dù cô muốn đi đâu, cậu đều sẽ đi cùng cô, cậu sao có thể yên tâm để cô ngốc của cậu một mình.

"Nhưng cậu nói thế, áp lực của tớ càng lớn." Kiều Ngõn Hi biết Khương Thành Ngọc là người nói được làm được, chính vì vậy cô mới lo hơn, mình tuyệt đối không thể liên lụy đến cậu ấy.

Khương Thành Ngọc nhìn cô bạn gái nhỏ rầu rĩ không vui, cũng nóng vội, dù sao cậu cũng không biết an ủi người khác, tại sao lại gây áp lực cho cô chứ? Sao mà mình ngu ngốc vậy.

"Khương Thành Ngọc... Ừm..." Kiều Ngõn Hi tròn to hai mắt, Khương Thành Ngọc lại hôn cô! Tuy hai người xác định quan hệ gần một năm, nhưng nắm tay cũng rất ít, chớ nói đến hôn.

Mặt cô đỏ lừ, ngay cả lỗ tai trắng nõn cũng ửng đỏ. Cô đẩy Khương Thành Ngọc ra, thẹn quá hoá giận chui miệng, "Cậu làm gì thế?"

Cậu không để ý đến cái vùng vẫy của cô, lại lần nữa ôm con mèo xù lông vào lòng, "Quên cả sợ? Hừ? Rốt cuộc cậu sợ cái gì, thành tích cậu tốt như thế, còn có tớ bên cạnh cậu, còn gì phải lo nữa."

Kiều Ngôn Hi biết cậu nghĩ hết cách để mình không sợ, nhưng cũng không thể dùng cách như thế. Cô... Cô xấu hổ đấy có biết không.

Cô nắm chặt tay Khương Thành Ngọc, ngẩng đầu nhìn cậu: "Khương Thành Ngọc, tớ... tớ biết không nên như vậy, nhưng tớ không chịu nổi."

Đáng vẻ đáng thương ấy làm trái tim Khương Thành Ngọc mềm nhũn, "Nghĩ xem bình thường cậu cố gắng thế nào, nhớ lại cảm giác khi cậu thi đấu trước kia, hãy coi nó là một kỳ thi bình thường, đừng lo lắng."

Nói xong, Khương Thành Ngọc lấy một lắc tay trong túi quần ra, một dây đỏ rất bình thường, vô cùng đơn giản, cậu kéo tay cô rồi đeo lên.

"Cho cậu bùa hộ mệnh, Kiều A Miêu của tớ nhất định có thể làm được."

Kiều Ngôn Hi cảm động vô cùng. Ngay đến cái này cậu cũng chuẩn bị cho cô, đúng vậy, tất cả đã có cậu rồi, mình còn gì phải sợ, thật đúng là lo lắng không đầu.

Cô chủ động vùi đầu vào ngực cậu, dùng cái đầu lù xù cọ lên ngực cậu, cực kỳ giống một con mèo nhỏ đang muốn được chủ vuốt ve, "Khương Thành Ngọc, cậu thật tốt."

Nghe cô nói, Khương Thành Ngọc khẽ cười một tiếng, "Kiều A Miêu, tớ chỉ tốt với cậu." Đúng vậy, cậu chỉ tốt với cô, đây là điều nên làm, cho dù cậu tốt với cô nhiều thế nào cũng không bằng cô đối tốt với cậu, là cô đã kéo cậu ra khỏi tuyệt vọng khi cậu chìm trong khoảng thời gian u ám nhất đời người.

Là cô, đã cho cậu thấy hi vọng; cũng là cô đã làm cậu tin rằng còn có người yêu cậu. Không đủ, còn chưa đủ, cậu muốn cô phải sống thật tốt, như thế nào cũng không đủ, cậu muốn dùng cả đời này đổi tốt với cô, cho đến một ngày cậu không còn trên thế gian này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 34

Trạng thái của Kiều Ngôn Hi cuối cùng đã trở lại như cũ, Khương Thành Ngọc thở phào nhẹ nhõm, Kiều A Miêu của cậu cuối cùng không còn bết tắc nữa. Nhưng mà công lao này hình như là do nụ hôn đó nhĩ, xem ra sau này phải thực hiện nhiều hơn mới được, Khương Thành Ngọc nghĩ xấu xa.

Bà nội Kiều cũng yên tâm, bình thường cháu gái học tốt như thế, nếu lần này thi không tốt thì không phải bức tức chết sao. Chủ nhiệm lớp cũng buông tha việc tìm Kiều Ngôn Hi nói chuyện, điều chỉnh tốt là được rồi.

Một ngày trước kỳ thi lên cấp, bầu trời mưa phùn mịn mờ, Kiều Ngôn Hi cùng các bạn đón xe đến điểm thi ở thành phố D, các em lớp 7 lớp 8 đều tới tiễn bọn họ.

Kiều Ngôn Hi bỗng nhiên thấy buồn rầu, đây là nơi mình đã học tập ba năm, đã sắp phải rời xa rồi, thật sự có chút không đành lòng.

Khương Thành Ngọc ngồi bên cạnh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Cảm giác được động tác của cậu, cô quay lại dành cho cậu nụ cười yên tâm.

Vì họ đi chung xe nên không có chia lớp, Đoàn Mạnh Mạnh đã sớm chạy đi tìm Lý Minh Xuyên, Khương Thành Ngọc thì nhân cơ hội ngồi bên cạnh Kiều Ngôn Hi làm Tiết Đồng Hải tức giận trừng mắt dưng rầu.

Trường thi của họ là Trường số Tám, một trong những trường cấp ba ở thành phố D. Giáo viên đưa họ đi làm quen trường, cũng dặn họ không nên tùy tiện ăn gì rồi quay về.

"Hi Hi, cậu thi ở phòng nào?" Tiết Đồng Hải lúc này mới kịp hỏi địa điểm thi của Kiều Ngôn Hi. Khương Thành Ngọc đáng ghét kia ngồi cạnh Kiều Ngôn Hi nên cậu không có cách nào hỏi.

"99, còn cậu?"

"A, tớ hơn một trăm cơ, chênh lệch nhiều quá." Tiết Đồng Hải nuối tiếc, vì sao cậu không thể phân đến cùng một địa điểm thi với Hi Hi. Duyên phận ơi duyên phận, mày đi đâu rồi?

"Lớp chúng ta có rất ít người được phân đến cùng một phòng thi, không sao, thi thật tốt nhé!" Kiều Ngôn Hi nhìn bộ dạng thất vọng của Tiết Đồng Hải,

tưởng là cậu mất bình tĩnh nên cổ vũ.

"Ừ, Hi Hi cũng phải cố gắng đấy." Nghe được Kiều Ngôn Hi cổ vũ, Tiết Đồng Hải liền cười cong cả mắt. Hi Hi vẫn đối tốt với cậu nhất, Khương Thành Ngọc gì đó chỉ là rìa mép, hừ.

"Manh Manh lại đi tìm Lý Minh Xuyên à?" Từ lúc lên xe đã không thấy Doãn Manh Manh, Kiều Ngôn Hi hỏi.

"Đúng thế, đúng rồi, tớ còn phải đưa bút cho Lý Minh Xuyên, Hi Hi, tớ đi trước đây." Tiết Đồng Hải lập tức nhớ ra bút của Lý Minh Xuyên còn ở chỗ cậu.

"Ừ." Kiều Ngôn Hi đáp một tiếng, cô định đến một chỗ nào yên tĩnh để tĩnh tâm, chuẩn bị đối mặt với cuộc thi ngày mai.

"Không được nhìn cậu ta!" Khương Thành Ngọc vừa tìm được Kiều Ngôn Hi đã thấy cô đang nhìn bóng lưng Tiết Đồng Hải, nháy mắt liền đỏ cả bình đầm chua. Cậu quay mặt Kiều Ngôn Hi về phía mình, mũi đầm bốc lên, chẳng lẽ mình không đẹp bằng tên kia?

Kiều Ngôn Hi buồn cười nhìn Khương Thành Ngọc mím môi, "Ghen?"

"..." Khương Thành Ngọc quay mặt đi không nói.

"Được rồi, được rồi, ngồi với tớ một lúc." Kiều Ngôn Hi không trêu cậu, sắp thi rồi, bây giờ trong đầu cô chỉ có cuộc thi.

Tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống, Kiều Ngôn Hi tựa vào Khương Thành Ngọc, nghe radio vườn trường phát điệp khúc Xanh của Clayderman, hai người im lặng hưởng thụ bầu không khí này, ai cũng không nói.

Cứ ngồi vậy một lúc, Kiều Ngôn Hi bỗng thấy đau bụng. Ban đầu chỉ hơi nhức, nhưng càng về sau càng đau, đau đến nỗi mồ hôi cũng toát ra.

Nhận thấy lưng cô hơi run, Khương Thành Ngọc vội quay sang, "Sao vậy, Kiều A Miêu?" Vừa nói cậu vừa nâng mặt cô lên.

Kiều Ngôn Hi liền biết, chỉ sợ bà đi đến. Bởi vì phải thi lên cấp nên tâm trạng căng thẳng, thế là nó đến. Nhưng bảo cô làm sao nói với Khương Thành Ngọc được, xấu hổ chết người.

Cô ôm bụng, lắc đầu với Khương Thành Ngọc, "Không sao, một lát nữa sẽ đỡ."

Khương Thành Ngọc nhìn cô đau đến mức mặt mũi trắng bệch, răng cắn chặt môi dưới, còn nói không sao. Cậu liền nóng nảy: "Kiều Ngôn Hi, rốt cuộc cậu làm sao vậy? Không được rồi, phải tới bệnh viện thôi." Nói xong định ôm Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi vội đẩy cậu ra, cô nhắm mắt lại, cứ như hạ quyết tâm đồ mặt nói: "Tớ... cái đó của tớ tới."

Khương Thành Ngọc sửng sốt, cái đó gì? Cậu trông thấy Kiều Ngôn Hi mặt đỏ bừng, lập tức hiểu ra. Mặt cậu cũng hơi đỏ lên. Nhưng Khương Thành Ngọc cũng không phải thiếu niên không hiểu gì cả.

Cậu cởi áo khoác trải xuống đất, để Kiều Ngôn Hi ngồi lên rồi nói: Chờ tớ, đừng đi lung tung, rồi chạy đi, Kiều Ngôn Hi cũng không ngăn được.

Khương Thành Ngọc đến phòng giáo viên trực ban mượn ấm nước, đổ một ít nước nóng. Sau đấy chạy đến cửa hàng, cắn răng một một túi băng vệ sinh.

Cậu vừa mua vừa tự nhủ: Không sao, đừng khản trương, có cái gì mà xấu hổ, không có gì cả.

Mua đồ xong cậu lại chạy về, thấy Kiều Ngôn Hi vẫn ôm bụng, cực kỳ đau lòng. Cậu nhét băng vệ sinh vào lòng cô, "Vào nhà vệ sinh đi, tớ ở đây chờ cậu." Cậu biết, lúc đó cô rất đau bụng, cậu mong sao có thể chuyển cơn đau đấy từ Kiều Ngôn Hi sang mình, để mình đau thay cô.

Kiều Ngôn Hi thấy Khương Thành Ngọc nhéo băng vệ sinh cho mình, lại nghe cậu nói, khuôn mặt không nhin nổi lại đỏ ửng, cũng bất chấp đau bụng, nhanh chóng cầm băng vệ sinh chạy vào nhà vệ sinh.

Lúc quay lại, Khương Thành Ngọc đang ngồi dưới đất, thấy cô liền vẫy tay gọi cô qua.

Kiều Ngôn Hi định ngồi xuống thì bất ngờ bị Khương Thành Ngọc kéo vào lòng, cô giãy giụa muốn đứng lên. Khương Thành Ngọc ôm sát không buông, "Ngোন, nghe lời, đừng động đây." Nói xong đưa nước ấm cho cô.

Kiều Ngôn Hi nóng mặt đến nỗi sắp bốc hơi, hôm nay thật đúng là vút hết mặt mũi. Cô đặt ấm nước trên bụng, gương mặt chôn trong ngực Khương Thành Ngọc giả làm đã điều.

Khương Thành Ngọc biết cô xấu hổ, cũng không nói, để cô chúi đầu vào ngực mình, ngoài ra cố gắng ôm cô chặt hơn. Má cậu cọ lên tóc cô, cô đang nằm trong ngực cậu, thật tốt.

Cuối cùng, Kiều Ngôn Hi được Khương Thành Ngọc công về, cô vốn muốn tự đi, cơn đau bụng đã đỡ hơn nhiều. Nhưng Khương Thành Ngọc nhất quyết không cho.

Cô đành để cậu công về, thầy chủ nhiệm hoảng sợ, tưởng cô bị làm sao. Cô nhanh chóng giải thích chỉ hơi đau bụng, thầy mới yên tâm. Khương Thành Ngọc lại đi đôi ấm nước, dặn Kiều Ngõn Hi ngủ sớm rồi mới đi ra ký túc xá nữ.

Trong lòng Kiều Ngõn Hi ấm áp, Khương Thành Ngọc của cô thật sự rất tốt. Lúc cô đau ốm luôn bên cạnh chăm sóc, còn vì cô không màng đến ánh mắt người khác mà đi mua băng vệ sinh.

Cô cười ôm cái ấm giữ nhiệt, ở đây có hơi ấm của Khương Thành Ngọc. Ngày mai cô nhất định sẽ không làm cậu thất vọng, coi như là vì cậu, cô sẽ thi thật tốt.

Ngày thi đầu tiên. Tất cả mọi người rất khẩn trương, không ngừng kiểm tra đồ dùng của mình, xem có quên mang theo gì không, trái tim Kiều Ngõn Hi cũng sắp nhảy ra ngoài.

Khương Thành Ngọc đến bên cạnh cô, thừa dịp các bạn đang lộn xộn liền nắm tay cô, nhìn vào mắt cô rồi nói: "Cố lên."

Kiều Ngõn Hi cũng nắm tay cậu, nói khẽ: Cậu cũng thế.

Tiếng chuông chói tai vang lên, Kiều Ngõn Hi buông Khương Thành Ngọc ra, hít sâu một hơi, đi vào phòng thi. Cô không thể mất bình tĩnh, không thể sợ hãi... Vì có người quan tâm đến cô.

Môn thi đầu tiên là ngữ văn, phát đề xong, cô nhanh chóng xem một lượt, sau khi thấy không có gì khó, Kiều Ngõn Hi thở phào. Cô bắt đầu nghiêm túc làm bài.

Thời gian làm bài trôi qua rất nhanh, Kiều Ngõn Hi làm xong chỉ trong chốc lát là thu đề. Ra khỏi phòng thi, cô lau mồ hôi, phát hiện ra thi lên cấp chỉ như một cuộc thi bình thường, không có gì đáng sợ. Chỉ cần cô dùng tâm thế bình tĩnh thi nhất định có thể có được thành tích tốt.

Buổi trưa, Kiều Ngõn Hi ngủ một giấc say, tinh thần phấn chấn chào đón cuộc thi buổi chiều. Tuy buổi chiều thi môn vật lý cô không am hiểu, nhưng cô biết rõ mình đã phải bỏ biết bao công để học môn này. Cô cố gắng như vậy thì không có lí do gì thi không tốt.

Sau ngày thi đầu tiên, tâm tình Kiều Ngõn Hi đã hoàn toàn ổn định. Cô cảm thấy ngày hôm nay thi không tệ, không gặp phải đề nào quá khó, đều là những đề có thể giải quyết hết.

Các bạn học cũng không có cảm giác lúng cuống tay chân, mọi người đều rất thông dong. Thậm chí cũng không tự học mà kết bại đi tản bộ ở sân trường số Tám, ước mơ cuộc sống cấp ba sau này.

"Manh Manh, làm bài thế nào?" Cuối cùng Kiều Ngõn Hi đã thấy Doãn Manh Manh, con bé này lúc nào cũng ở với Lý Minh Xuyên, đến cái bóng cậu ấy cô cũng không thấy.

"Rất tốt, nhưng mà môn Hóa có mấy bài tớ không làm. Tiểu Khê, còn cậu?" Doãn Manh Manh vừa mút kẹo vừa mở to hai mắt nhìn Kiều Ngõn Hi, trông cực kỳ đáng yêu.

"Cũng tốt, đã nghĩ sẽ vào trường nào chưa?" Kiều Ngõn Hi nghe cậu ấy từng nói muốn đến Trường số 15, Trường số 15 cũng là trường cấp ba trọng điểm, nhưng vẫn còn kém một chút so với Trường số 24.

Trường số 24 là trường cấp ba tốt nhất thành phố D, ngôi trường mà Kiều Ngõn Hi muốn vào. Nhưng Doãn Manh Manh là người bạn thân thiết nhất của cô nhiều năm qua, cô vẫn muốn học cùng cậu ấy.

"Không biết nữa, thành tích của Lý Minh Xuyên không thể vào trường trọng điểm, nhưng tớ muốn vào, tớ muốn vào Trường số 24 với cậu, nhưng tớ sợ thi không đạt đủ điểm!" Doãn Manh Manh rối rắm. Cô ấy không muốn xa cách Tiểu Khê, nhưng với thành tích của cô ấy mà muốn vào Trường số 24 thì rất nguy hiểm.

"Tớ còn chưa biết mình có thể đậu hay không." Kiều Ngõn Hi nghe Doãn Manh Manh nói như cô nhất định có thể đậu Trường số 24, thật ra cô không có tự tin lắm, tuy trường cấp 2 của họ là trường tốt nhất toàn huyện, nhưng trường cấp 2 tốt ở thành phố D cũng có rất nhiều.

"Tiểu Khê nhất định có thể thi đậu!" Doãn Manh Manh tròng mắt, đáng vẻ chắc chắn.

Trong lòng Kiều Ngõn Hi ấm áp, "Cậu cũng vậy, dù sao cũng không ảnh hưởng gì, thật sự không đậu thi vào Trường số 15, nếu không thì sau này hai ta sẽ rất ít được gặp nhau."

Doãn Manh Manh bị lời Kiều Ngõn Hi làm cho cảm động, cô ấy vốn muốn báo danh vào Trường số 15, nhưng cô ấy thật sự không muốn xa cách Tiểu Khê.

"Được rồi, bằng bất cứ giá nào tớ cũng làm!" Cô nhóc cắn răng, hạ quyết tâm, không thể để Tiểu Khê một mình!

"Manh Manh, chúng ta quyết định rồi đấy, không thể nuốt lời!" Kiều Ngõn Hi ngoéo tay với Doãn Manh Manh, giao hẹn cùng cậu ấy.

"Ừ, chắc chắn không thất hứa!" Doãn Manh Manh nghiêm túc ngoéo tay với Kiều Ngõn Hi, trong lòng càng quyết tâm hơn.

Ngày hôm sau thi Toán và Anh, đều là hai môn điểm mạnh của Kiều Ngõn Hi. Cô dễ dàng hoàn thành cả hai bài thi.

Kết thúc kì thi, thời cấp 2 của Kiều Ngôn Hi cũng kết thúc, cô ngồi trên xe bus về trường, nhớ lại từng khoảnh khắc trong ba năm qua. Có vui, có buồn... Mà bây giờ mọi thứ đều kết thúc.

Cuộc đời cô sẽ bắt đầu một hành trình mới, dù ba năm qua có thế nào, nó cũng đã là quá khứ.

Khuong Thành Ngọc vẫn ngồi bên cạnh Kiều Ngôn Hi, cậu rất may mắn, là cậu đã cùng cô trải qua thời cấp 2, mà cũng là cậu sẽ bắt đầu chặng đường cấp 3 với cô, bất kể sau này, cậu sẽ luôn đi cùng cô.

Vào giờ phút này, cả toa xe đều bị không khí thương cảm bao quanh, mọi người dù quen hay không cũng trò chuyện với nhau, dường như phải nắm chắc thời gian này, muốn nói gì thì hãy nói ra.

Dù họ không nở thể nào, họ cũng phải ly biệt, mỗi người đều có con đường riêng, ai cũng không thể vĩnh viễn ở bên cạnh ai. Xe bus đi trước mở ra, những đứa trẻ mắt rung rung, lại một mùa ly biệt!

Trở lại ngôi trường đã học tập ba năm, tất cả mọi người lặng lẽ thu dọn đồ đạc. Lớp học của họ, chỗ ngồi của họ sẽ trở thành của người khác.

Trong ngôi trường này không còn vị trí của họ nữa. Cho dù sau này, họ lại lần nữa bước lên mảnh đất ấy thì cũng chỉ là thân phận một du khách.

Kiều Ngôn Hi tháo vòng tay Khuong Thành Ngọc tặng cô xuống, cẩn thận để vào cặp sách. Đây là quà cậu tặng cho cô, là kỷ niệm cuối cùng của thời cấp 2, cô phải giữ gìn cẩn thận. Không chỉ vì nó là quà cậu tặng, còn vì nó là vật tượng trưng cho sự kết thúc những năm cấp 2.

Người đi xe đạp, người đi bộ, mọi người lần lượt ra khỏi trường. Kiều Ngôn Hi cũng đẩy xe mình theo nhóm Tiết Đồng Hải, ra trước cổng, cô ngắm nhìn trường học lần cuối thì trông thấy bóng dáng gầy gò của Khuong Thành Ngọc.

Cậu nhìn theo hướng cô trông như một bức tượng. Cô hé môi cười lặng im với cậu. Sau đó đẩy xe đi.

Cô biết, lần sau trở lại đây chính là lúc nhận phiếu điểm.

Cậu biết, cậu lại gần tương lai của họ hơn một bước.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 35

Thời gian sau kỳ thi lên cấp của Kiều Ngôn Hi rất nhàn nhã. Đọc sách, làm việc nhà, chơi với Tiểu Quy, từng ngày trôi qua. Cô không muốn nghĩ đến kết quả thi, dù sao cũng đã xong rồi, nghĩ thế nào cũng vô ích.

Mỗi lần đi trên đường đều có người trong thôn hỏi cô thi thế nào, cô đều cười nói tạm được. Doãn Mạnh Mạnh và Tiết Đồng Hải cũng gặp phải tình huống giống vậy, Doãn Mạnh Mạnh bị hỏi không dám ra cửa, nói đùa, vừa ra khỏi cửa là có mấy chục người hỏi bạn cùng một câu hỏi, bạn bằng lòng lúc nào cũng trả lời ư.

"Ô kìa, cháu là Kiều Ngôn Hi đúng không?" Hôm nay, trên đường Kiều Ngôn Hi đến nhà Doãn Mạnh Mạnh thì bỗng có người gọi cô lại.

"Vâng, bác là?" Kiều Ngôn Hi hơi nghi hoặc, cô không biết bác gái này, làm sao bác ấy vừa gặp đã gọi đúng tên cô?

"À, bác ở thôn phía Bắc, có phải cháu đã đỗ vào Trường số 24 không?" Bác gái rất kích động, hận không thể lập tức tiến lên cầm tay Kiều Ngôn Hi.

"Sao ạ? Không có ạ, cháu vẫn chưa có thông báo điểm về!" Kiều Ngôn Hi giật mình, thế nào lại đột nhiên có người nói cô thi đỗ Trường số 24 vậy?

"Phải không? Họ đều nói vậy mà, bác còn tưởng là thật nữa." Bác gái tuy có chút thất vọng nhưng nhiệt tình vẫn không giảm, "Nếu thi đỗ thì phải mở tiệc đó, biết chưa? Con gái à, cái thôn nhỏ này của chúng ta cũng có thể bay lên làm Phụng Hoàng rồi!"

Kiều Ngôn Hi bị bác ấy làm cho chóng mặt, đành phải gạt đầu không ngừng, bác gái nói thêm một lúc nữa mới mảy mẩn rồi đi. Lúc đi mà nếp nhăn trên mặt cũng cười. Sinh viên tài cao tương lai đó, bà nên chạm một chút nhỡ nhai của cô bé để cháu chất tương lai nhà mình cũng có triển vọng như vậy.

"Tiểu Khê! Tiểu Khê!" Kiều Ngôn Hi mới đi mấy bước đã trông thấy Doãn Mạnh Mạnh vừa chạy vừa gọi.

"Sao mà vội vậy?" Kiều Ngôn Hi mau mau đón bạn.

"Phù... phù, kết... kết quả..." Doãn Mạnh Mạnh thờ không ra hơi, đến một câu cũng không liền mạch.

Kiều Ngôn Hi vỗ lưng cho cô ấy: "Không vội, thở trước đã."

Doãn Mạnh Mạnh lắc đầu, mắt trừng to hơn, bởi vì chạy nhanh trong thời gian dài khiến vành mắt ứa nước, người không biết còn tưởng Kiều Ngôn Hi bắt nạt cô ấy.

"Kết quả!" Doãn Mạnh Mạnh nín hơi, cuối cùng thốt lên hai từ, xong vuốt ngực thở gấp.

Kiều Ngôn Hi lập tức có phản ứng, "Có kết quả rồi?"

Doãn Mạnh Mạnh gật mạnh đầu.

Nhịp tim Kiều Ngôn Hi tăng lên nhanh chóng, có kết quả rồi! Cô sắp biết được điểm của mình rồi! Làm sao bây giờ? Bây giờ nên làm gì? Kiểm tra thế nào?

Cô thật không biết mình nên làm gì mới tốt. May mà lúc này Doãn Mạnh Mạnh đã thở bình thường, kéo Kiều Ngôn Hi chạy về nhà mình, "Nhà tớ có máy tính, đến nhà tớ kiểm tra, tớ đã gọi cho Tiết Đồng Hải và Lý Minh Xuyên rồi, nhà cậu không có điện thoại, tớ đành phải tự chạy đến đây."

Kiều Ngôn Hi như tượng gỗ mặc cho Doãn Mạnh Mạnh dắt đến nhà cô ấy. Mãi đến khi gặp Tiết Đồng Hải và Lý Minh Xuyên, ngồi xuống trước máy tính, cô mới tỉnh táo lại.

"Ai trước?" Doãn Mạnh Mạnh nuốt nước bọt, khăn trương hỏi.

"Tớ đi, dù sao điểm tớ cũng không quá cao." Lý Minh Xuyên lấy mã tra cứu điểm của cậu ra, cậu nói đầu tiên vì cậu biết trong bốn người thì trừ cậu ra, ba người còn lại đều rất có hi vọng vào trường trọng điểm.

Thành tích của cậu luôn không tốt, cho nên cậu không khăn trương như các bạn, chỉ cần vào được một trường cấp ba là tốt rồi.

Lý Minh Xuyên nhập mã tra cứu điểm của mình dưới ba cặp mắt khăn trương đang nhìn. Sau khi click chuột vào ô "Tìm kiếm", bốn người đều ngừng thở.

Cuối cùng, mấy giây sau, trên màn hình xuất hiện thông tin của Lý Minh Xuyên và con số "493" rất lớn. Lý Minh Xuyên thi được 493 điểm. Mặc dù không thể vào trường trọng điểm nhưng vẫn thừa sức vào được một trường cấp ba bình thường.

Lý Minh Xuyên cười toe toét, cậu đã phát huy vượt xa lúc bình thường, lần này về nhà không cần nghe ba mẹ cảm ràm nữa.

"Tiếp theo là ai? Nói cho tớ mã tra cứu, tớ kiểm tra giúp các cậu." Lý Minh Xuyên nhìn ba người. Ba người này định im lặng tới khi nào.

"Tớ đi!" Doãn Mạnh Mạnh đã sớm ngửa ngáy, tuy hồi hộp nhưng cô vẫn muốn là người thứ hai. Lý Minh Xuyên cười híp mắt nhìn cô bạn gái nhỏ của cậu, gõ mã tra cứu của cô.

"Oa! Cao vậy sao!" Lý Minh Xuyên kêu lên đầu tiên, Doãn Mạnh Mạnh thi được 578 điểm! Không ngờ bạn gái cậu lợi hại thế, Lý Minh Xuyên gật gù đắc ý.

"Mạnh Mạnh, chúc mừng cậu!" Kiều Ngôn Hi và Tiết Đồng Hải đang khăn trương cũng không quên chúc mừng Doãn Mạnh Mạnh.

Doãn Mạnh Mạnh hưng phấn tươi cười đỏ bừng mặt. Điểm này gần như đủ để vào Trường số 24 rồi. Điều tiếc nuối duy nhất chính là Lý Minh Xuyên, điểm thi của tên ấy có bao nhiêu mà vui vậy chứ!

Nghĩ tới đây, cô hưng hăng tròn mắt nhìn Lý Minh Xuyên, Lý Minh Xuyên gãi đầu, bắt đầu chuyển hướng sang màn hình máy tính. Sao mình lại đắc tội cô ấy rồi?

Người tiếp theo là Tiết Đồng Hải, cậu không có hăng hái như xưa mà nghiêm túc nói mã tra cứu của mình, Lý Minh Xuyên kiểm tra, cù lăm, 609, trên 600 rồi. Rốt cục Tiết Đồng Hải lộ ra khuôn mặt tươi cười, 609, đủ để vào được Trường số 24 rồi.

Cuối cùng đến phiên Kiều Ngôn Hi, cô học theo những người khác muốn lấy mã tra cứu trong túi ra thì mới phát hiện, mình không mang. Nhưng không sao, chỉ một vài con số cô đã nhớ kỹ.

Cô nói mã tra cứu của mình, một giây trước khi trang điểm hiện ra, cô bịt kín hai mắt, cô vẫn chưa chuẩn bị tốt. Ba người còn lại nhìn màn hình xong cũng không dời mắt nổi. Họ trừng to mắt, lộ ra biểu cảm không dám tin, không ai phát ra âm thanh nào, tất cả đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Kiều Ngôn Hi che mắt không thấy được gì, nhưng cũng chẳng nghe được âm thanh nào, nhất thời càng khăn trương hơn. Là mình thi không tốt? Cho nên mọi người không dám nói cho cô biết? Nghĩ như thế cô càng không dám nhìn.

Doãn Mạnh Mạnh mãi mới tỉnh lại, ngây ngốc nhìn Lý Minh Xuyên, "Tớ không nhìn nhầm chứ?"

Lý Minh Xuyên cũng có biểu cảm khiếp sợ, "Tớ cũng không biết. Tớ đang nghĩ có phải tớ nhìn nhầm không?"

Hai người cùng nhìn về phía Tiết Đồng Hải, Tiết Đồng Hải vuốt gương mặt đã cứng đờ vì ngạc nhiên quá mức, cười khổ: "Chúng ta không nhìn nhầm đâu."

Tâm trạng bây giờ của Tiết Đồng Hải rất phức tạp, cậu vui vì Kiều Ngôn Hi có thể đạt điểm cao nhưng đồng thời, cậu cũng biết cậu vĩnh viễn không thể vượt qua Kiều Ngôn Hi.

Cậu cười khổ, nhìn Kiều Ngôn Hi còn bụm mặt, gỡ nhẹ tay cô xuống, để cô nhìn vào màn hình, con số 639 lập tức đập vào mắt.

Rất cục Kiều Ngôn Hi đã bỏ được trái tim đang treo cao xuống. Khi cô còn bịt mắt, nghe ba người Tiết Đồng Hải nói còn tưởng mình thi không tốt. Nước mắt cô thiếu chút nữa là rơi xuống rồi, cô sợ, thật sự sợ, đây là thành tích của cô, nhưng liên quan đến số phận của hai người, cô sợ mình thua kém.

Lúc mà nội tâm đang rối loạn, Tiết Đồng Hải bỏ tay cô xuống để thấy điểm của mình, phản ứng đầu tiên của cô chính là không tồi, không có thi tệ. Sau đó mới giật mình phát hiện điểm của mình cao bao nhiêu, để vào được Trường số 24 quả thực đơn giản như vật trong túi!

"Tiểu Khê, cậu thật lợi hại!" Doãn Mạnh Mạnh còn đang đắm chìm trong nỗi khiếp sợ. Tuy luôn biết Tiểu Khê lợi hại nhưng không ngờ cậu ấy lợi hại đến mức này. Đây quả thực là đánh cả thành phố không có đối thủ rồi!

"Đúng vậy, trời ơi, điểm cao thế này thiếu chút nữa dọa chết tở." Lý Minh Xuyên vừa nói vừa lấy tay ôm ngực.

"Hi Hi, chúc mừng cậu nhé." Tiết Đồng Hải cười cười với Kiều Ngôn Hi. "Sau này chúng ta vẫn có thể học cùng một trường."

"Ừ, thật tốt, chúng ta còn được học cùng nhau." Cô nhìn Tiết Đồng Hải, ánh mắt lại chuyển hướng sang Doãn Mạnh Mạnh. "Đúng thế, chỉ tiếc cho Lý Minh Xuyên."

"Tớ cũng muốn học cùng các cậu... À!" Lý Minh Xuyên đang nói thì bất ngờ hét lên.

Mọi người tập trung nhìn mới thấy Doãn Mạnh Mạnh đang véo tay Lý Minh Xuyên. "Không có tiền đồ!" Doãn Mạnh Mạnh vừa véo cậu ta vừa mắng. Lý Minh Xuyên đành phải liên tục xin tha làm Kiều Ngôn Hi và Tiết Đồng Hải bật cười.

Lúc này, mẹ Doãn Mạnh Mạnh đã về, trông thấy ba người họ đều ở đây liền cười: "Các cháu tới đúng lúc, cô có mua đào, chờ đó để cô đi rửa cho mấy đứa."

Doãn Mạnh Mạnh chạy tới trước mặt mẹ, "Mẹ, có kết có thi rồi."

Mẹ cô ấy sững sốt, không mang đào đi rửa nữa mà nhìn con gái, lo lắng hỏi: "Mạnh Mạnh, nói cho mẹ biết, con thi được bao nhiêu điểm? Có vào được trường trọng điểm không?"

"578." Doãn Mạnh Mạnh nhìn nhóm Kiều Ngôn Hi, ngượng ngùng nói. Mặc dù điểm thi của cô rất cao, nhưng so với hai người Kiều Ngôn Hi thì không đáng nhắc tới.

"Ồi chao, cao vậy à, có thể vào trường trọng điểm chứ?" Mẹ Doãn kinh hi hỏi.

Doãn Mạnh Mạnh gật đầu, sau đó nói: "Còn điểm cao hơn nữa mẹ, Tiết Đồng Hải được 609, Tiểu Khê được tới 639!"

Mẹ Doãn khiếp sợ nhìn Kiều Ngôn Hi và Tiết Đồng Hải, hai đứa bé này giỏi quá, thi được điểm cao như thế! Mình còn tưởng điểm con gái đã đủ cao rồi, thật đúng là đứa trẻ ngoan.

"Nhà chúng ta có tới hai vị Trạng Nguyên nhỏ, được, mấy đứa chơi đi, cô đi rửa đào cho mấy đứa." Mẹ Doãn biết con gái thi tốt, lại nghe đến thành tích của nhóm Kiều Ngôn Hi, cười vui không ngậm miệng được.

"Dạ thôi thím, cháu muốn về nhà nói cho bà nội biết." Kiều Ngôn Hi nói. Cô đã biết điểm của mình, cô muốn lập tức báo cho bà nội để bà nội vui.

Mấy người còn lại cũng tỏ ý muốn về nhà nói cho ba mẹ, mẹ Doãn không cố chấp giữ lại, đành phải để chúng đi.

Kiều Ngôn Hi chạy về nhà, còn chưa vào cửa đã gọi bà nội. Bà nội Kiều tưởng xảy ra chuyện gì, hấp tấp ra đón. "Sao thế, Hi Hi?"

"Bà nội, con thi được 639 điểm!" Kiều Ngôn Hi nói to với bà.

Bà nội Kiều mặc dù không được học hành nhiều, nhưng cũng biết điểm thi của cháu rất cao, bà vui vẻ ứa nước mắt, nói mãi: "Cháu ngoan, cháu ngoan..."

Bỗng nhiên bà nội Kiều như nhớ ra điều gì, lấy ra mấy xu trong túi nhét vào tay Kiều Ngôn Hi, "Đến cửa hàng, mau gọi cho mẹ con, nó nhất định cũng lo lắng."

Kiều Ngôn Hi cầm tiền, đáp một tiếng, phải báo tin vui cho Tiểu Linh. Tiểu Linh vui vẻ cười không ngừng, lập tức tỏ ý sẽ trở về nhà ngay để mở tiệc mừng cho Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi không muốn mở tiệc phung phí, cô ghét những việc đó, huống hồ còn phải dùng tiền. Tiểu Linh đành phải thôi. Nhưng vẫn nói mấy ngày tới sẽ về nhà, bảo Kiều Ngôn Hi chờ bà.

Cúp điện thoại, Kiều Ngôn Hi nhớ tới Khương Thành Ngọc, không biết cậu đã kiểm tra thành tích của mình chưa. Cô thật sự rất muốn chia sẻ niềm vui của mình với cậu đầu tiên.

Nhưng không có cách nào, nhà cô không có điện thoại, cô lại không dám táo bạo gọi cho cậu ở cửa hàng, đành phải đợi đến lúc tới trường nhận phiếu điểm.

Kiều Ngôn Hi bây giờ thật sự dằn vặt, cô có một bụng lời muốn nói với Khương Thành Ngọc, nhưng lại không thể không giấu ở trong lòng. Thật sự rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 36

Biết được điểm của mình rồi, Kiều Ngôn Hi hoàn toàn thả lỏng, còn đợi đến trường nhận phiếu điểm nữa thôi. Nhưng không được gặp Khương Thành Ngọc nên rất nhớ cậu... Muốn nghe được tin tức của cậu...

Ngày thứ hai từ khi công bố điểm, Kiều Ngôn Hi ngồi ở bậc thang trước cửa nhà đọc thơ về hồ, "Mưa rơi đất khóc tình nghĩa đông đầy, ngồi trong căn nhà ấm áp tình thương, che cho mẹ cũng che cho con, che cho anh cũng che cho em..." Sau đó cô liền nghe thấy giọng nói quen thuộc, "Kiều A Miêu."

Cô không dám tin ngẩng lên, Khương Thành Ngọc xuất hiện chìm trong ánh nắng chiều ấm áp. Cậu đang cười, đôi mắt ngày thường sắc bén giờ đang dịu dàng nhìn mình. Sống mũi cay cay, cô hận không thể lao vào lòng ngực cậu, cái tên ngốc này.

Kiều Ngôn Hi hít mũi, đứng lên, kéo Khương Thành Ngọc vào nhà. Bà nội Kiều không có nhà, sau khi biết thành tích của cháu gái, ngày nào bà cũng đứng ngồi không yên, bây giờ không biết đang khoe khoang ở đâu nữa.

Khương Thành Ngọc ôm chặt Kiều Ngôn Hi, đầu chôn trên người cô hít sâu một hơi, lầm bầm: "Tớ nhớ cậu, tớ nhớ cậu..."

Kiều Ngôn Hi ôm lấy cậu, vuốt ve sau lưng, mặt dính sát vào ngực cậu, cảm nhận từng nhịp tim mạnh mẽ. "Tớ cũng nhớ cậu..."

Khương Thành Ngọc run lên, sau đó buông cô ra, nhìn cô chăm chú như muốn thấy được bóng mình trong mắt cô.

Kiều Ngôn Hi xấu hổ, hơi tách khuôn mặt ra. Một tay Khương Thành Ngọc đột nhiên để sau ót Kiều Ngôn Hi, đè khuôn mặt cô về phía mình.

Trong tiếng kinh hô của Kiều Ngôn Hi hôn lên môi cô, một tay Khương Thành Ngọc ôm Kiều Ngôn Hi, tay kia thì đặt ở ót cô.

Tư thế này cố định Kiều Ngôn Hi trong ngực cậu, cô đành để mặc cậu muốn làm gì thì làm.

Lần này không còn là nụ hôn chạm nhẹ. Khương Thành Ngọc đưa lưỡi, lướt qua cánh môi Kiều Ngôn Hi, sau đó bắt đầu đưa vào thám thính miệng cô.

Kiều Ngôn Hi cả kinh, theo bản năng ngậm chặt môi, đẩy Khương Thành Ngọc ra. Nhưng Khương Thành Ngọc chẳng những ôm cô chặt hơn mà còn cắn lên môi dưới của cô.

Kiều Ngôn Hi đau phải há miệng, đầu lưỡi Khương Thành Ngọc nhàn cơ hội trượt vào, ôm mút lưỡi cô. Kiều Ngôn Hi chưa từng có nụ hôn dữ dội nào như thế, thậm chí cô không thể hít thở. Mặt cô đỏ rực, không biết là xấu hổ hay do ghen.

Môi Khương Thành Ngọc rời khỏi môi cô, "Đồ ngốc, thờ đi."

Kiều Ngôn Hi bị nụ hôn của cậu làm choáng váng, cậu nói gì thì làm vậy. Khương Thành Ngọc thấy cô không còn khó thở nữa, lại tiếp tục nụ hôn.

Mãi đến khi môi Kiều Ngôn Hi hơi sưng đỏ, Khương Thành Ngọc mới buông cô ra, nhìn cô xấu hổ cúi đầu. Khương Thành Ngọc lại tiến tới, liếm nhẹ lên khóe miệng cô.

Kiều Ngôn Hi vừa thẹn vừa giận, tên này sao mà hư hỏng như thế. Cô thật không nên nói mình nhớ cậu!

Khương Thành Ngọc lại ôm Kiều Ngôn Hi vào lòng, trêu chọc: "Đồ ngốc, xấu hổ thế à, xem ra sau này tớ phải hôn cậu nhiều hơn, cho cậu quen."

Kiều Ngôn Hi lại đỏ mặt, giãy thoát ra khỏi ngực cậu. "Sao mà cậu xấu xa vậy, cậu bỏ tớ ra, bỏ tớ ra đi!"

Khương Thành Ngọc ôm sát cánh tay cô, không cho cô ngoáy. "Ngoan, để tớ ôm cậu một lúc, nói chuyện nghiêm chỉnh với cậu đây."

Kiều Ngôn Hi tức giận đánh cậu một cái, nói chuyện nghiêm chỉnh? Có chuyện nghiêm chỉnh nào mà thế này ư? Nhưng cô vẫn yên tĩnh lại, ngoan ngoãn

tựa vào ngực Khương Thành Ngọc.

Khương Thành Ngọc vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, trong lòng thật yên bình, "Kiều A Miêu, cậu thi được bao nhiêu điểm?" Sau khi hôm qua biết điểm cậu rất nóng lòng đến tìm cô.

"639, còn cậu?" Kiều Ngôn Hi cũng rất muốn biết cậu thi điểm bao nhiêu điểm, bọn họ nhất định phải học cùng một trường.

Tâm tình Khương Thành Ngọc trở nên vui vẻ, cậu kích động buông Kiều Ngôn Hi ra, nắm vai cô, nhìn cô nói: "Tớ được 642 điểm, Kiều A Miêu, hai ta đều có thể vào Trường số 24 rồi!"

Nghe cậu được 642 điểm, Kiều Ngôn Hi không kinh ngạc chút nào, cậu có thực lực làm được điều đó. Cô cũng rất phấn khởi, họ có thể học cùng một trường, họ sẽ không chia xa.

Hai người kích động lại ôm nhau, tốt quá, họ có thể tiếp tục được bên nhau! Khương Thành Ngọc nhân cơ hội hôn trộm một cái lên môi Kiều Ngôn Hi, Kiều Ngôn Hi trừng mắt lườm cậu. Cậu cười khi khà, tiếp tục giả vờ ngốc.

Chập tối, Khương Thành Ngọc lại lấy xe Kiều Ngôn Hi đi, không còn cách nào khác, đây là phương tiện duy nhất cậu có thể lựa chọn.

"Kiều A Miêu..." Khương Thành Ngọc đẩy xe, muốn nói lại thôi.

"Chuyện gì vậy? Nói đi!" Kiều Ngôn Hi thấy kỳ lạ, da mặt tên này dày như thế, sao đột nhiên lại ngại nói chuyện.

"Tớ đi xe đạp của cậu, lần tới cậu đến trường, có phải sẽ ngồi sau xe đạp của Tiết Đồng Hải không?" Tay Khương Thành Ngọc nắm chặt ghi-đồng. Kiều A Miêu là của cậu, cậu thật sự không muốn cô ngồi sau xe của người khác.

Kiều Ngôn Hi cười trộm, tên này lại ghen rồi. "Không đâu, cậu yên tâm, lúc đến trường lấy phiếu điểm tớ sẽ đi xe ô tô, dù sao đi lúc nào cũng được mà."

Như vậy Khương Thành Ngọc mới yên lòng, vuốt đầu Kiều Ngôn Hi rồi đạp xe đi.

Tiêu Linh đã về, bà vừa vào nhà liền ôm hôn Kiều Ngôn Hi. Nói lớn con gái bà không thua kém ai. Khuôn mặt Kiều Ngôn Hi đau khổ bị mẹ cô chà đạp, nhưng trong lòng lại ngọt ngào.

Tiêu Linh gọi điện cho họ hàng báo tin vui rồi đưa điện thoại cho Kiều Ngôn Hi để cô gọi. Thân thích duy nhất mà Kiều Ngôn Hi muốn báo chính là Vương Trân Ny.

Cô gọi điện cho Vương Trân Ny báo tin tức cho cô ấy. Vương Trân Ny rất vui vẻ, đó là em gái thân nhất của cô ấy, cô ấy thật sự tự hào.

Hai chị em trò chuyện một hồi rồi gác máy. Tâm tình Kiều Ngôn Hi rất tốt, cuối cùng mọi chuyện đều xong, bây giờ cô chỉ phải chờ khai giảng nữa thôi.

Tiêu Linh ở nhà ba ngày, làm rất nhiều món ngon cho Kiều Ngôn Hi, hai mẹ con ở bên nhau rất thân mật. Kiều Ngôn Hi biết cơ hội để sau này sống chung với mẹ càng ngày càng ít.

Chẳng qua trường cấp ba của cô ở thành phố D, cùng với thành phố mà mẹ ở. Có cơ hội, cô có thể đến nơi làm việc của mẹ xem.

Ban đầu Kiều Ngôn Hi muốn đến nhà giám thăm ba, tự nói cho ông biết mình đã thi vào trường cấp ba trọng điểm, nhưng Tiêu Linh nói bà đã tới đó rồi, hơn nữa, Kiều Văn Trung đang tích cực biểu hiện để sớm ra tù, không thể lúc nào cũng đi gặp ông.

Cô đành phải thôi. Nhưng cô rất nhớ ba, đã gần hai năm cô chưa gặp ông, không biết bây giờ ông thế nào. Có khỏe hay không.

Nếu ba ở nhà bây giờ nhất định sẽ rất phấn khởi. Kiều Ngôn Hi có thể tưởng tượng ra ba sẽ hưng phấn ôm chầm lấy cô, nói con gái ngoan của ba không chịu thua kém ai cả, sau đó đến cửa hàng mua bình rượu uống thật hăng say, cho dù lúc say cũng không quên luôn miệng nhắc tới cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.